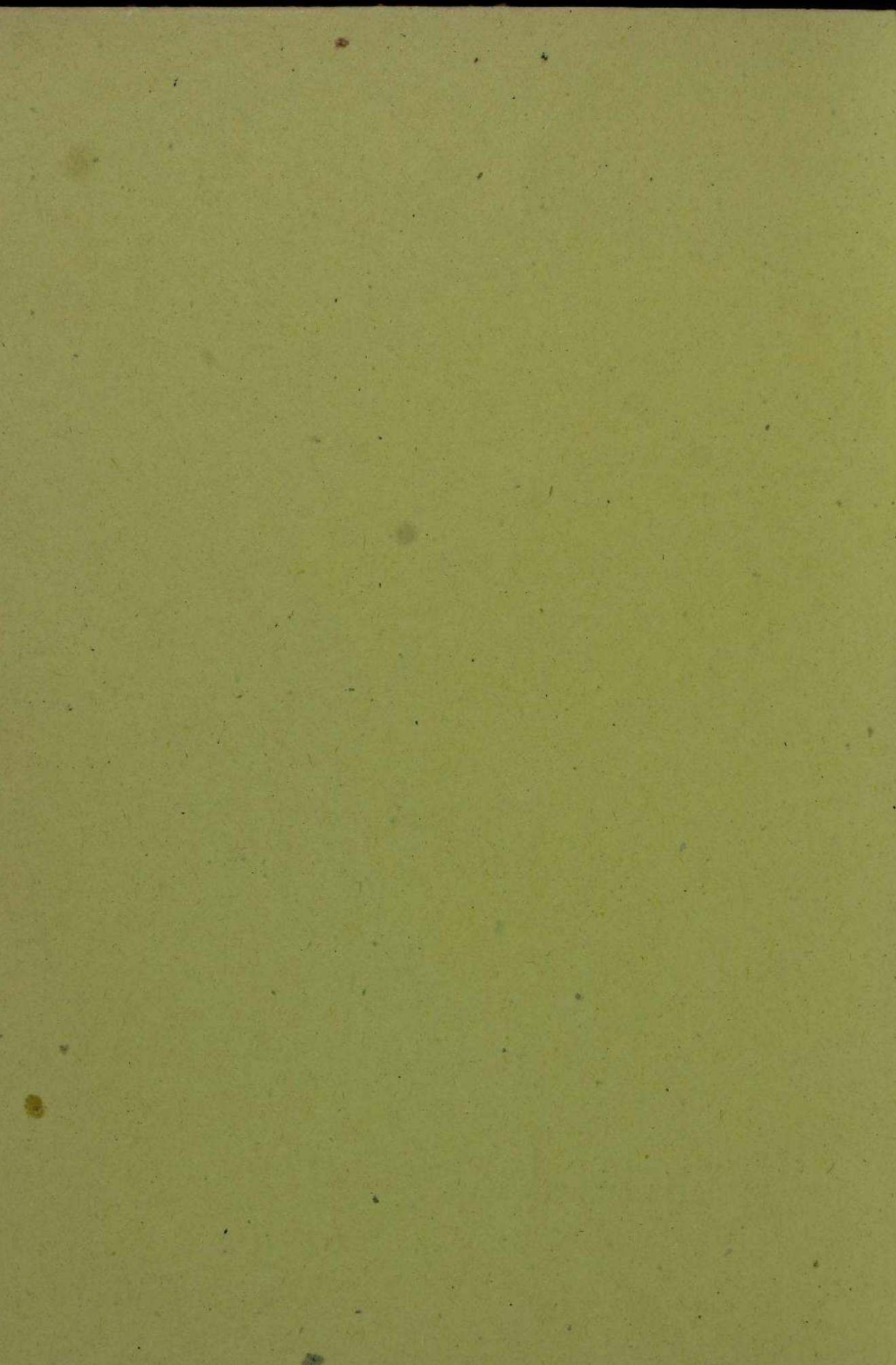

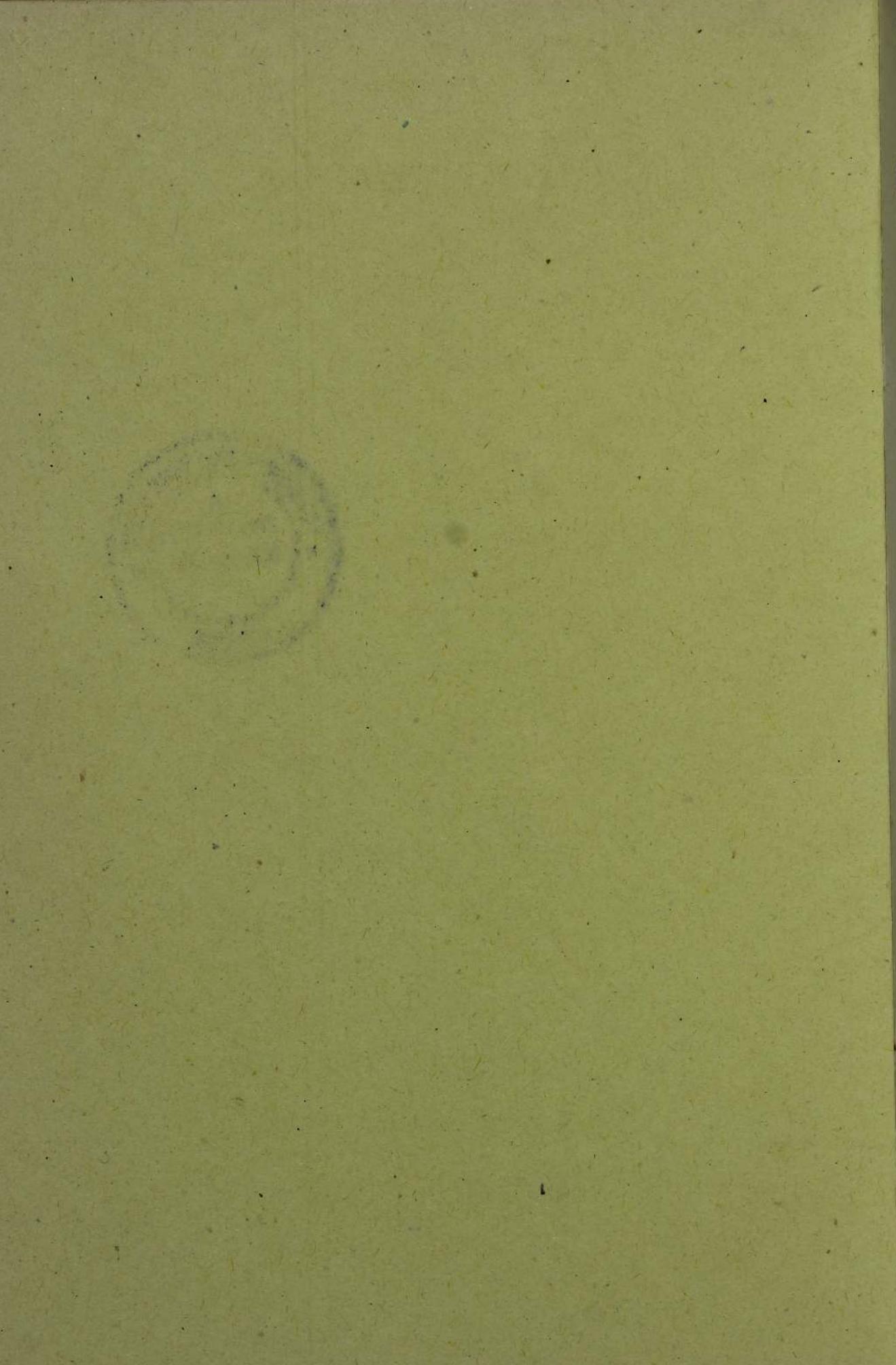
முன்னாக்கள் சீவு பத்திரிகை

— எடம்பங்க் ஜில்லா —

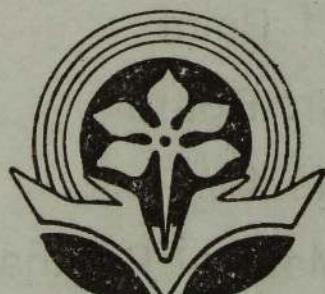
99

முன்னுரைகள் சி பதிப்புரைகள் ல

தொமினிக் ஜீவா

மாநாடுகளைப்பார்த்து

மல்லிகைப் பந்தல்

201. 1/1 பூா் கதிரேசன் வீதி
கொழும்பு - 13

மல்லிகைப் பந்தல் வெளியீடு:

பதிப்பு : அக்டோபர் 1997

விலை : ரூ. 40/-

Title	:	Munnuraikal sila pathippuraikal
Subject	:	Foreword & Few Publisher's Notes.
Author	:	Dominic Jeeva
No. of Pages	:	152
Paper	:	11.6 Kg Creamwave
Type	:	11 Point
Binding	:	Art Board
Price	:	Rs.40/-
Publisher	:	Mallikai Panthal 201.1/1, Sri Kathiresan Road, Colombo - 13.
Laser Typing	:	NIRA DESIGNS 217, Arcot Road, Chennai - 600 026.

முன்னுரை

இந்த ‘முன்னுரைகள் - சில பதிப்புரைகள்’ நாலுக்கு ஒரு முன்னுரை எழுதும்போது, சென்று போன நீண்ட நெடுங்கால கட்டங்களை மனசுக்குள் எண்ணிப் பார்க்கின்றேன்.

பெரும்பாலும் என்னுடைய புத்தகங்களுக்கு நேரடியான முன்னுரைகளை நானே எழுதி விடுவதுண்டு. அது வாலாயமாக வந்த சங்கதி எனக்கு. என்னை - எனது படைப்புகளை எடை போட்டு விமரிசன ரீதியாகக் கருத்துக்களை மக்கள் முன் வைக்க, எனக்கு ஏற்கனவே ஏராளமான நண்பர்கள் உண்டு. பல கல்விமான்கள், விமரிசகர்கள் இருக்கின்றனர். இவர்களில் பலர் இலக்கியச் சுவைஞர்களாகவுமுள்ளனர்.

அப்படியானவர்கள் இருந்தும் பெரும்பாலும் அப்படியானவர்களைத் தவிர்த்துக் கொண்டு வந்துள்ளேன். காரணம், என்னை எனக்கு நன்றாகவே எடைபோடத் தெரிந்திருந்தது. அத்துடன் என்னுடைய கலை இலக்கிய ஆளுமையின் ஆழ அகலங்களை வெசு துல்லியமாகவே எனக்குத் தெரிந்திருந்தது.

எனவேதான் எனது படைப்புகளுக்கு நானே தொடர்ந்து முன்னுரைகள் எழுதி வந்தேன். அது எனக்குப் பெருமகிழ்ச்சியாகவும் இருந்தது. மக்களும் அதனை வரவேற்றனர்.

எனது இரண்டாவது சிறுகதைத் தொகுதி ‘பாதுகை’. அந்த நாலுக்குப் புதுமை கருதி அந்தச் சிறுகதையில் கதாநாயகனாக உலா வரும் எனது இளமைக்கால நண்பனும் சிறுவயசுத் தோழனுமான முத்துமுகம்மது அவர்களைக் கொண்டு முன்னுரை எழுத வைத்தேன்.

அடுத்து வந்தகு இன்னொரு சிறுகதைச் சொல்லி

முன்னுரைகள் சி பதிப்புரைகள் ல

முன்னுரை

1 தண்ணீரும் கண்ணீரும்	9
2 பாதுகை	16
3 சாலையின் திருப்பம்	21
4 வாழ்வின் தரிசனங்கள்	24
5 அட்டைப்பட ஓவியங்கள்	32
6 ஈழத்திலிருந்து ஓர் இலக்கியக் குரல்	40
7 அனுபவ முத்திரைகள்	48
8 எங்கள் நினைவுகளில் கைலாசபதி	53
9 தூண்டில்	57
10 மல்லிகை முகங்கள்	66
11 தலைப் பூக்கள்	72
12 டொமினிக் ஜீவா - சிறுகதைகள்	80
13 இரவின் ராகங்கள்	85
14 மல்லிகைக் கவிதைகள்	87
15 என்னில் விழும் நான்	90
16 ஒரு நாளில் மறைந்த இரு மாலைப்பொழுதுகள்	93
17 நான்	95
18 பித்தன் கதைகள்	97

19 அந்நியம்	99
20 விடை பிழைத்த கணக்கு	103
21 மீறல்கள்	107
22 80-களில் மல்லிகை விமர்சனங்கள்	111
23 தெரியாத பக்கங்கள்	114
24 இரவு நேரப் பயணிகள்	119
25 மாத்து வேட்டி	128
26 ஒரு தேவதைக் கனவு	129
27 உணர்வின் நிழல்கள்	133
28 நினைவின் அலைகள்	137
29 அந்தக் காலக் கதைகள்	142
30 பாட்டி சொன்ன கதைகள்	146

முன்னுரைகள் சில பதிப்புரைகள்

‘சாலையின் திருப்பம்’ என்பது அதன் பெயர். இந்தத் தொகுதிக்கு எனது இலக்கிய நண்பரும் ‘சரஸ்வதி’ காலத்திலிருந்து இலக்கியத் தொடர்புள்ளவருமான ஜெயகாந்தன் அவர்களிடம் முன்னுரை பெற்றுப் பிரசரித்தேன்.

இவர்கள் இருவருடைய முன்னுரைகள்தான் முன்னுரைகளாக எனது படைப்பிலக்கியங்களுக்குப் பெற்றுக் கொண்ட முன்னுரைகளாகும். இதன் பின்னர் ‘மல்லிகை முகங்கள்’ என்றோரு தொகுப்பு நூலை வெளியிட்டு வைத்திருந்தேன். மல்லிகைச் சஞ்சிகையின் அட்டைப் படத்தில் வெளிவந்த ஈழத்தைச் சேர்ந்த 65 தகைமையாளர்களின் அட்டைப்படக் குறிப்புகளைத் தொகுத்துத் தந்துள்ளேன். அந்தத் தொகுப்பு நாலுக்கு மாணவப் பருவத்திலிருந்தே என்னைப் புரிந்து கொண்டவரும் எனது இலக்கிய வளர்ச்சியில் பெரும் பங்கு வகித்தவருமான செ. கணேசலிங்கன் அவர்கள் முன்னுரை தந்து எனது அன்பு அழைப்பைக் களம் பண்ணி ஒத்துழைப்பு நல்கியுள்ளார்.

இவைகள் மூன்றும்தான் முன்னுரைகள் என நான் பெற்றுப் பிரசரித்த எழுத்துக்களாகும்.

இவர்களின் முன்னுரைகளை நான் பிரசரித்து வந்துள்ள போதிலும்கூட, இவர்கள் முன்னுரைகள் பதிப்பித்துள்ள நூல்களில் எனது கருத்துக்களையும் நான் பதிந்து வைக்காமல் போகவில்லை.

கால ஓட்டத்தில் எனது கருத்துக்கள் பேசப்படலாம் என்ற தீர்க்க தரிசனத்துடனேயே நான் அந்த அந்த நூல்களில் எனது கருத்துக்களையும் எழுத்துருவில் பதிப்பித்து வெளியிட ஆவன செய்துள்ளேன். இது ஒரு முக்கியமான பணியாகும்.

இந்த நூலில் என்னுடைய புத்தகங்களின்

முன்னுரைகளும் ‘மல்லிகைப் பந்தல்’ மூலம் நான் பதிப்பித்து வெளியிட்டுள்ள நூல்களின் பதிப்புரைகளுமே இடம் பெற்றுள்ளன.

இது தவிர, இலக்கிய நண்பரும் நீண்ட நெடுங்காலமாக மல்லிகைக்கு எழுதி வந்தவருமான் ‘செங்கை ஆழியான்’ அவர்களுடைய சிறுகதைத் தொகுப்பான் ‘இரவு நேரப் பயணிகள்’ என்ற தொகுதிக்கு நானென்முதிய முன்னுரை ஒன்றையும் இக்கட்டுரைத் தொகுப்பில் இணைத்துள்ளேன்.

இவைகளை இணைத்துப் பிணைத்து ஒருங்கு சேர வெளியிடுவதற்கு எனக்கு ஒரு நோக்கமிருக்கின்றது.

ஒவ்வொருவனுடைய படைப்பும் கருத்தும் நோக்கமும் நானை ஒரு நாள் ஆய்வுப் பொருளாக மாற்றதான் செய்யும். இந்த எதார்த்த உண்மையை மனசாரத் தெரிந்து வைத்திருப்பவன், நான். அதன் நிமித்தமாகவே இந்தத் தொகுப்பைத் தொகுத்து வெளியிட்டு வைக்கின்றேன்.

நிச்சயமாக எனக்கொன்று தெரியும்; இது படைப்பு இலக்கியமல்ல. அதே சமயம் ஒரு படைப்பிலக்கியவாதி தனது நெஞ்சின் ஆழத்தில் என்ன என்ன கருத்துக்களைக் கொண்டிருந்தான், அந்தக் கருத்துக்களுக்கு அடி நாதமாகத் துலங்கிய அவனது வாழ்க்கை அனுபவங்கள் என்ன - என்ன? அவன் தான் வாழ்ந்த அன்றைய சமுதாயத்தை, அதன் பிரச்சினைகளை எந்த எந்தக் கண்ணோட்டத்தில் அணுகினான் என்பதை ஆவணப்படுத்தும் முகமாகவே இந்தத் தொகுப்பை வெளியிட முன் வந்தேன்.

இப்படியான ஆய்வுக்குத் தேவையான ஆவண நூல்கள் தமிழுக்குத் தேவை என்பதே எனது தெளிவான கருத்தாகும்.

எனது உழைப்பை மதிப்பவர்கள் இங்கு ஏராளமுண்டு

முன்னுரைகள் சில பதிப்புரைகள்

எனது கருத்துக்களைக் கனம் பண்ணிக் கவனத்தில் எடுப்பவர்களும் உண்டு. கருத்து முரண்பாடு கொண்டவர்கள் கூட, எனது இலக்கிய நேர்மையைச் சிலாகித்து எனது எழுத்தை ரஸிப்பவர்கள் பலரை எனக்குத் தெரியும். அதன் காரணத்தால் போலும் என் முத்திரை பதிக்கப் பெற்று வெளிவரும் நூல்கள் வலு வேகமாக விற்றுத் தீர்ந்து விடுகின்றன.

‘முன்னுரைகள் சில பதிப்புரைகள்’ என்ற இந்த நூலில் உள்ளடங்கிய கட்டுரைகள் அனைத்தும் எந்த விதமான திருத்தங்களுமற்று புத்தகங்களில் வந்த விதமே இங்கு பிரசரமாகியுள்ளன. திருத்தி அமைக்க எனக்கு விருப்பமுமில்லை.

வழக்கம் போலவே மல்லிகைப் பந்தல் நூல்கள் வெளிவருவதற்குத் தனது ஆக்கழுரவமான உழைப்பின் மூலம் ஆதரவு தந்து வரும் தம்பி க. குமரனுக்கும் அட்டையை வரைந்து தந்த ஓவியர் புகாரி அவர்களுக்கும் எனது நன்றிகள் எப்போதும் உண்டு.

- டொமினிக் ஜீவா

201 - 1/1, பூஞ் கதிரேசன் வீதி

கொழும்பு - 13

11-9-97.

தண்ணீரும் கண்ணீரும்

சிறுகதை எழுதுவதென்பது குப்பை மேட்டுக் கீரையைப் பிடிஉங்கிக் கறி சமைக்கும் விவகாரமல்ல!-அது பிரசவ வேதனை!...என்னிப் பார்க்கவே முடியாத பிரசவத்தவிப்பு அது.

என் மனத்திற்குப் பிடித்தமான பொன்மொழி இது.

இத் தொகுதியில் வெளிவரும் அனேக கதைகள் குப்பை மேட்டிலே மலர்ந்தவை, கூழாங் கற்களுக்கிடையே வளர்ந்தவை. இன்று உங்கள் முன் புத்தக வடிவில் கறியாகப் பரிமாறப் படுகின்றது. ருசித்துப் பாருங்கள்...

எழுதுவது என் தொழில்ல. இலக்கியம் செய்து ஒரு சிலரின் போகாத பொழுதையும், அத்துடன் சேர்த்து என் பொழுதையும் ஒரு வழியாகப் போக்கச் செய்வதும் என் பொழுதுபோக்கல்ல.

தொழில் செய்வது தான் என் தொழில். அதுதான் என் வாழ்க்கை, என் சகலமுமே அதுதான்.

அப்படியானால் நான் எழுத்தாளனே இல்லையா?

வேண்டுமானால் இதைப் பின்னால் நீங்களே தீர்மானித்துக் கொள்ளுங்கள். எழுத்தின்-எனது தாய்த் திருநாட்டின்-விடுதலைக்குப் பின்பு, சுதந்திரத்துக்குப் பின்னர், தேசத்தில் பல புதிய புதிய பிரச்சனைகள் தோன்ற ஆரம்பித்தன. இது இயற்கையும் கூட. ‘சுதந்திரத்தை யார் அனுபவிப்பது?’ என்று தொடங்கி இனப் பிரச்சனை, மொழிப் பிரச்சனை ஈறாகப் பலப்பல கருத்து மோதல்கள், எண்ணச் சிதறல்கள் நாட்டில் ஒரு புதிய விழிப்பை, ஒருவகைப் பரபரப்பை, உணர்ச்சிக் கொந்தளிப்பை ஏற்படுத்தின. அதன் எதிரொலிகள் காலாகாலத்தில் இலக்கியத்திலும் பிரதிபலித்தன.

முன்னுரைகள் சில பதிர்புறைகள்

ஈழத்து இலக்கியம் தனக்குத்தானே தூண்டு கோலாக அமைந்தது. இலங்கை இலக்கியவட்டம் புதுப்போக்கில் சிந்திக்க ஆரம்பித்தது.

ஆரம்ப காலத்தில் மெத்தப் படித்த ஒரு குறுகிய வட்டாரத்தின் செல்லப் பிள்ளையாக-நோஞ்சான் குழந்தையாக-இருந்த இலக்கியம் நாளாவட்டத்தில் ‘தமிழ்ச்சட்டம்பி’ மார்களின் தோளுக்குத் தாவி, சிறிது காலம் அங்கேயே தூங்கி வழிந்து கொண்டிருந்தது. ஆசியாவிலும், இந்தியாவிலும், தமிழ் நாட்டிலும், குறிப்பாக ஈழத்திலும் ஏற்பட்ட புதுப் புதுப் பிரச்சனைகளிலும், போராட்டங்களிலும், தேசியச் சிக்கல்களிலும் தொழிலாளி வர்க்கம் முக்கிய கேந்திர பாத்திரம் வகிக்க வேண்டிய நியதி ஏற்பட்டது. இது தவிர்க்க முடியாததுங் கூட. இந்த உந்துதல்கள் உற்சாகமாக இலக்கியத்தைப் பாதித்த போது-

இலக்கியமும் ‘தமிழ்ச் சட்டம்பி’ மார்களின் தோளிலிருந்து தொழிலாளிகளின் கரங்களுக்கு மாறி புதிய ஊட்டம் பெற்றது; புதிய செழிப்புடன் வளர்ந்தது. அந்த வளர்ச்சிக் கட்டத்தில்-

நான் எழுத்தாளனானேன்!

ஆசிரியர் என்ற பெயரை அடைத்துக் கொண்டிருக்கும் நான் என்றுமே கடற்கரை மணலையோ, பூங்காவனத்தின் நிழலையோ, அல்லது மாபெரும் ஹோட்டல் மாடி அறையையோ தேடிச் சென்று இச் சிறுக்கைகளைச் சிருஷ்டித்தது கிடையாது. அதற்குரிய நேரமும் எனக்கில்லை-இருந்ததில்லை!

இருந்தும் நான் எழுதிக் கொண்டோன் இருக்கிறேன்!

பொழுதைப் போக்கத் தெரிந்த ஒரு சிலர், இக்கைதகளில் சிலவற்றைப் படித்து விட்டு, முக்கைப்

பிடித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்; முகத்தைச் சுளித்தும் இருக்கிறார்கள். ‘ஓ! வாசிக்க அருவருப்பாக இருக்கிறது. படிக்கக் கூடச் சகிக்கவில்லை!’ என்று வாய் விட்டுச் சொல்லித் தங்கள் மனவெறுப்பை வெளிக் காட்டியவர்களுமண்டு. ‘சாதாரண இது’கள், குறிப்பாக ஒடுக்கப்பட்ட, நசுக்கப்பட்ட, உரிமை பறிக்கப்பட்ட மக்கள் தமிழ் மரபுப்படி எப்படி இலக்கிய புருஷர்களாகலாம்?’ என்பது இவர்களது வாதம். ‘இது, ஈழத்து இலக்கியப் பண்புக்கு முழுதும் முரணானதே’ என்பது இவர்களது குற்றச் சாட்டு.

இவர்களைப் பற்றி-வாழ வக்கற்ற இது’களைப் பற்றி-அவர்களது ஆசாபாசங்களை, விருப்பு வெறுப்புக்களை, உணர்ச்சிகளை, உள்ளக் குழுறல்களை என் அவர்களது பலவீனங்களை, சின்னத் தனங்களை எல்லாம் பாத்திர உருக்கொடுத்து இலக்கிய மேடையில் நடமாட வைத்ததில் அவர்களுக்கு என்மேல் வெறுப்பேற்படுவதற்குப் பதிலாக, நான் சிருஷ்டித்து உலவவிட்ட இப்பாத்திரங்களின் மேல் அருவருப் படைகிறார்களே-

போகட்டும!- இவர்களில் ஒருவன்தான் நான் என்பதைப் புரிந்து கொண்டும், என்மேல் அருவருப் படையாமல் என் பாத்திரங்களின் மேல் அருவருப் படைகிறார்களே-

நான் பாக்கியசாலியேதான்!

இவர்களுக்கு இன்றும் மாபெரும் கவலையொன்று மனத்தை வாட்டுவதுண்டு. ஆறுமுக நாவலர் ‘பெருமான்’ அவர்களோ அல்லது சேர். பொன்னம்பலம் இராமநாதன் ‘துரை’ அவர்களோ ஒரு சிறுக்கதை-பெயருக்கென்றாலாவது ஒரேயொரு கதை எழுதவில்லையே என்று தாங்க முடியாத மனக்கவலை-நெஞ்சத்தை அரிப்பதுண்டு.

முன்னுரைகள் சில பதிப்புரைகள்

காரணம்-தங்களைத் தாங்களே சுய விளம்பரம் பண்ண, தங்கள் இலக்கிய சாம்ராட் தனத்திற்கு அதையொரு விளம்பர சாதனமாகப் பயன்படுத்தி இருக்கலாமல்லவா?

பாவம!- அவர்கள் ஒரு சிறுகதைகூடச் சிருஷ்டிக்கவில்லையே!

நான் இவர்கள் மயங்கும் கற்பனை உலகத்தைப் படைப்பவனல்ல. அல்லது கற்பனை உருவம் கற்பித்து ‘கலை-கலை’ என்று கூத்தாடுபவனுமல்ல. அல்லது வர்க்க முரண்பாடுகள் என்ற அடிப்படை உண்மையைப் போர்த்து மேவி,ஜால வித்தை காட்டி வயிறு வளர்க்கும் சொற்சிலம்பமாடியுமல்ல. எனது கதைகள் பெரிய வீட்டுப் பெண்ணாம் பெரிய மனிதர்களின் வாழ்க்கை ஓவியங்களே என்று ஜயறுபவர்கள் கடைசியில் ஏமாறத்தான் செய்வார்கள்.

நான் வாழ்வை, வாழ்வின் உண்மையை நேர் நின்று நோக்கினேன். கண்களைக் கூசிக் குறுக்காமல் பார்த்தேன். கண்களால் கண்டதை, காதுகளால் கேட்டதை, மனத்தால் உணர்ந்து புரிந்து கொண்டவைகளை-அச் சம்பவங்களை-கதைகளாக்கி உங்கள் மத்தியில் பாத்திர உருக்கொடுத்து நடமாட விட்டிருக்கிறேன். நான் வாழாத, நான் பார்க்காத உலகத்தைக் கருப் பொருளாக்கி, கதை செய்து உங்கள் முன்னால் உலவவிட்டு வேடிக்கை காட்டவில்லை.

-அதில் எனக்கு நம்பிக்கையுமில்லை!

எனது கதைகளில் வரும் பாத்திரங்கள் இன்றைய மனிதர்கள். வாழ்வுக்காக வாழ்வுப் போராட்டம் நடத்துபவர்கள். நல்லெண்ணமும், மனிதப் பண்பும், தன்மானமும் மனிதாபிமானமும் கொண்டவர்கள்; உணர்ச்சி வசப்பட்டவர்கள்; உங்களையும் என்னையும் போன்றவர்கள். அதே நேரத்தில் குறைபாடுகளை மறைக்காதவர்கள்; வரட்டுக் கெளரவும் பாராதவர்கள்;

போலி நாகரிக நடிப்பு நடிக்காதவர்கள். திட்டவட்டமாகச் சொன்னால், நாளைய மனிதர்களை உருவாக்கும் இன்றைய மனிதர்கள்! நாளையப் புதிய சமுதாயத்தின் இன்றையப் பிரதிநிதிகள்!

இவர்களை-இவர்களின் ஆசாபாசங்களை, போராட்டங்களை, உணர்ச்சிக் குழுறல்களைப் புரிந்து கொள்ளாதவர்கள், புரிந்து கொண்டும் புரிந்து கொண்டதை வெளியே காட்டிக் கொள்ளாதவர்கள் -நடிப்பவர்கள், சில இரண்டும் கெட்டான் பேரவழிகள்-நம்மில் இருக்கவே இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்குத் தம்மீதும் நம்பிக்கையில்லை; இந்த உலகத்தின் மீதும் நம்பிக்கையில்லை; தம்முடன் தாமாக வாழும் இந்தப் பாமர மனிதர்கள் மேலும் நம்பிக்கையில்லை!

மாறாக, அவர்களின் உரிமைக் குரலைக் கேட்டுக் கேவி செய்கிறார்கள்; கிண்டல் பண்ணுகிறார்கள்; சிரித்துச் சிரித்து வேடிக்கை பண்ணி, மற்றவர்களையும் தங்கள் ‘முஸ்பாத்தி’யில் கலந்து கொள்ள அழைக்கிறார்கள்.

இவை என் கதைகள்லல். மாட்டுக்காரன், ஓட்டுக்காரன், ரிக்ஷாக்காரன், தபால்காரன், கார்க்காரன், தமிழ்ச்சட்டம்பி, பத்திரிகை நிருபர், துறைமுகத் தொழிலாளி ஆகியோரின்-கதைகள் தான் இவை. இவர்களுடன் இவர்களாக, ஈழ நாட்டில் இவர்களுடன் சமதையாக, இவர்கள் வாழும் காலத்துடன் ஒன்றாக வாழ்ந்தால் உங்கள் இலக்கியப் பெருமை என்னாவது, உங்கள் இலக்கியப் பண்பாடு, மரபு, பாரம்பரியம், வழிவழி வந்த சோம்பேரிச் சுகவாழ்வு, இன்பப் பொழுது போக்கு எல்லாமே மண்ணுடன் மண்ணாய்ப் பாழாய்ப் போவதா, என்ன?

-அப்புறம் உங்கள் காலத்திற்குத்தான் என்ன இலக்கியச்

முன்னுரைகள் சில பதிப்புரைகள்

சரித்திர மதிப்பு உண்டு?

கதைகளைப் படைத்து விட்டேன்.

‘வெண்புறா’ என்ற கதையைத் தவிர ஏனைய கதைகள் அத்தனையும் இலங்கை மக்களின், குறிப்பாகத் தொழிலாளி மக்களின் பிரச்சனைகளை முன்வைத்து எழுதப்பட்டவையே. முற்று முழுதாக ஈழத்துப் பாத்திரங்களே. அவர்களது பேச்சுக்களே. அவர்களது உணர்ச்சிக் குழுறல்களே. அவர்களது வாழ்க்கைச் சம்பவங்களே.

இரு தேசத்தின் தொன்மையை, நாகரிகத்தை, கலாசாரத்தை, பண்பாட்டை பூரணமாகத் தெரிந்து கொள்வதற்கு, சில சாசனங்களையோ செப்பேடுகளையோ தேடித் தோண்டி ஆராய்ச்சி செய்து கண்டு பிடிப்பார்கள், புதை பொருள் ஆராய்ச்சி வல்லுநர்கள்.

வாழும் மக்களின் சரித்திரத்தைப் புரிந்து கொள்வதற்கு, அறிந்து கொள்வதற்கு உதவி செய்வன இலக்கியங்களே. சிறுகதைகள் இந்த அவசர யுகத்தில் தங்கள் வேலையைச் சீக்கிரமாகவும் திறம்படவும் செய்து முடித்து விடுவதில் அசகாய சூரத்தனம் கொண்டு மினிர்கின்றன.

எனது கதைகளை, ஈழத்துப் பாமர மக்களின்-உழைப்பாளி மக்களின், தொழிலாளிகளின் வாழ்க்கை நிலையைப் புரிந்து கொள்ளக் கூடிய சாளரமாக எண்ணிப் பயன்படுத்த விரும்புகிறவர்கள் தாராளமாக இச்சாளரத்தின் மூலம் நன்றாகப் பாருங்கள். பயன் பெற விரும்பாதவர்கள் தயவு செய்து ஜீன்னலை மறைக்காதீர்கள். ஏனெனில் வருங்கால உலகம் நான் சிருஷ்டித்து உங்கள் மத்தியில் உலவவிட்ட இவர்களின்-‘இது’களின்-உலகமாகத்தான் மினிரப் போகின்றது. அந்த ஜீவகீதம் அதோ கேட்கின்றதே-

கடைசியாக-

இக் கதைகளில் தண்ணீரும் கண்ணீரும், வெண்புறா, இவர்களும் அவர்களும், கொச்சிக்கடையும் கறுவாக்காடும் ஆகிய கதைகள் ‘சுதந்திரன்’ இதழிலும், செய்தி வேட்டை ‘ஈழகேசரி’யிலும், காலத்தால் சாகாதது, தீர்க்கதரிசி, சிலுவை, முற்றவெளி ஆகிய கதைகள் ‘சரஸ்வதி’யிலும், ஞானம் ‘கலைமதி’ ஆண்டு மலரிலும் வெளிவந்தவை. அதன் அதன் ஆசிரியர்களுக்கு என் நன்றி உரித்தாகுக. சில கதைகளில் சிறுசிறு திருத்தங்கள் செய்துள்ளன - அவ்வளவுதான். கரும்பலகை, தொகுதிக்காகவே எழுதிச் சேர்க்கப்பட்ட கதை.

நான் விரும்பும், என்னை நேசிக்கும் நண்பர்களின் ஆக்கழூர்வமான ஊக்கமே இந்த நூல். அவர்கள் ஒவ்வொருவரையும் தனித் தனியாக இந்தக் கட்டத்தில் நினைத்து, நன்றிப் பெருக்கால் சிரம் தாழ்த்தி வணங்குகின்றேன். அவர்கள்தான் எனது சர்வகலாசாலை. ஆரம்பத்திலிருந்து பிரதி எழுதி உதவி செய்த மாணவ நண்பன் த.ஸ்ரீஸ்கந்தராஜா அவர்களுக்கு என் மனமுவந்த நன்றி என்றும் உரியது.

இக் கதைகளைத் தொகுத்து புத்தக உருவத்தில் வெளியிட ஊக்கமெடுத்து உழைத்து, இன்று அழகிய புத்தக வடிவில் உங்கள் முன் சமர்ப்பிக்கும் சரஸ்வதி ஆசிரியர் திரு.வ. விஜயபாஸ்கரன் அவர்களுக்கு மனமார்ந்த நன்றியைக் கூறுகிறேன்.

பாதுகை

மாதுளம் பழம் போன்றது ஒருவகைச் சிறுகதை; இன்னொரு வகைச் சிறுகதை மாம்பழத்தைப் போன்றது. மாம்பழத்தைக் கடித்ததும் கொட்டை பெரிதாக இருப்பதைப் போல, சொற்கள் அதிகமாகவும் கருத்து சொற்பமாகவுமின்ன சிறுகதைகள் காலத்தின் தாக்குதல்களுக்கு ஈடு கொடுக்க இயலாதவை. மாதுளம்பழத்தைப் போலத் தோண்டத் தோண்டக் கருத்து முத்துக்கள் வெளிவருவதைப் போன்ற சிறுகதைகளே காலத்தின் ஏலத்தால் மடியாத சிருஷ்டி இலக்கியங்களாக இலங்க முடியும்.

வெறும் அலங்கார எழுத்துக் கட்டடங்கள் உயர்ந்த சிறுகதைகளல்ல. சிறுகதைகள் ஓவ்வொன்றும் ஓவ்வொரு புதுப்புதுப் பிறவி.

சிறுகதையைப் பற்றிய எனது கண்ணோட்டம் இதுதான்!

-இலக்கியத்தைப் பற்றி-சிறுகதைத் துறையைப்பற்றித் திட்ட வட்டமான சில கருத்துக்கள் எனக்கு உண்டு.

கலையில் எனிமை வேண்டும்; அது மக்களுக்குப் புரிய வேண்டும்; பயன்பட வேண்டும். அதிலும் இலக்கியக் கலையில் இவை மிகமிக முக்கியம். சொற்சிலம்பமாடும் சில கிளித்தட்டு இலக்கிய கர்த்தாக்கள் மக்களை மறந்துவிட்டு-மக்களினது பிரச்சனைகளைப் பார்த்தும் பார்க்காததுபோல் இருந்து கொண்டு-தங்களது கால்களற்ற கனவு இலக்கியப் படைப்பை வைத்துத் தம்மைத் தாமே முதுகில் தட்டிப் பாராட்டிக் கொள்ளுகின்றனர்.

சிலர் தாம்தான் உண்மையான முற்போக்கு எழுத்தாளர் என்று பெருமைப்பட்டும் கொள்ளுகின்றனர்; சாட்சியம் தேடுகின்றனர்.

இவர்கள் மக்களை மறந்தது போலவே, புதிய புதிய அனுபவங்களாலும் புத்தம் புதுப் போதங்களாலும் படிப்பினை பெற்று முன்னேறி வரும் மக்களும், இவர்களை-இவர்களது சாய்வு நாற்காலி இலக்கியங்களை நிச்சயம் மறந்து விடுவார்கள்.

- இது மட்டும் உறுதி!

இதுதான் இலக்கியத்தைப் பற்றிய என்னுடைய கருத்தோட்டம். நெருப்பைப் போலவே கருத்துக்கும் போஷணையோடு, பாதுகாப்பும் தேவை.

தினசரி வாழ்க்கையில் நாம் காணும் மனிதர்கள், தங்கள் நெஞ்சகத்தே ஆயிரமாயிரம் ஆசைகளையும் விருப்பங்களையும் உணர்வுகளையும் புதைத்து வைத்த வண்ணம் நடமாடித் திரிகின்றனர். அவர்களது மனிதத் தன்மை, உணர்ச்சி, பெருமூச்சு, அபிலாஷை ஆகியவற்றில் ஒர் அடிப்படை ஒருமைப்பாடு காண உழைப்பதே என் விருப்பம். அதற்காகவே எனது பாத்திரங்கள் படைக்கப்படுகின்றனர்; இச் சிறுக்கதைத் தொகுதியில் நடமாடித் திரிகின்றனர்.

என்னுடைய வழி நேரான வழி!

என்னுடைய பாதை வளரும் பாதை!

என்னுடைய இலக்கு புதிய சமுதாய அமைப்பு!

அழகாகப் பேசத் தெரியாத - எழுதத் தெரியாத - கோடானுகோடி பாமர மக்களின் வாழ்வில் மனதைத் தொட்டுக் கவரக்கூடிய சம்பவங்களும் அற்புதமான தத்துவங்களும் பொதிந்துபோய்க் கிடக்கின்றன என்பதை நான் வாழுக்கையைப் படித்ததால் தெரிந்து கொண்டேன்.

இதை மனப்பூர்வமாக ஏற்றுக்கொள்ளுகின்றவன், நான். ஓரளவிற்கு, என்னால் இயன்றளவிற்கு அவர்களது அனுபவங்களுக்கு, அவர்களது வாழ்வில் இழையோடிப்

முன்னுரைகள் சில பதிப்புரைகள்

போயிருக்கும் சம்பவங்களுக்குக் கலை உருக் கொடுக்க முயற்சித்துள்ளேன்.

இதில் நான் எவ்வளவு தூரம் வெற்றி பெற்றுள்ளேன் என்பதைத் தீர்மானிக்க வேண்டியவர்கள் நீங்களே.

மனிதர்களினுடைய சுகல உணர்வுகளுக்கும் இடம் கொடாமல் சில நுண்ணிய, துல்லிய, வர்க்க, சாதி உணர்வுகளுக்கே நான் முதலிடம் கொடுக்கின்றேன் என என்மீது சிலர் குறை கண்டுபிடிப்பது ஏற்கனவே எனக்குத் தெரியும்!

நான் வாழ்க்கையில் ராமர்களைப் பார்த்தது கிடையாது. ஆனால், ராமர்களாக வாழ வேண்டுமென்று விழைபவர்களையும், வாழ்க்கையுடன் போராடுபவர்களையும், வாழ்வை நேசிப்பவர்களையும் கண்டிருக்கின்றேன். அந்த எழுச்சிக்கு ஓரளவு பாத்திர உருவம் கொடுக்க முயற்சித்துள்ளேன் என்று சொல்வதில் பிச்கில்லை.

-இதைச் சொல்வதில் அப்படியொன்றும் கோழையுமல்ல, நான்!

இப் பாத்திரங்கள் நான்லை. நானென்று நம்புகின்றவர்களும் என்னை முற்றாகத் தெரிந்தவர்களுமல்ல. இப் பாத்திரங்கள் வாழ்க்கைப் பறையில் நான் நடந்து சென்றுகொண்டிருந்த போது சந்தித்திருந்தவர்களாக இருக்கலாம். அல்லது நீங்கள் உங்கள் வாழ்வில் கண்டு, பார்த்து பழகியவர்களாகவும் இருக்கலாம். அல்லது நீங்களாகவே கூட இருக்கலாம்.

கொக்குவிலில் இருந்து யாழ்ப்பாணத்தின் இதய நாடியை நோக்கி இருளில் நடந்து வருகின்றது ஓர் உருவம்; யாழ்ப்பாணம் ரெயில்வே நிலையத்திலிருந்து தாரிட்ட சாலையில் ஓடிக் கொண்டிருக்கின்றது இன்னோர்

உருவம்; கஸ்தூரியார் வீதியிலே கடையொன்றில் இருந்து கொண்டு, செருப்புத் தைத்து, வாழ்க்கையுடன் போராடிக் கொண்டிருக்கின்றது ஒரு பாத்திரம்; விக்டோரியா வீதி வழியாகக் கைவண்டிலைத் தள்ளிக் கொண்டே மனிதச் சிக்கலைத் தீர்க்க வழி சொல்லிக் கொடுக்கின்றது இன்னோர் பாத்திராம்; பின் ஊர்வலத்தின் பின்னே தொடர்ந்து சென்று கொண்டிருக்கின்றது பிறிதோர் பாத்திரம்.

...இன்னும் சில பாத்திரங்கள்.

குறை சொல்பவர்களின் சில குற்றச்சாட்டில் நியாயம் எதாவது இருந்தால் நிச்சயம் நான் திருந்த முயற்சிப்பேன். ஓரளவு நியாயமான குற்றச்சாட்டுகளை ஏற்று இச் சிறுகதைத் தொகுதியில் என்னை நானே திருத்திக் கொண்டுள்ளேன் என்பதை நான் சொல்லாமலே நீங்கள் புரிந்து கொள்வீர்கள்.

உங்களுக்கும் புத்தகத்திற்கும் இடையே நிற்கும் தரகனல்ல, நான். பாத்திரங்களுக்கும் வாசகனுக்கும் மத்தியில் நின்றுகொண்டு, தரகு வேலை செய்பவனுமல்ல, எழுத்தாளன். இதை முற்று முழுதாக ஒப்புக் கொள்ளும் பட்சத்தில் எனது வளர்ச்சிக்கேற்ப அக்குறைபாடுகளையும் நீக்க முயற்சித்திருக்கின்றேன்.

முடிவாகச் சொல்லப்போனால், சுரண்டும் இரக்கமற்ற கூட்டத்தைத் தகர்க்க இன்று தயாராகிக் கொண்டிருக்கும் மகத்தான் மானுடசக்தி, பிறருக்காக வாழ்கின்ற வாழ்க்கையைத் தூண்டும் இலக்கியப் படைப்பாக எதிர்காலத்தில் இச் சிறு காணிக்கையை ஒப்புக்கொள்ளுமாகில், அதுவே எனக்குப் போதிய பரிசாகும். பெருமையுமாகும்.

இங்கு பிரசரமாகும் கதைகள் - ஒன்றைத் தவிர - எற்கனவே பத்திரிகைகளில் பிரசரமானவை. அவை அதே

முன்னுரைகள் சில பதிப்புரைகள்

உருவத்தில் இப் புத்தகத்தில் பிரசரமாகவில்லை என்பது
மட்டும் உண்மை

பாதுகை, வண்டில் சவாரி, மனத் தத்துவம், வாய்க்காலிசி,
குறளிவித்தை ஆகிய கடைகள் தினகரன் ஞாயிறு
இதழிலும், நகரத்தின் நிழல் கருங்குவில் சுதந்தினிலும்,
மிருகத்தனம் சரஸ்வதியிலும், பாபச் சலுகை
சிறுபான்மைத் தமிழர் மகாசபை மலரிலும், தாளக் காவடி
கலைச் செல்வி பாரதி இதழிலும், கைவண்டி தாமரை
பொங்கல் மலரிலும் வெளிவந்தவை. தலைப்புப் பெயர்
சிலவற்றிற்கு மாற்றப்பட்டுள்ளன. அந்த அந்த
ஆசிரியர்களுக்கு எனது மனப்பூர்வமான நன்றி.
காகிதக்காடு புத்தகத்திற்காக எழுதிச் சேர்க்கப்பட்ட கதை.

எனது கையெழுத்துப் பிரதியைத் தட்டச்சுப்பொறியில்
பிரதி எடுத்துத் தந்துதவிய நண்பர்
திரு.வே.தனபாலசிங்கம் அவர்களுக்கு எனது நன்றி
உரியது. இந்நாலுக்கு முன்னுரை எழுத முதலில்
மறுத்தாலும் பின்னர் துணிந்து முன்னுரை நல்கிய
தோழமை மிக்க நண்பர் முத்து முகம்மது அவர்களுக்கு என்
இதயங்கணிந்த நன்றி. இப் புத்தகத்தை அழகாக அச்சிட்டு
வெளியிட்ட தமிழ்ப் புத்தகாலய அதிபர் திரு.கண்,
முத்தையா அவர்களுக்கும் என் மனப்பூர்வமான நன்றி
உரியது.

1962

சாலையின் திருப்பம்

மூன்று வீதிகளின் சந்திப்பு முனை. முச்சந்தி. இரு பக்கச் சாலைகள் தெளிவாகப் பார்வையில் படுகின்றன. மூன்றாவது பாதையில் தெளிவில்லை; துலக்கமில்லை.

இரு பக்கங்கள்; இரண்டு பாதைகள்.

மார்ச் மாயமான் மயக்கமில்லை, எனக்கு. அடியெடுத்து நடந்து வந்த பாதையில் தொடர்ந்து யாத்திரை செய்யும் மனவலிமை எனக்குண்டு. சற்றுச் சிரமந்தான். ஏனெனில் பலர் நடந்து, ஊசலாடி, பாதை மாறிய சம்பவம் எனக்கு ஏற்கனவே தெரியும். காலம் இன்று அவர்களை மறந்து விட்டது; காலத்தையும் அவர்கள் மறந்துவிட்டார்கள். இந்த அனுபவமே எனக்கு வழிகாட்டும் துருவ நட்சத்திரம். பாதையில் தெளிவு; பார்வையிலும் தெளிவு. செல்லும் வழி இருட்டல்ல. தூாத்தே நம்பிக்கைச் சுடரோளி; புதிய சகாப்தத்தின் தூய ஒளி.

நடந்து செல்லுகின்றேன்.

-மனம் நிறைந்த திருப்தி எனக்கு!

இத் திருப்தியின் பிரசவமே இச் சிறுகதைத் தொகுதி. நாடு, இயக்கம், நான்-மூன்று சந்திப்புகள். எங்களது இயக்கத்தின் மூன்றாவது வெளியீடு இத் தொகுப்பு. பிரசரமாகாத மூன்று புதுக் கதைகள் இதில் இடம் பெறுகின்றன. எனது மூன்றாவது சிறுகதைத் தொகுதியும் இதுவேதான். தற்செயலானதுதான். இதுவே ஒரு புதுமையல்லவா?

நான் அந்நியர்களுக்காக எழுதவில்லை. மக்களிடம் வேர்பாய்ந்தவன் நான். இந்த நியாயமான பெருமை ஒருவகையில் சொல்லப் போனால் தலைக்கனம் என்றும் கூறலாம்-என்னிடம் நிறைய நிறைய உண்டு. எனது கலாவன்மையின் - சிருஷ்டித்துவத்தின் - தனித்துவமே

முன்னுரைகள் சில பதிப்புரைகள்
இதுதான்.

எனக்குத் தெரியும்; இதுதான் எனது வளர்ச்சியல்ல.

பொய்க் காலுடன் நடை பயிலும் சில புது இலுக்கியச் சநாதனிகள் - சித்தக் கோளாறு பிடித்த நவீன பண்டிதர்கள் - பொறாமை காரணமாகவோ அல்லது வயிற்றெரிச்சல் காரணமாகத் தாகந் தீர்க்கும் கூட்டுச் சேர்க்கை காரணமாகவோ என்னையும் எனது எழுத்தையும் நையாண்டி பண்ணிச் சிரித்துப் புலம்பிய சம்பவ நாடகங்கள் ஏற்கனவே எனக்கு நன்றாகத் தெரியும்.

இயக்கத்தின் கர்ப்பத்திலிருந்து உருவாகியவன் நான்!- போராட்டப் பரம்பரையில் உதித்தவன் நான்!

பலதரப்பட்ட கருத்துக்கள் சங்கமித்த இந்த வியத்தகு இயக்கம், எழுத்து இலக்கிய வளர்ச்சியில் ஒரு புதுப்பாதை வகுத்தது. புதிய சரித்திரம் சிருஷ்டித்தது. பரந்த இயக்கங்களை பயனுள்ள வழிகளில் நடத்தி, திறந்த மனத்தோடு மாற்றுக் கருத்துக்களை அணுகவும், பரிசீலிக்கவும், புரிந்துகொள்ளவும் முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் காட்டிய நாசுக்கு மிகுந்த இங்கித்தைப் பலமுறை எனக்குள் நாமே வியந்ததுண்டு.

அதன் வெளியீடே இச் சிறுகதைத் தொகுதி.

அதன் வெளிப்பாடே இச் சிறுகதைத் தொகுதி.

கலையும் இலக்கியமும் யார் கைக்குக் கிடைக்க வேண்டுமோ அதற்காக உழைப்பதே எனது தலையாய நோக்கம். சிறுகதை பற்றிய பழைய பந்தாதிகளை முறியடித்து, வாழ்க்கையோடு ஒன்றினைந்த கலையம்சம் நிறைந்த சிறுகதைகளைச் சிருஷ்டிக்க வேண்டுமென்பதே எனது பேரவாவாகும்.

எனது சொந்தக் கற்பனைகளிலும் இலட்சியங்களிலும் நான் கொண்டுள்ள அழுத்தமான நம்பிக்கையும் தளராக

உறுதிப்பாடுமே எனது பேராயுதமும் போராயுதமாகும்.

நான் முதிர முதிர, எனது கலைத்திறன் முதிர முதிர, என்னுடைய அடிப்படையான இலட்சியங்கள் தெளிவும் வலிவும், அழுத்தமும் பெற்று வளர்ந்து வந்துள்ளன.

வாழ்வு என்னும் பெரு வெளியில் நின்று நான் போரிட்ட பொழுதெல்லாம் இந்தத் தார்மீக பலமே எனக்கு உறுதுணையாக இருந்து வந்துள்ளது.

திட்டுகிறவர்களைப் பற்றியா?-

-ப...பு! வக்கற்ற நோஞ்சான் குஞ்சுகள்!

இலக்கியத்திற்குப் புட்டிப்பால் கொடுத்து அதைச் சாகாமல் காக்க முனையும் ஆடை கட்டாத வார்த்தைச் சுழியன்களும், பண்டைத் தமிழ் புரூகும் பண்டிதர்மார் திருக் கூட்டமும் மலிந்துள்ள ஈழத்துத் தேன்நிலவு இலக்கியச் சந்தையில், நான் ஒரு வியாபாரியல்ல. எனது கருத்துக்கள் விற்பனைப் பொருட்களுமல்ல.

முடிவாக ஒன்று-

காலம் வரும். அந்நாளில் இன்று படித்த சநாதனிகளால் துச்சமாக மதிக்கப்படும் இந்நாட்டுத் தொழிலாள-விவசாய வர்க்கப் புத்திரர்களே இந்நாட்டின் கலை இலக்கியங்களைச் சிருஷ்டிப்பார்கள்!

-இதை இப்போதே சொல்லி வைக்கிறேன்!

எனது அன்பிற்கினிய நன்பன் ஜெயகாந்தன் இத்தொகுதிக்கு முன்னுரை எழுதியுள்ளார். கருத்திலே நெருப்பன்; ஆனால், பழகுவதில் குழந்தை. அவருக்கு எனது இதயங்களிந்த நன்றி. பல சிரமங்களுக்கு மத்தியில் இத் தொகுதியை வெளியிட்ட எழுத்தாளர் கூட்டுறவுப் பதிப்பகத்தாருக்கு நன்றிக்குமேல் நன்றி.

வாழ்வின் தரிசனங்கள்

உண்மையை மனந்திறந்து சொல்லப்போனால் என்னுடைய படைப்புக்களுக்கு முன்னுரை எழுதுவதில் நான் எப்பொழுதும் பயங்கலந்த சிரத்தை காட்டுவதுண்டு.

காரணம் சிருஷ்டிகளில் சொல்ல முடியாத சமகால இலக்கியக் கருத்தோட்டங்களை ரஸிகர்கள் மனங்களில் உலவவிடுவதற்கு இது ஒரு சிறந்த தளமாக-மேடையாக-இருந்து வருகின்றது என்ற எதார்த்த உண்மையைக் கணக்கில் எடுத்துக் கொண்டே இந்தக் களத்தைச் செப்பமாக நான் பயன்படுத்த முனைந்து வருகின்றேன்.

இந்த நால் எனது நான்காவது சிறுகதைத் தொகுதியாகும்.

ஆரம்ப நாட்களில்-சுமார் பதினெண்ந்து இருபது வருடங்களுக்கு முன்னரே- எனது முதல் இரண்டு சிறுகதைத் தொகுதிகளும் தமிழகத்தில் வெளிவந்திருக்கின்றன. அக்காலங்களில் நான் தமிழக வாசகர்களால் அதிகம் அறியப்படாமல் இருந்திருக்கிறேன். திட்டமாகச் சொல்லப்போனால் ‘சரஸ்வதி’, ‘தாமரை’ வாசகர் மட்டத்தினர்தான் என்னையும் எனது எழுத்தையும் ஓரளவு தெரிந்து, அறிந்து வைத்திருந்தனர்.

இருபத்திரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்னர்- 1960-ல் சரஸ்வதி பிரசுராலயம் முதன் முதலில் எனது சிறுகதைத் தொகுதியான ‘தண்ணீரும் கண்ணீரும்’, நூலை வெளியிட்டு வைத்தது. அதற்கு முன்னரே ‘சாந்தி’, ‘சரஸ்வதி’ போன்ற முற்போக்குச் சஞ்சிகைகளின் மூலம் நான் தமிழகத்தின் தரமான வாசகர்களின் நெஞ்சில் ஓரளவு இடத்தைப் பிடித்திருந்தேன். ‘தாமரை’ அதைத் தொடர்ந்து என்னை ஞாபகம் வைத்திருக்க உதவியது; எனது எழுத்துக்களையும் கருத்துக்களையும் செழுமைப் படுத்த

அது பெரிதும் தளமமைத்துத் தந்தது.

இந்தப் பகைப் புலத்தின் பின்னணியில்தான் எனது படைப்புக்களும் சிந்தனைகளும் தமிழகமெங்கும் அறிமுகமாகி எனக்குப் பெருமை தேடித் தந்தன.

இதன் பின்னர் நான் ஆசிரியராக இருந்து கடந்த பதினேழு ஆண்டுக் காலமாக இயக்கி வரும் ‘மல்லிகை’ இலக்கியச் சஞ்சிகை தமிழக மக்களின் மனதில் சிறிது சிறிதாக வேர்விட்டுத் தழைக்க ஆரம்பித்தது. படைப்பாளி என்கின்ற முறையில் மாத்திரமல்ல, ஒரு தரமான முற்போக்கு இலக்கியச் சஞ்சிகையின் மூல வேர் என்கின்ற கெளரவ அனுகு முறையிலும்கூடப் பல இலக்கிய நெஞ்சங்கள் என்னைத் துலாம்பரமாகப் புரிந்து கொள்ள வாய்ப்புக்கள் ஏற்பட்டன.

இதை அடியொற்றியே நானும் ஆண்டுக்கு இரண்டு தடவைகள் என்கின்ற முறையில் தமிழகமெங்கும்- அதன் பல்வேறு பகுதிகளுக்கும்- சுற்றுப்பயணம் மேற்கொள்ளத் தொடங்கினேன். ஆரோக்கியமான பல நல்லிலக்கிய நெஞ்சங்களைச் சந்தித்துக் கதைக்கும் வாய்ப்பு எனக்கு ஏற்பட்டது. எழுத்தில் மாத்திரம் தெரிந்து கொண்டுள்ள பல நெஞ்சைக் கவர்ந்த எழுத்தாளர்களுடன் பரஸ்பரம் கருத்துப் பரிமாறல் செய்யக்கூடிய அருமையான சந்தர்ப்பங்களும் கிட்டின. அவர்களைப் புரிந்து கொள்ளக் கூடிய அரிய நட்புணர்வும் ஏற்பட்டது.

இந்த அறிமுகச் சாதகமான சூழ்நிலையிலேதான் எனது நான்காவது தொகுதி ‘வாழ்வின் தரிசனங்கள்’ வெளிவருகின்றது.

வாழ்க்கையைப் பற்றிய வளமான - திடமான - கனமான அநுபவங்கள் ஏற்கனவே எனக்கு உண்டு.

சிறகு கட்டிக் ககனத்தில் பறக்கும் சிறு கதைகளை எழுத எனக்கு வரவே வராது. நான் மன்னில் கால் பதித்து

முன்னுரைகள் சில பதிப்புரைகள்

வாழ்ந்து வருபவன்; என்னெனப் போலவே எனது பாத்திரங்களும் குறை நிறைகள் உள்ளவை. மண்ணின் மீது கால் பதித்து, இந்த மண்ணிலேயே நடந்து வாழும் மனித உருவங்களே அவை.

அழுத்தமான மனப்பாதிப்புகளை ஏற்படுத்தும் சிருஷ்டிகளே காலப்போக்கில் நின்று நிலைத்து வாழ்ந்து வரக்கூடும் என்ற அசைக்க முடியாத மன நம்பிக்கை உள்ளவன் நான். கூர்மையான மனச்சாட்சி உள்ளவர்களின் இதயங்களில் ஒரு மின்னல் சுடரொளியைத் துடிக்க வைக்கும் ஆற்றல் சிறுக்கத்தகளுக்கு இருக்க வேண்டும் எனப் பெரிதாக அடிக்கடி ஆசைப்படுபவன்.

பரிதாபமாகவும் இகழ்ச்சிக்குரிய நிலையிலும் வாழ்வுக்காக மெய்வருந்தி உழைத்துப் போராடி வாழ்ந்துவரும் இலட்சக்கணக்கான உடல் உழைப்பால் பாடுபடும் சாதாரண மக்களில் ஒருவனாகவே நானும் கணிக்கப்பட வேண்டும் என மெய்யாகவே பெரிதும் விரும்புகின்றேன். அந்த விதமான உள்ளுணர்வின் வெளிப்பாடாகவே எனது பாத்திரங்களும் என்னால் படைக்கப்பட்டு உலவவிடப் பட்டுள்ளனர்.

மனித வாழ்வின் சிந்தனைகளை, துயரங்களை, விருப்பு வெறுப்புக்களை, சின்னத்தனங்களை அவர்களுக்கு வெகு சமீபமாக நெருங்கி நின்று மாத்திரமல்ல, அவர்களுடன் அவர்களாகவே ஒருங்கிணைந்து நின்று இந்தப் பூவுலகிற்கு நிறைய நிறையச் சொல்ல வேண்டும் என்பதே எனது பெரு விருப்பமாகும். அவர்களை எனது பல்வேறு கதைகளில் உலவவிட்டு, அவர்களிடம் இருந்தே சில அறிவு சார்ந்த பாடங்களையும் நான் கற்றுணர்ந்திருக்கின்றேன்.

தனித்தனியாக ஒவ்வொரு கதை பற்றியும் இங்கு முன் கூட்டியே பேசுவது எனது நோக்கமல்ல.

நான் ஏற்கனவே படித்திருக்கின்ற-சில சமயங்களில் நேரிடையாகவே சந்தித்திருக்கின்ற எழுத்தாளர்கள் சிலர் இருக்கின்றனர். அவர்களுக்கு வாழ்வின் மீதே நம்பிக்கையில்லை! வாழ்க்கையின் மீது கிஞ்சித்தும் பிடிமானம் இல்லை. எதிலுமே நம்பிக்கையில்லை. எதிலுமே நம்பிக்கை இல்லாமலேயே ஆக உயர்ந்த அறிவு நிலை என அவர்கள் நம்புகின்றனர்; வாதிடுகின்றனர்; எழுத்தில் எழுத முற்படுகின்றனர்.

நான்	வாழ்க்கையை	அத்தியந்த
------	------------	-----------

வாத்சல்யத்துடன்-அதன் துன்ப, துயர மூள்மூடி வேதனைகள் உட்பட- நேசிக்கப் பழக்கப்பட்டவன். வாழ்வின் தரிசனங்களைப் பல்வேறு கோணங்களில் பார்த்து ரஸித்தவன். எனவே வாழ்வை நேசிக்கும் மனுக்குலச் சுபீட்சத்தையே நான் அனுதினமும் பற்றி நிற்கின்றேன். வேறு விதமாக என்னால் நினைக்கவும் முடியாது; இருக்கவும் இயலாது.

மனிதர்களோடு சம்பந்தப்பட்டவை எல்லாமே சுவையிக்கவை. இனிமை நிரம்பியவை. அப்படியான சுவை நிறைந்த நிகழ்ச்சிகளையே- மனிதர்களையே- இத்தொகுதியில் நீங்கள் சந்திக்கப் போகின்றீர்கள்.

எனது படைப்புகள் பற்றிய சரியான மதிப்பீடு- ஞான கம்பீரம்- எப்பொழுதுமே என் நெஞ்சில் நிறைந்திருப்பதுண்டு.

கதை என்பதே ஓர் உள்ளடக்கம்தான். இன்றைய சமுதாயத்தின் மனித மனங்களின் உணர்வுகளை, முக்கிய பிரச்சனைகளைப் பற்றி ரஸிகர்களுடன் உரையாட இந்த உத்திமுறை பயன் படுத்தப்படுகிறது. யார் இந்த உத்தி முறைகளைக் கலை நுணுக்க வேலைப்பாடுகளுடன் வெற்றிகரமாகப் பயன் படுத்துகின்றாரோ அவரே சிறந்த படைப்பாளி எனக் கணிக்கப்படுகின்றார்.

முன்னுரைகள் சில பதிப்புரைகள்

தவிப்பிலும் துடிப்பிலும் கோபத்திலும் வேதனையிலும் மகிழ்ச்சியிலும்தான் உயிர்களின் இயக்கமே அடங்கியிருக்கின்றது. மனித வாழ்க்கையின் தாபங்களும் ஆசாபாசங்களும் அங்கலாய்ப்புக்களும்தான் எவ்வளவு மகத்தானவை! மனிதச் செயல்களின் அழகையும் அமரத்துவத்தையும் உள்ளடக்கமாகக் கொண்டுள்ள அமரசிருஷ்டிகளுக்காகவே நான் காலங் காலமாகக் காத்திருக்கின்றேன்.

இருட்டில் இருந்து சுகம் காண்பதற்காகவே விளக்குகளை அணைத்துவிடப் பழக்கப்பட்டவர்கள் நம்மிடையே உண்டு! இவர்களே மனுக் குலத்தின் வெற்றிகள், கற்பனைகள், அபிலாஷைகள், நம்பிக்கைகள் மீது நம்பிக்கையற்றவர்கள். இவர்களின் செயல்களினால், எழுத்துக்களினால் மனித சந்ததி சிறுமைப் படுத்தப்பட்டுப் போகாது என்ற அசைக்க முடியாத நம்பிக்கை எனக்கு இருந்த போதிலும் கூட, தற்காலிகமாகவேனும் மனுக்குலம் தயங்கித் தத்தளித்துத் துவண்டு போய் விடலாம் என்று நியாயமாகவே அடி மனதில் அச்சப்படுவதுண்டு நான்.

போரையும் போர் வெறியையும் ஆக்கிரமிப்பையும் அநீதியையும் கொடுமையையும் சிலாகித்துச் சிந்து பாடி மகிழ்ச்சியடையும் வக்கிர மனப்பாங்கு கொண்ட இப்படியான கும்பல் பேனாவையும் கலை இலக்கியங்களையும் தமக்குத் துணை சேர்த்து, விழுகம் அமைத்து, அணி சமைத்து வருகின்றது. மனிதகுலம் காலங்காலமாகச் சேமித்து வந்துள்ள ஆரோக்கியமான பாரிய சிந்தனைகளுக்கு எதிராகத் தமது அழுகிய, தர்க்க வாத எழுத்துக்களாலும் சிந்தனைகளாலும் குழப்பம் விளைவிக்க முனைந்து செயல்படத் துவங்கியுள்ளது. இந்தக் குழப்பவாதிகளே வாழ்வை வெறுப்பவர்கள்; மனுக்குலத்தின் ஆரோக்கியமான அம்சங்களைப் பார்க்க

மறுப்பவர்கள்; வாழ்வையே கொச்சைப்படுத்தி, அதன் நல்ல அம்சங்களையே நிராகரிப்பவர்கள். எதிர்ப்பவர்கள்.

‘மனிதர்கள் சாகலாம்; மறையலாம். ஆனால், மனுக்குலம் அழியவே அழியாது!’ என்ற தாரக மந்திரத்தை ஜீவ நாதமாக எழுத்தில், எண்ணத்தில், வாழ்வின் ஒவ்வோர் நடைமுறையில் கொண்டுள்ள என்னைப் போன்றவர்கள், வெறும் பார்வையாளர்களாகவோ ரஸிகப் பெருமக்களாகவோ சும்மா இருந்து கொண்டிருந்துவிட முடியாது,

எனவேதான் வலிமை வாய்ந்த எனது பேனாவை இந்தத் தீய சக்திகளுக்கு எதிராகப் பல கட்டங்களிலும் பயன்படுத்தினேன். துணிந்து அங்கம் அங்கமாகப் போராடி வந்துள்ளேன் நோயுற்று, வலிமை கெட்டு, சிந்தனைத் தடம் புரண்டு கிடக்கும் மனுக்குலத்தின் எதிரிகளுக்கு எதிராக என்னளவில் நான் எதிர்த்து போராடி வரும்போதுகூட, கட்டுக்கோப்பான, சக்திமிக்க, தார்மீக நேர்மையுள்ள இயக்கத்திலும் நீண்ட நெடுங்காலமாக என்னையும் ஒரு கண்ணியாக இணைத்துப் பிணைத்துக் கொண்டு தினசரி வாழ்வில் இயங்கி வருகின்றேன்.

வெறும் இலக்கியத்தினால்- எழுத்தினால்- மாத்திரம் நான் விரும்பும்- நம்பும்- சமுதாய மாற்றத்தை நடைமுறைப்படுத்திவிட முடியாது என்பதை வேறெந்தக் காலங்களையும் விட, இன்றைய கால கட்டத்தில் வெகு துலாம்பரமாக உணர்ந்து வருகின்றேன். அதே சமயம் ஆற்றல் மிக்க எழுத்து, சிந்தனையைத் தூண்டும் படைப்பு நமது இயக்கத்தை நோக்கி மக்களை ஆகர்ஷித்து வரவழைக்க- அணி சேர்க்க- ஓர் உந்து சக்தியாகத் திகழும் என்பதையும் நான் அனுபவர்தியாக உணர்ந்திருக்கின்றேன்.

நாங்களும்- எங்களைப் போன்ற பலரும்- நம்பிக்

முன்னுரைகள் சில பதிப்புரைகள்

கொண்டிருப்பதுபோல, சமுதாயச் சீரழிவுக் கும்பல் அப்படியொன்றும் பலம் குறைந்தவர்கள்ல. வெட்ட வெட்டத் தழைக்கும் மஹி ராவணன் தலையைப் போன்றவர்கள். கருத்துப் பிடிவாதம் கொண்டவர்கள். என்னைப் போன்றவர்களுக்கு இருக்கக் கூடிய தத்துவார்த்த அழுங்குப்பிடி அவர்களுக்கும் அவர்களது சித்தாந்த அடிப்படையில் உண்டு. சீரழிப்பதே சிலாக்கியமான தெய்வீகத் தொண்டு என்ற சர்வதேசத் தத்துவார்த்தப் போதமாகப் பயிற்றப்பட்டவர்கள்.

ஆகவே, இவர்கள் உதிரிகள் அல்ல. பலம் வாய்ந்த போதிலும்கூடத் தார்மீக ரீதியாக அடிப்படைப் பலமற்றவர்கள். மக்களின் ஆதரவு கிடைக்கப் பெறாதவர்கள். மக்களின் புத்திரர்கள் நாங்கள்.

எனவே ஈற்றில் வெற்றி கொள்பவர்கள் நாமாகத்தான் இருக்க முடியும். ஏனெனில் மக்களை நேசிக்கத் தெரிந்தவர்கள் நாங்கள்தான்.

ாழத்திலும் தமிழகத்திலும் நிலை இதே நிலைதான். இரு பகுதிகளிலும் பொது எதிரியின் பொது அம்சங்களே இவைதான். இப்படியான நச்சத்தனம் மிக்க பொதுச் சத்துராதியை எதிர்க்கும்போது எதிர்ப்பவர்கள் ஒருவரோடு ஒருவர் தோள் கொடுக்க முன் வருகின்றோம்; தோழர்களாக இறுதியில் பரிணமிக்கின்றோம். இணைந்து பிணைகிறோம்.

இந்தக் கருத்துக்கள் ஒரு சிறிய சிறுகதைத் தொகுதிக்கால முன்னுரை என்ற தகுதியையும் மீறி நின்றபோதிலும்கூட, இன்றைய சமகால இலக்கியப் பிரச்சினைகளுக்கு எனது கோணத்தில் சில விளக்கங்களைத் தர ஓரளவு முயன்றிருக்கின்றேன். எனது விரிந்த பார்வையைப் பரிமாறிக் கொள்ள இந்தத் தளத்தைச் சரியாகவே பயன்படுத்தியுள்ளேன் என்பதே

எனது மனத் துணிவாகும்.

எந்த அழுகுணி இலக்கியச் சித்தர்களும் எமது வெளிப்படையான கருத்துக்களுக்கு எதிராகத் தமது வெளிப்படையான கருத்துக்களை வைத்துவிட முடியாது. அந்த மனவலிமையும் எம்மைப்போல அவர்களுக்கு இல்லை. மக்களினத்தின் விரோதிகள் மக்களிடையே கருத்துக்களைச் சொல்லி அதே மக்களிடம் எப்படி அபிமானத்தைப் பெற்று விட முடியும்? எனவே காலப் போக்கில் இவர்கள் தனிமைப் பட்டுப்போய் விடுவார்கள்.

தமது போர்த் தந்திரத்தை- நரித்தனத்தை- இவர்கள் வேறு வகைகளில் கையாளக்கூடும். அதற்கான சரியான வழி முறைகள் நாம் கூடியவரை எச்சரிக்கையாக இருப்பதுதான்.

அழகான முறையில் இத் தொகுதியை வெளிக்கொண்ட முன்முயற்சி எடுத்த நியூ செஞ்சரி புக் ஹவுஸ் நிறுவனத்தினருக்கும் அங்கு கடமையாற்றும் சகல நண்பர்களுக்கும் எனது மனங்களிந்த வாழ்த்துக்கள் என்றும் உரியவை.

அட்டையை அழுகு மினிர வரைந்து தந்துதவிய ஓவிய நண்பர் ‘ரமணி’ அவர்களுக்கு எனது நன்றி

-1981

அட்டைப்பட ஓவியங்கள்

மல்லிகை மாசிகை எக்காரணத்திற்காக
ஆரம்பிக்கப்பட்டதோ அந்த நோக்கத்தைப்
பூரணப்படுத்திய பின்- அடுத்த, வேறொரு
காலகட்டத்தில் இன்று நுழைகின்றது.

மல்லிகைப் பந்தல் வெளியீட்டுத் துறைக்குள் இந்த முதல் நூலின் மூலம் நுழைகின்றது. மல்லிகை எதிர்காலத்திலும் பல சாதனங்களைப் புரியும் என்பதை இப்போதே திடமாகக் கூறிவைக்க விரும்புகின்றேன்.

படைப்பாக்க வெளியீட்டு அறிவுத் துறைக்குள் மல்லிகையை இதன் மூலம் இனங்காட்ட விழைகின்றேன்.

மல்லிகை ஆரம்பிக்கப்பட்ட காலத்தில்- இருபத்தொரு ஆண்டுகளுக்கு முன்னர்- என்னைப் பார்த்து நமட்டுச் சிரிப்புச் சிரித்தவர்களுண்டு; அநுதாபப்படவர்கள் அநேகர்; பச்சாத்தாபப்படவர்களைப் பற்றி நான் அப்படியொன்றும் அலட்டிக் கொண்டவனல்ல,

காரணம், பலம்மிக்க அன்றைய இலக்கிய ஜாம்பவான்கள் எனக் கணிக்கப்பட்ட பலரும், இத்துறைக்குள் நுழைந்து பட்ட அவைங்களையும், அநுபவங்களையும் அவஸ்தைகளையும், இழப்புக்களையும் முன்னிறுத்தி என்னை எடை போட முனைந்தது தான் அச்சிரிப்பிற்குப் பின்னணி. அநுதாபமும் பச்சாதாபமும் அதையொட்டி எழுந்த மன நெகிழ்வுகள்தான்.

-மக்களை நம்புகின்றவன் நான்!

எனவே மக்களின் அபிலாணத்தை முன் இணைத்து, அதே மக்களின் மத்தியில் சென்று. சரியானதைச் சரியானபடி மக்களுக்கு விளங்கப்படுத்திக் கலியாது உழைத்தால் மக்களை வென்றெடுக்கலாம் என அன்றாம்

உறுதியாக நம்பினேன் - இன்றும் உறுதியாக நம்பிச் செயலாற்றி வருகின்றேன்.

...மக்கள் என்றுமே என்னைக் கைவிட்டதில்லை!.

இதுதான் மல்லிகையின் வரலாறு; இன்று மல்லிகைப் பந்தவின் கதையும் இதுவேதான்.

காலாதி காலமாக நமது மக்களிடம் தாழ்வுச் சிக்கலொன்று மனசில் கிடந்து நெஞ்சில் நிலைத்து அறுத்து வந்தது.

'எங்கட மண்ணில் என்ன இருக்கிறது?' என்ற அலட்சிய மனப்பான்மை வேறுன்றி வளர்ந்து வந்திருக்கின்றது.

-இந்த அலட்சிய மனோபாவம்தான் என்னையும் எனது உழைப்பையும் சிலரால் நிராகரிக்க வைக்கக் காரணமாயிற்று.

இந்த மண்ணில் அற்புதமானவர்கள், மதிக்கப்படத் தக்கவர்கள், கெளரவிக்கப்படக் கூடியவர்கள் அன்றும் வாழ்ந்தார்கள்; இன்றும் வாழ்ந்து வருகின்றனர் என உரக்கக் கத்த வேண்டும் போல, ஒரு மன உணர்வு என்னை அடிக்கடி ஆட்கொண்டதுண்டு.

இதன் எதிரொலியாகத்தான் மக்களின் புத்திரர்கள், கெளரவிக்கப்படத் தக்கவர்கள் மல்லிகையின் அட்டையை அலங்கரித்தார்கள்.

இந்தப் புதிய போக்கு- நமது கலைஞர்கள், அறிஞர்கள், எழுத்தாளர்கள் அட்டைப்பட நாயகர்களாக அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட நோக்கு- ஆரம்பத்தில் அத்தனை தூரம் கவரப்படாத போதிலும்கூட, காலம் செல்லச் செல்ல, மக்கள் மனசில் ஒருவகைக் கெளரவத்தைப் பெற்று மரியாதையை வழங்கத் தொடங்கியது.

-இதே வழியில் தொடர்ந்து செல்லும்போதுதான்

ரூவனுரைகள் சில பதிப்புரைகள்
எனக்கு இந்த யோசனையே தோன்றியது.

தனித் தனி இதழ்களில் தனித் தனியாகப் பதியப்படும் இத்தகையவர்களின் கருத்துக்களைத் தொகுத்து ஒரு நூலுருவில் வெளியிட்டால் என்ன என்ற யோசனை என்மனசில் பளிச்சிட்டது.

அதன் பிரதிபலிப்பே இந்நூலாகும்.

ாழத்தில் பதிப்புத் துறையின் முன்னோடிகள் பலரின் முயற்சிகளை நான் நன்கறிவேன். அவர்களது அந்த அயராத முன் முயற்சியின் தொடர் நடையே எனது இந்த முயற்சியுமாகும்.

தமது இடைவிடாத பதிப்பக முயற்சிகள் தகுந்த பலாபலன்களைத் தரவில்லையே என்ற மன ஏக்கம்-சிலருக்கு மனவிரக்தி- அவர்களைப் பீடித்துள்ளதையும் நானறிவேன்.

-எனக்கு எந்தக் காலத்திலுமே, எந்தக் கட்டத்திலுமே மனவிரக்தி ஏற்பட்டது கிடையவே கிடையாது. அதற்குக் காரணமும் உண்டு. நான் வெறும் இலக்கியப் படைப்பாளி மாத்திரமல்ல; இலக்கிய வெளியீட்டாளன் கூட அல்ல; சர்வ சதா உழைக்கப் பிறந்தவன். மக்களின் அடி நெஞ்சில் உணர்விட்டுச் சுழிவிடும் நல்லபிப்பிராயங்களையும், கலை உணர்வுகளையும் ஆக்கழூர்வமான குணாம்சங்களையும் அவர்களுடன் மனந்திறந்து பழகுவதன் மூலம் சரிவரப் புரிந்து கொண்டவன்.

எனவேதான் மக்கள் எந்தக் கட்டத்திலும் என்னைக்கைவிட்டு விடுவதில்லை. மாறாக பலபல வழிகளில் எனக்குத் தமது மனங்களிந்த உதவிகள் அனைத்தையும் நல்கி வருகின்றனர். ஆதரித்து வருகின்றனர்.

கால் நூற்றாண்டுகளுக்கு நெருக்கமாக நான் சஞ்சிகைத் துறையில் வெற்றிகரமாக நடைபோடுகிறேன்

என்றால் அதன் இரகசியம் இதுவேதான்.

இதில் வெற்றியும் தோல்வியும் எனக்கல்ல. சகலதும் எழுத்துத் தமிழ் இலக்கிய உலகிற்கே ஆகும். மல்லிகைப் பந்தலின் கொடிக் கால்கள் நிரந்தரமாக நிலைத்து நிற்கும்; ஆட்டம் காணமாட்டாது என்ற ஆணை மனப்போக்கு எனக்கில்லை. என்றாலும் கடந்த இருபது வருட சஞ்சிகை அநுபவம் என்கிருப்பதால் வேறுன்ற முடியும் என்ற பலத்தின் தளத்தில் நின்றே இந்த முயற்சியில் இறங்கியுள்ளேன்.

முதல் நூலாக அட்டைப்பட ஓவியங்கள் என்ற இந்நூலைப் பிரசுரிப்பதற்குக் காரணமுண்டு. புதிய தலைமுறை இலக்கியவாதிகளுக்கும், மாணவர்களுக்கும், சுவைஞர்களுக்கும் கால் நூற்றாண்டு கடந்த இலக்கியகாரரது வாழ்க்கை, ஆளுமை, படைப்பு, தகவல் பற்றிய எதுவும் தெரிவதில்லை. அறிந்து தெரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்ற ஆவலும், தேடலும், அவசியமும் இருந்தபோதிலும்கூட, சாளரம் ஒன்றும் இருக்கவில்லை.

இந்நூல் மூலம் இக்குறையை ஓரளவு நிறைவு செய்ய முனைந்துள்ளேன்.

இந்நூலில் உள்ள அறிமுகக் கட்டுரைகள் ஆய்வுக் கட்டுரைகள்ல. படைப்பாளிகளது சிருஷ்டிகள் பற்றிய விமர்சனப் பாங்கான அறிமுகமுமல்ல. ஒரு படைப்பாளி இன்னொரு படைப்பாளியையோ, அறிவு ஜீவியையோ எப்படி முதன் முதலில் சந்தித்தார் என்பது பற்றியும் அவர்கள் நெருங்கிய தொடர்பு கொண்ட நிலை பற்றியும், பரஸ்பரம் இருவரும் ஒருவருக்கொருவர் பாதிப்புக்குள்ளானது எப்படி என்பது பற்றியும் எழுதிய தகவல் குறிப்புரைக் கட்டுரைகளே இவைகள்.

நிச்சயமாகப் பாரதியைப் பலர் பல கோணங்களில் பார்த்தது போன்ற ஆய்வுக் கட்டுரைகள்ல இவை. இதை

முன்னுரைகள் சில பதிப்புரைகள்

முதலில் புரிந்து கொண்டால்தான் இந்நாலின் நோக்கமும், வெற்றியும் புரிந்து கொள்ளக் கூடியதாக அமையும். நூற்றுக் கணக்கான அட்டை ஓவியங்களை மல்லிகை கடந்த ஆண்டுகளில் தீட்டியிருந்தபோதிலும் கூட, குறிப்பிட்ட ஒரு சிலரின் கருத்துக்களையே- அதிலும் இலக்கியத் துறையைச் சார்ந்தவர்களையே- இந்நாலில் தொகுத்துள்ளேன். நாலின் விரிவஞ்சியும், தமிழில் பரீட்சார்த்த முதல் முயற்சி என்பதாலும் எல்லாரையும் ஒருங்கு சேர்த்து வெளியிட முடியவில்லை. என்றாலும் பகுதி பகுதியாக எல்லா அடடைப் படங்களையும் அச்சு வாகனமேற்றி அழகான நூலாக்கும் எண்ணம் எனக்குண்டு.

இதன் மூலம் உங்கள் முன் வைக்கப்படும் எழுத்தாளர்களை எந்த வரிசைப்படுத்தியும் நான் தெரிவு செய்யவில்லை. என் மனசிற்குத் தோன்றிய விதத்திலேயே தொகுத்துள்ளேன். யாழ்ப்பாணத்தில் பிறந்து ஆங்கில மொழி மூலம் உலகப் பிரசித்தி பெற்ற அழகு சுப்பிரமணியம் அவர்களில் தொடங்கி, காலியில் கிராமத்தில் பிறந்து சிங்கள மொழி மூலம் உலகெங்கும் புகழ் பரப்பிய மார்டின் விக்கிரமசிங்ஹ ஈராக இந்நாலில் தொகுக்கப்பட்டுள்ளனர். இந்தத் தொகுப்பிற்குள் அகப்படாத அறிமுக அட்டைப்பட நாயகர்கள், இங்கு தெரிவு செய்யப்பட்டவர்களுக்கு எந்த வகையிலும் தகுதி குறைந்தவர்கள்ல. அடுத்து அவர்களை உள்ளடக்கிய நூலொன்றும் விரைவில் வெளிவரும்.

இந்தச் சந்தர்ப்பத்திலே முக்கிய விஷயம் ஒன்றையும் இங்கு குறிப்பிட விரும்புகின்றேன். இந்த அட்டையில் படம் பொறிக்கும் விவகாரம் எனது கணிப்பீட்டுடன் நடைபெறும் சமாச்சாரமல்ல. இங்கும் கொழும்பிலும் பல இலக்கிய நெஞ்சங்களை நான் நேருக்கு நேர் சந்தித்து, நீண்ட நேரம் உரையாடி, ‘யார் யாருடைய உருவங்களை

அட்டையில் பொறிக்கலாம்? ’ என விவாதித்து முடிவெடுப்பது எனது நீண்ட நாளைய வழக்கமாகும்.

அந்த ஆலோசனைகளுக்குட்பட்டு நான் செயலாற்றும்போது, மக்களால் மதிக்கப்படும் கலைஞர்கள், சிருஷ்டியாளர்கள், அறிவுஜீவிகளை நான் அணுகி, அவர்களது ‘புகைப் படத்தை’த் தந்து உதவும்படி நேரடியாக அவர்களைக் கேட்டதுண்டு.

உண்மையைச் சொல்லப்போனால் ஒரு சிலர் இந்த அணுகு முறையை கொச்சைப்படுத்தும் தன்மையாக, என்ன அவமதிக்கும் பாணியில் நடந்து கொண்டிருக்கின்றனர். அவர்களது புகைப் படத்தை வைத்துக்கொண்டு நான் ஏதோ ‘பிலினஸ்’ பண்ணிவிடுவேன் என்ற மனப்பான்மையில் ‘பந்தா’ போட்டு கதைக்க முற்பட்டனர்.

- உங்களுக்குத்தான் தெரியுமே எனது ஆத்மக கொதிப்பும், அதன் வெளிப்பாடும்.

எதையும் என்னால் சகிக்க முடியும். எந்தவிதமான அலட்சியத்தையும் என்னால் ஜீரணிக்க இயலும். எனது இலக்கிய நேரமையை- உழைப்பை- அலட்சியம் செய்பவர்களை எந்தக் காலத்திலுமே நான் மதித்ததும் கிடையாது; கெளாவித்ததும் கிடையாது; நேசித்ததும் கிடையாது.

‘போய்யா! நீயும் உன்றை புகழும்! ’ என மனசிற்குள் சொல்லி விட்டு அவர்களை ஒதுக்கிவிட்டு ஒதுங்கி விடுவேன்.

அதேசமயம் மிகக் கண்ணியமான கனவான்கள் பலர் எனது கோரிக்கையை ஏற்று என்னுடன் ஒத்துழைத்ததையும், அன்னாரைப் பற்றிய சந்திப்பை எழுத்தில் வடித்து மல்லிகைக்கு உதவியதைப் பற்றியும்

முன்னுரைகள் சில பதிப்புரைகள்

நான் மிக நன்றியுடன் இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் நினைத்தும் பார்க்கின்றேன்.

மக்களிடமிருந்து பெற்றுக் கொள்வதை அதே மக்களுக்கு திருப்பிக் காணிக்கையாகச் செலுத்துவதே எனது ஜீவிதக் கொள்கையாகும். அதற்கு ஆத்மபூர்வமாகத் துணை நிற்பவர்கள் அநேகரை நான் நன்கறிவேன். எனது சஞ்சிகை அநுபவத்தில் நான் சந்தித்த- என்னை நேசித்த- இலக்கிய இதயங்களை நான் தனித்தனியாக இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் நினைத்துப் பார்க்கின்றேன்.

இந்த முயற்சி வெறும் சஞ்சிகை முயற்சியல்ல, சரித்திர முயற்சி. தமிழில் இது ஒரு புது முயற்சியும் கூட.

இந்த நூலின் தாக்கம் உடனடியாக இலக்கிய உலகிற்குத் தெரியாமல் போகலாம். காலஞ் செல்லச் செல்ல, இலக்கியத் தலைமுறை மாற மாற, இந்த முயற்சிக்கு அடிப்படையாக அமைந்த உழைப்பும் தீர்க்கதரிசனமும் விளங்கிக் கொள்வதுடன், விதந்தும் போற்றப்படும் என்பது உறுதி.

இந்நால் வெளியீட்டுத் திட்டம் எனது நீண்ட நாள் ஆசை: நெடுங்கணவு. இதை நடைமுறைப்படுத்த முனைந்தபோது, என்னை மனசாரப் புரிந்து கொண்டவர்களுடன் மனந்திறந்து கதைத்ததுண்டு. வண, பிதாக்கள் நால்வர், உற்சாகழுட்டக்கூடிய உதவிகளை நல்கியுள்ளனர். -பல காரணங்களால் அச்சில் தமது நாமம் வெளிவருவதை அவர்கள் விரும்பவில்லை- டாக்டர் ஒருவர் எதிர்பாராமலே வந்து உதவினார். மல்லிகைச் சுவைஞரும், நல்லதைச் செய்ய வேண்டுமென்ற ஆர்வமுள்ளவருமான கட்டட ஒப்பந்தக்காரர் இந் நால் வெளியிடுவதற்குப் பெருந்துணையாக நின்றார். அவர்களுக்கு எனது மனங்களிந்த நன்றிகள்.

கலைஞர் ‘வி.கே.’ அட்டையை வரைந்து உதவினார்.

மல்லிகை ஊழியர்கள் அயராது உழைத்து உருவாக்கினர். அட்டையை அழகாக அச்சிட்டு உதவியவர் திரு. எம்.குலமணி. இவர்கள் அனைவருக்கும் எனது நன்றிகள்.

-1986

கழுத்திலிருந்து ஓர் இலக்கியக் குரல்

ஆரோக்கியமான கருத்துக்கள் மக்களிடம் சென்றடைவது சற்றுச் சிரமந்தான். அக் கருத்துக்களின் அடிப்படை வித்துக்கள் மக்கள் மனதில் வேறுண்றி விட்டால் இறுதியில் அது மாபெரும் சக்தியாக உருவெடுத்துவிடும்.

நெருப்புப் பொறியைப் போன்றதே கருத்தும். பெரியதொரு கானகத்தையே ஒரு சிறு அக்கினிக் குஞ்சு பொசுக்கிச் சுட்டெடித்துச் சாம்பராக்கி விடுவதுபோல, மாபெரும் சர்வாதிகாரங்களை ஒரு சிறு கருத்து இயக்கமே தூள் தூளாக சிதற்றிக்கச் செய்யும் வல்லமை வாய்ந்ததாக அமைந்து விடுவதுண்டு.

இந்த அடிப்படையான நோக்கிலேயே எனது ஆரம்ப கால இலக்கிய நோக்குகள் அமைந்திருந்தன.

‘தேசிய இலக்கியம்’ என்ற கோஷித்தை உந்து சக்தியாக முற்போக்கு எழுத்தாளர் இயக்கம் தேசந் தழுவிய கருத்துப் போராட்ட வடிவமாக முன் வைத்த கால கட்டங்களில் எல்லாம் நானே சொந்த முயற்சிகளும் அதிக அக்கறையும் எடுக்க வேண்டிய காலத்தின் நிரப்பந்தம் எனக்கு ஏற்பட்டது. அதன் பயனாக வரலாற்றினால் பணிக்கப்பட்ட சில கடமைகளை எத்தகைய சணக்கமுமினரிச் செய்ய என்னை நானே பழக்கப்படுத்திக் கொண்டேன். தயார் படுத்தி வரலானேன்.

நமது நாட்டில் இளந் தலைமுறையின் வளரும் சிந்தனைகளை நச்சுப் படுத்தி, அசுத்தமாக்கி வந்தது இறக்குமதி இலக்கியங்கள். இவைகளை நச்ச இலக்கியங்கள் என நாமமிட்டு இவற்றுக்கெதிராக இயக்கம் நடத்தி வந்தோம். வர்த்தகத் துறைச் சந்தைப் பசிக்கு ஏற்ற வகையில் இறக்குமதியாகும் குப்பை கூழங்கள் பெரும் பகுதி எமது நாட்டின் மார்க்கட்டை

நம்பியே அச்சிடப் பெற்றன. இந்த இலக்கிய வியாபாரத் திணிப்பினால் நமது நாட்டில் அரும்பு விட்டு வளர்ந்து வரக் கூடிய நல்லிலக்கியங்கள் கணித்துப் போகவும், ரஸனை உணர்வு மழுங்கடித்து அழியவும் கூடியதான் ஓர் அவல நிலை தேசம் பூராவும் வெகு வேகமாகப் பரவி வந்தது. சூழ்நிலை அப்படி அமைந்தது.

இந்த தேச நாசத்தை எதிர்த்துக் கருத்து வித்தியாசம் கொண்டோர் உட்பட, அனைத்துப் படைப்பாளிகளும் ஒருங்கிணைந்து போராடப் புறப்பட்டோம்.

இப் போராட்டம் சிக்கல்கள் நிரம்பியதாகவும் சில வேளைகளில் கூடுதல் கடுமை நிறைந்ததாகவும் விளங்கியது.

எழுத்து-மேடைப் பேச்சு இவை இரண்டின் மூலமாகவும் தேசிய இலக்கிய விழிப்பை ஏற்படுத்த வேண்டிய கட்டாய தேவை எம்மைப் போன்றவர்களுக்கு ஏற்பட்டது.

இதில் ஒன்றை வெகு தெளிவாகப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். தேசிய இலக்கிய விழிப்பை நச்ச இலக்கியத்திற்கு எதிராகத் தூண்டி விட்டோமே தவிர, அதை வெறும் தேசிய இலக்கிய வெறியாக உருச் சிதைந்து போகாமலும் பாதுகாக்க வேண்டிய கட்டுப்பாடும் எமக்கிருந்தது. மிகக் கவனமாகச் செயல்பட்டு வந்தோம்.

நாங்கள் பேச்சு மேடைகளைத்தான் அதிக அதிகமாகப் பயன்படுத்தி நமது கருத்துக்களை மக்களிடம் எடுத்துச் சென்றோம்.

இலங்கையில் உள்ள தலை சிறந்த எழுத்தாளர்கள் அனைவருமே மிகச் சிறந்த மேடைப் பேச்சாளர்களாக உருவாகி இருப்பதின் உண்மைக் காரணம் இதுவேதான்.

பெண்களுக்கு வயதுக்கு வந்ததும் ருது சாந்தி-

முன்னுரைகள் சில யதிப்புரைகள்

சாமர்த்தியச் சடங்கு- செய்வது நமது ஊர்ப் பழக்கம். இது சில குடும்பங்களில் மிகக் கோலாகலமான கொண்டாட்டமாகக் கூடக் கொண்டாடப்படுவது வழக்கம். வயதுக்கு வந்த யுவதிக்கு விழாவெடுத்து மகிழ்ச்சியடைவது மாத்திரம் இதன் தனி நோக்கமாக இருந்து விடுவதில்லை. ஊர் உலகத்திற்கு ஒர் அறிவிப்பாகவும் இது விளம்பரப்படுத்தப் படுகின்றது. நமது வீட்டில் திருமணத்திற்கென ஒரு பெண் தயாராகி விட்டாள் என்பதை மறைமுகமாக அறிவிப்பதற்காகவும் இவ் விழா பயன்படுத்தப்படுகின்றது. இந்த விழாவின் அடிப்படை உள் நோக்கமே ஆரம்பத்தில் இப்படித் தான் இருந்திருக்க வேண்டும்.

இப்படியான சமூக நோக்கு நுணுக்கங்களையே இலக்கியத் துறையிலும் நாமும் கையாண்டு மக்களை அணுகி, மக்கள் மனதில் எமது கருத்துக்களை விதைக்கத் தொடங்கினோம்.

ஒரு படைப்பாளியின் நூலொன்று வெளிவந்து விட்டால் அதை மையமாக வைத்து வெளியீட்டு விழா, அறிமுக விழா எனப் பொதுக்கூட்டங்களை ஒழுங்கு செய்து அதையே கருத்து மேடையாகப் பயன்படுத்தினோம். அந்த அளவிற்கு ஆரம்ப காலங்களில் நமது மக்கள் இறக்குமதியாகும் குப்பைச் சரக்குகளில் மயங்கிப் போயிருந்தனர்; நமது திறமைகளை அறியாமல் இருந்தனர். தடுக்கப்பட்டிருந்தனர்.

இப்படியான மக்கள் மத்தியில் தான் நாம் இயக்கம் நடத்த வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது.

மக்கள் மனதில் இடம் பிடிப்பது அத்தனை சிரமமாக இருந்ததின் காரணமாகவே நாம் மேடைகளையும் எமது சொந்த நாவுகளையும் அதிகம் அதிகமாகப் பயன் படுத்தப் பழகிக் கொண்டோம்.

கண்கண்ட விளைவுகள் விரைவில் தென்படத் தொடங்கின.

அந்தக் கால கட்டங்களில் அவ்வப்போது எழுந்த இலக்கியப் பிரச்சனைகளுக்கு ஒப்பு நோக்கித் தெரிவிக்கப்பட்ட கருத்துக்களே பெரும்பாலும் இந்த நூலில் இடம் பெற்றுள்ளன.

என்னைப் பற்றிய அடிப்படையான விஷயங்களையும் பொது விவகாரங்கள் பற்றியும் பலரும் பேட்டபோது திரும்பத் திரும்பச் சொல்ல வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் எனக்கு ஏற்பட்டுள்ளது.

இலக்கியத் துறையில் முன்னோடிகள், கல்விமான்கள், பிரபல்யம் பெற்றவர்கள் பலரும் இந்தக் கால கட்டங்களில் தத்தமது கருத்துக்களைச் சொல்லி வந்துள்ளோதிலும் என்னுடைய கருத்துக்களையே தமிழகத்திலும் இலங்கையிலும் அநேகர் கேட்க விரும்பினர். இதைத்தான் அங்கும் இங்குமுள்ள இலக்கியச் சஞ்சிகைகளும் பத்திரிகைகளும் பிரதிபலித்தன. இதற்கான காரணத்தையும் ஆழந்து சிந்திக்கும்போது என்னால் உணர முடிந்தது.

நான் யாழ்ப்பாணப் பட்டினத்திற்கு ஒரு சிறிய கைத் தொழிலாளியாகவே அறிமுகமானேன். பின்னர் அத்தொழிற் கூடத்தில் தொழில் புரிந்து கொண்டே ஆர்வம் காரணமாகவும், தேடுதல் முயற்சி யூடாகவும் அசரத் தனமான உழைப்பு, ஊக்கம் வாயிலாகவும் நான் ஒரு படைப்பாளியானேன். அதை உள் வாங்கி உழைத்துச் சிரமப்பட்டு ஒரு சஞ்சிகையாளனாகப் பரிணமித்தேன். யாரில் இருந்து வந்தேனா, யாருக்காக எனது இலக்கியங்களைப் படைத்தேனா- படைக்கின்றேனா- அவர்களில் ஒருவனாகவே இருந்து கொண்டே ஆழமாகச் சிந்தித்துக் கருத்துக்களைக் கூற முற்படுகின்றேன்.

முன்னுரைகள் சில பதிப்புறைகள்

எந்தவிதமான ஒளிவு மறைவுமின்றி என்னால் தெரிவிக்கப்படும் கருத்துக்களின் தோற்றுவாயே நான் நேசிக்கும் உழைக்கும் வர்க்கம்தான். அதனால் தேசத்தின் உழைப்பவர்களின் ஆத்மாவைப் பிரதிநிதித்துவப் படுத்தும் குரலாக மதிக்கப்படுகின்றேன். ஏற்கப்படுகிறேன்.

கருத்துக்களை உருவாக்குவது மாத்திரம் எனது வேலையாக இருந்து விடவில்லை. அக் கருத்துக்களுக்காகப் பல்வேறு களங்களில் நின்று போராட வேண்டிய தேவையும் எனக்கு ஏற்பட்டதுண்டு. இதனால் ஆரம்பத்தில் அவதாறு படுத்தப்பட்டேன். சிலர் என்னையும் எனது கருத்துக்களையும் தாக்குவதற்கென்றே மிக மலிவான உத்தி முறைகளைக் கையாண்டு பார்த்தனர்; தோல்வி கண்டனர். என்னைப் பயமுட்டுவதோ அவதாறு பொழிவதோ அவ்வளவு சுலபமான வேலையாக இருந்து விடவில்லை, அவர்களுக்கு. அவர்களைப் போன்றவர்களுக்கு அந்தளவிற்கு மக்களில் ஒருவனாக மக்களிடம் வேரோடு நின்றேன். அதே மக்கள் என்னை, என்னை விடத் துல்லியமாகப் புரிந்து வைத்திருந்தனர்.

இதுசம்பந்தமாக உற்சாகம் தரமுடியாத கஷ்டங்கள் சில ஆரம்ப காலத்தில் எனக்கு ஏற்பட்டதுண்டு.

என்னைப் போன்றவர்களிடம் எந்த விதமான சிறப்புத் தகுதிகள் எதுவுமே இல்லை என எனது வர்க்கத்தை நெஞ்சார இழிவுபடுத்தப் பழக்கப் பட்டுள்ள பரம்பரையில் வந்த சிலர் பிரசாரம் செய்து வந்தனர். என்னைப் போன்றோருடைய சிருஷ்டிகளை இழிசனர் இலக்கியம் எனக் கொச்சைப் படுத்தித் தரம் தாழ்த்தித் தாக்கினர். இப்படியானவர்களை எதிர்த்து இலக்கியப் போராட்டம் நடத்த வேண்டிய இன்னொரு தேவையும் எம்மைப் போன்றவர்களுக்கு ஏற்பட்டது. நான் திடமாக நின்றேன்.

எதிர்கால நோக்குடன் செயல்படத் தொடங்கினேன். இந்தச் சமுதாயத்தின் முகத்துக்கு நேரேயே சவால் விட என்ன நானே தயார்ப்படுத்திக் கொண்டேன். இப்படியானவர்கள் நினைத்துக் கொண்டிருப்பதை விடவும் வாழ்க்கையைக் கற்றுக் கொள்வதுடன் அதன் நுண்மையான தாற்பரியத்தை மக்களுக்கு எடுத்துச் சொல்லும் பணியையும் பண்படுத்தினேன்.

வாழ்க்கையில் எனக்குரிய இடம் எதுவெனத் தேர்ந்தெடுப்பதிலேயே நீண்ட காலம் செலவிட்டேன்.

ஆயிரம் பந்தங்களினால் மக்களுடன் வெகு இணக்கமாகப் பிணைக்கப்பட்டுள்ளவன் நான். எப்பொழுதும் மக்களுடன் உறுதியான- மிக மிக நெருக்கமான- உறவுகளை வைத்திருந்த காரணத்தால் இலக்கியத்திலும் அவர்களது கருத்துக்களையே பெரும்பாலும் எனது கருத்துக்கள் எதிரொலித்து நின்றன.

கடந்த கால நமது நாட்டு இலக்கியப் பிரச்சனைகளின் விசேஷ அம்சங்களைக் கணக்கில் எடுத்துக் கொண்ட பின்னணியில்தான் எனது கருத்துக்களை முன் வைத்துப் பார்க்க வேண்டும்.

நான் இந்த நூலில் சொல்லியுள்ள சில கருத்துக்கள் கசப்பாக இருக்கலாம். உண்மை. - நோய்க்கான மருந்துகளும் கசப்பானவையே. சில சமயங்களில் கசப்பும் எமது ஆரோக்கியப் பாதுகாப்புக்குத் தேவைப்படுகின்றது. பல போராட்டங்களுக்கு மத்தியில் அநுபவ பூர்வமாக வந்த முடிவுகளின் பெறுபேறே நான் இங்கு வெளியிட்டுள்ள கருத்துக்களாகும்.

மக்களோடு சம்பந்தப்பட்டவை-படுபவை- அனைத்தும் சுவை நிரம்பியவையாகும்.

இலக்கியப் பிரச்சினைகள் மக்களின் ஆத்மாவோடும்

முன்னுறைகள் சில பதிப்புரைகள்

சிந்தனைகளோடும் நுண்ணிய உணர்வுகளோடும் வாழ்க்கை அநுபவங்களோடும் சம்பந்தப்பட்டவை. எனவே அவைகள் பல்சுவைகளாகவே மினிரக் கூடும்.

‘கலை இலக்கியப் பரிவர்த்தனை என்பது ஒரு வழிப் பாதையல்ல’ என்ற கருத்து மக்களிடமே வேரோடி நின்று, மக்களே இந்தக் கருத்துக்களை வரவேற்கக் கூடிய சூழ்நிலையை பல சிரமங்களுக்கு மத்தியில் இன்று உருவாக்கி விட்டோம். சுருக்கமாகச் சொன்னால் எம்மைப் புரிந்து கொள்ளாத மக்களைப் புரிந்து கொள்ள வைத்ததுடன் அவர்களை வென்றெடுத்தும் விட்டோம்.

நச்சு இலக்கியத்திற்கு எதிராக நாம் நடத்திய போராட்டங்களை தவறாகப் புரிந்து கொண்ட தமிழகத்தினர் சிலர், நாம் அவர்களது ஆரோக்கியமான படைப்புக்களுக்குக் கூட எதிரிகள் என்ற தப்பபிப்பிராயம் காரணமாக, நான் தமிழகம் வந்த போது இது பற்றி விரிவாகக் கேட்டனர். நானும் தெளிவாக இதைப் பற்றிக் கூறினேன். நாங்கள் பொது எதிரியை-நச்சு இலக்கியத்தை-எதிர்த்தே போரிடுகின்றோம் என்பதை அவர்களுக்கு விளங்கப் படுத்தினேன். தெளிவுபடுத்தினேன்.

இன்று நிலைமை தெளிவு பட்டு வருகின்றது. இலக்கிய நண்பர்கள், ஆரோக்கியமான தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சியை உள்ளார வரவேற்கும் தோழர்கள் பரஸ்பரம் ஒருவரை ஒருவர் புரிந்து கொண்டு இன்று மிக நெருக்கமாக நெருங்கி வந்துள்ளோம்.

இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் நமது கருத்துக்களின் கடந்த காலப் போராட்ட அநுபவங்களைத் தொகுத்து ஒரு நூலாக வெளிக் கொண்டு வருவதில் உண்மையாகவே பெருமகிழ்ச்சியடைகின்றேன்.

முற்று முழுதாகச் சகல கருத்துக்களையும் இந்த நூலில் நான் சொல்லி விடவில்லை. நமது தொடர்புகள்

வலுக்கும்போது இன்னும் பல கருத்துக்களை வைத்து உங்களுடன் உரையாட விருக்கின்றேன்.

எனது முகத்தை நேரில் தெரிந்திருக்காத காலத்திலும் எனது எழுத்தை விரும்பிச் சுவைத்து என் மீது இலக்கிய அபிமானம் கொண்ட நாம்தா அதிபர் திரு.டி.எஸ். ராமலிங்கம் அவர்களின் வெளியீடாக இந்த நூல் வெளிவருவது மகிழ்ச்சிக்குரியதாகும்.

ஆரம்பத்தில் இப்படி ஒரு சிந்தனையை எனது மனதில் விதைத்த தோழர் சாந்தன் அவர்களுக்கும் கட்டுரைகளை ஒழுங்கு படுத்திப் படி எடுத்துத் தந்த தோழர் தெணியான் அவர்களுக்கும் எனது நன்றிகள் உரியவை.

எனது கருத்துக்களை வெளியிட்ட சஞ்சிகை, பத்திரிகைகளுக்கும் இந்தக் கட்டத்தில் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகின்றேன்.

அனுபவ முத்திரைகள்

எனது வாழ்வில் ஏற்பட்ட பல்வேறு அனுபவங்கள் விசித்திரமானவை. அந்த விசித்திரக் கலப்புள்ள அனுபவங்களின் தொகுப்பே இந்நூலாகும்.

அவை விசித்திரமானவைகளாக விளங்கியபடியால் தான் சுவை நிரம்பியவைகளாக இருக்கின்றன.

இந்தத் தொகுப்பில் அவை அத்தனையும் சேர்க்கப்படவில்லை என்பது உண்மைதான். தொடர்ந்தும் எனது வாழ்வில் மிகத் தாக்கத்தை ஏற்படுத்திய நிகழ்ச்சிகளைத் தொகுத்தளிக்கலாம் என்பதே எனது எண்ணமாகும்.

எனது வாழ்வுப் பாதையில் குறுக்கிட்டு, என்னை நெறிப்படுத்திய பல சம்பவங்களை இதில் சேர்த்துள்ளேன்.

நான் எழுதுவதற்காக எழுத்தை ஓர் ஆயுதமாக உபயோகிக்கக் கற்றுக் கொண்டவன்றை.

எனது வாழ்க்கையில் ஏற்பட்ட பல்வேறு கசப்பான அனுபவங்களின் வெளிப்பாட்டுக் கருவியாகவே எழுத்தைக் கையாளுகின்றேன். அதையே எனது பேராயுதமும் போராயுதமுமாகப் பயன்படுத்தப் பழகிக் கொண்டேன். கற்றுக் கொண்டேன் என்பதை விட, அந்தத் தாக்கமான அனுபவங்களே எனக்குக் கற்றுத் தந்துள்ளன.

மனத்திற்கு எப்போதுமே வேலி போட முயன்றவன்றை, நான். இளம் வயது அனுபவங்களால் அடைப்பற்றுச் சிந்திக்கப் பழக்கப்பட்ட எனது மனதிற்கு அனுபவங்களே படைப்புக்களாக மலர்ந்து வழி சமைத்தன. வெள்ளாடு போன்று கண்ட இலை குழைகளை எல்லாம் நன்னி நன்னிக் கடித்து மேய்ந்து பழக்கப்பட்ட எனது மனதிற்கு எனது அனுபவங்களே பெருந்தீனியாக அமைந்தன. இவைகளை இப்பொழுது அசைபோட்டுப் பார்க்கும் போது

நெஞ்சில் சில பசுமையான நினைவுகளும்
இழையோடுகின்றன.

வெள்ளாட்டுத் தனத்துடன் மனப் பசிக்குக் கிடைத்த அத்தனை சம்பவங்களையும்-அனுபவங்களையும்-பார்வைக் கடியுடன் புசித்திருந்ததினால் அதையே மீண்டும் மீண்டும் இரை மீட்டிப் பார்க்கிறேன். அதில் எனக்குத் தேவையான ஊட்டச் சத்துக்களை அந்தப் பார்வையின் ஊடாகவே பெற்றுக் கொள்ளப் பழக்கப்படுத்திக் கொண்டுள்ளேன்.

இப்படியான பல அனுபவ வரப்பிரசாதங்களை நான் ஆசிரியராக இருந்து வெளியிட்டு வரும் மல்லிகை மாசிகையில் தொடர்ந்து எழுதி வந்த போது, எனக்குப் பல கடிதங்கள் இடையிடையே வந்ததுண்டு நேரில் சந்திக்கும் நண்பர்களும் தத்தமது அபிப்பிராயங்களைச் சொன்னதுண்டு. பாராட்டியதுமுண்டு.

அந்தக் கடிதங்களின் உள்ளடக்கம், அந்த நேர்ச் சம்பாஷணையில் சொல்லப்பட்ட கருத்துச் செறிவான பாராட்டுக்கள் எனது இந்த முயற்சிக்குப் பல வழிகளிலும் உந்து சக்தியாக அமைந்து, உற்சாகப்படுத்தி என்னை எழுத வைத்தன.

நான் எதிர்பாராத இடங்களில் இருந்தெல்லாம் எனக்கு நட்புக் கரங்கள் நீட்டப்பட்டன. அப்படியான இதய நண்பர்களை இதன் மூலம் நான் பெற்றுக் கொண்டேன். இப்படியாக நேரடி அனுபவங்களை எழுத்தில் வடிப்பதின் மூலமும், தரமான இலக்கிய ரஸிகர்களின் மனதில் இடம் பெறலாம் என்ற அனுபவத்தையும் இதன் மூலம் நான் பெற்றுக் கொள்ள இது ஏதுவாக அமைந்தது.

நான் ஒரு படைப்பாளி. சிருஷ்டி கார்த்தா. இருந்தும் எனது படைப்புக்களுக்குக் கிடைத்த வரவேற்பு இந்த அனுபவத் தொடருக்கும் கிடைக்கப் பெற்றது என்பது

முவ்னுரைகள் சில பதிப்புறைகள்

மகிழ்ச்சியான ஒரு செய்திதான். இதிலிருந்து ஒன்றைத் தெளிவாக புரிந்து கொண்டேன். ஆத்ம பூர்வமான உள்ளத் தூய்மையுடன் நாம் பேணாவைத் தொட்டு எழுத முயன்றால், அது நிச்சயமாக வாசகர்களின் நெஞ்சத்தைக் கண்டிப்பாகத் தொட்டே தீரும்.

ஒரு படைப்பாளியின் சொந்த வாழ்க்கையில் ஏற்படும்-அல்லது ஏற்பட்ட - பல்வேறு வகையான சுவை ததும்பும் வாழ்க்கை அனுபவங்களை அவர்கள் அறிந்து கொள்ள அவர்கள் ஆவல் காட்ட முனைகின்றனர் என்பதை இந்தக் கட்டுரைத் தொடர் ஒவ்வொன்றாக வெளிவந்தபோது என்னால் மனப்பூர்வமாக உணர முடிந்தது.

கற்பனைகளைப் படைப்புக் கலைஞர்கள் யாருக்காகவோ எழுதலாம். அதில் தனது கைச்சரக்கையும் சேர்த்து மெருகேற்றலாம், ஆனால் இப்படியான அனுபவ வெளிப்பாட்டுப் படைப்புக்களில் கற்பனைக்கே இடமற்றுப் போய் விடுகின்றது. முழுக்க முழுக்கச் சொல்பவனது சொந்த அனுபவமாகவே அது மினிர்கின்றது; இதில் கற்பனையைக் கலப்பது என்பதே இதனது உயிரோட்டத்தை அசிங்கப் படுத்திவிடக் கூடியதாகும். மற்றவர்களுக்காக மாத்திரமல்ல, இதை எழுதும் ஆத்மத் துடிப்புள்ள ஒரு படைப்பாளி, இதைத் தனக்குத் தனக்காகவே எழுதவும் வேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டு விடுகின்றது.

ஏனெனில், தான் நடந்து வந்துள்ள மேடு பள்ளங்களை-முட்கள் பரப்பப்பட்டுள்ள பாதையில் தான் நடந்து வந்த அடிச்சவடுகளை - அவன் நினைத்துப், பார்ப்பதற்கும், இனி மேலும் வரக்கூடிய பிரபல்யம், புகழ், செல்வாக்கில் மயங்கிப் பாதை விலகாமல் இருப்பதற்கும், இப்படியான நினைவுட்டல் முத்திரைத் தழும்புகள் முக்கியம் தேவை என்பது எனது அபிப்பிராயமாகும்.

இந்த அனுபவங்களின் துணிவுமிக்க படிப்பினைகள்தான் இதுவரை என்னைச் சரியான பாதையில் தடம் புரளாமல் நடத்தி வந்திருக்கின்றன என்பதை இப்போதும் உணர்ந்து செயல்படுபவன், நான்.

என்னுடைய பிரபலத்தோடு எனது கஷ்டங்களும் ஆரம்பமாகின. எனது பாரிய சிரமங்கள், நல்லிதயம் படைத்த அனைவரினதும் அக்கறைக்கும் கவனத்திற்கும் உரியதாகிறது. என்னை நிமிர்ந்து பார்க்க வைத்தது.

நெருக்கடி மிக்க வாழ்க்கை முறைதான் எனது குணப்பண்புகளை உருவாக்கி வளர்த்து வந்திருக்கின்றது. இந்த உண்மையை வெகு தெளிவாக இப்பொழுது நான் உணருகின்றேன்.

அந்த நெருக்கடி மிக்க வாழ்க்கைப் போராட்டத்தில்- ஒரு படைப்பாளியை உருவாக்கி உரமிட்டு வளர்த்த நிகழ்ச்சிகளுக்கு- சம்பவங்களும் அந்த அந்தச் சந்தர்ப்பங்களில் நான் முகம் கொடுத்து வந்துள்ளதை வெகு சுத்தமாக இந்தத் தொடர் கட்டுரைகளில் குறிப்பிட்டிருக்கின்றேன்; இனங்காண வைத்திருக்கிறேன் என்பதை இதை ஆழ்ந்து படிப்பவர்களில் யாராவது ஒருவர் உளப்பூர்வமாக உணர்ந்து கொண்டாலே போதும்.

மன் புழுவாக இருந்து மனிதனாக உருவாகியவர்களில் நானும் ஒருவன். அந்த மன் புழுத் தன்மையை என்னிடமிருந்து அகற்றி, என்னை மனிதனாக உருமாற்றியது ஒரு தத்துவம். முன்னொரு காலத்தில் நான் இயல்பாகவே வரித்துக் கொண்ட இலட்சியத்தின் பிசுகற்ற தன்மைதான் என்னையும் என்னைப் போன்ற ஈழத்து எழுத்தாளர்களையும் உருவாக்கித் தலை நிமிர வைத்துள்ளதுஎன்பதை இன்று நன்றிப் பெருக்குடன் இந்த இடத்தில் குறிப்பிட விரும்புகின்றேன். அதை மனப்பூர்வமாக விசுவசித்து இன்றும் கருமமாற்றி

முன்னாரைகள் சில பதிப்புறைகள்

வருகின்றேன். அது என்னெனச் சரியான திசை வழியிலேயே
நடத்தி வந்திருக்கின்றது என்பதை எனது ஆத்மா
உணருகின்றது.

இந்த எனது ஆத்ம உணர்வு வெளிப்பாட்டுக்
கருத்துக்களுக்கு வழி அமைத்துத் தந்த நியூ செஞ்சரி புக்
ஹவுஸ் பிரைவேட் லிமிடெட் நிறுவனத்தினருக்கு எனது
இதய பூர்வமான நன்றிகள்.

-1979

எங்கள் நினைவுகளில் கைலாசபதி

பேராசிரியர் கைலாசபதி மறைந்துவிட்ட ஓராண்டு ஞாபகார்த்தமாக மல்லிகை ஒரு சிறப்பிதழைவுளியிட்டிருந்தது. அந்தச் சிறப்பிதழைவுளிக் கொணர உழைத்த சமயம், பேராசிரியருடன் நேரடியான இலக்கியத் தொடர்புள்ள அனைவருடனும் தொடர்பு கொள்ள இயலாமல் போய் விட்டது. எனவே அந்தச்சமயத்தில் கைவசம் கிடைக்கப் பெற்ற கட்டுரைகளை ஒருங்கு சேர்த்து அந்த நினைவுச் சிறப்பிதழைவுளியிட்டு வைத்தேன்.

அதன் பின்னர் அந்தச் சிறப்பிதழில் வெளிவந்த கட்டுரைகளைத் தேர்ந்தெடுத்து ‘எங்கள் நினைவுகளில் கைலாசபதி’ என்ற தலைப்பில் சென்னை என்.ஸி.பி.ஏச். நிறுவனத்தினுடாகக் கையடக்கமான நூலொன்றையும் வெளியிட்டு வைத்தேன்.

உண்மையைச் சொல்லுகின்றேன். அந்தக் கையடக்க நூலில் எனக்கு ஆத்ம திருப்தி ஒன்றும் ஏற்பட்டு விடவில்லை. மனசில் இந்தத் தவிப்பு இருந்து கொண்டேயிருந்தது.

நாங்கள் நினைப்பதை விடவும் மிக மிகப் பிரமாண்டமான இலக்கியப் பேராசான் அவர்.

அவர் காலத்தில் நாம் வாழ்ந்தோம் என்பதே நமக்கெல்லாம் தனிப் பெருமையாகும். அவருடன் சமகாலத்தில் இலக்கிய சர்ச்சை செய்து களித்திருந்தோம் என்பது சொல்லில் வடிக்க முடியாத தனிப் பெரும் பேறு அது-

எனவே அந்த ஞாபகார்த்தச் சிறு நூலை விரிவுபடுத்தி, இன்னும் சேர்த்து அவரைப் பற்றிய நட்புக் கலந்த பன்முகப் பார்வையுடன் புத்தகமொன்றை வெளியிட

முன்னுரைகள் சில பதிப்புரைகள்

வேண்டுமென நான் பெரிதும் ஆசைப்பட்டேன்.
விரும்பினேன்.

தெளிவாக இந்த இடத்தில் ஒன்றைச் சுட்டிக்காட்டிச் சொல்ல விரும்புகின்றேன். பேராசிரியரைப் பற்றிய விரிவான நூலோ அல்லது அன்னாரைப் பற்றிய ஆய்வு நூலோ அல்ல இந்தப் புத்தகம்.

நன்பர்களாகிய எங்களது மனசுகளில் அவரைப் பற்றிய இனிய நினைவுச் சிதறல்களே இங்கு கட்டுரைகளாக வடிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவர் வாழ்ந்த காலத்தில் அவருடன் உரையாடி, கலந்து பேசி, சந்தோஷித்து, கருத்துப் பரிமாறிய சம்பவத் தாக்கங்களின் தனி மனித உணர்ச்சி வெளிப்பாடுகளே இங்கு கட்டுரைகளாக வார்க்கப் பட்டிருக்கின்றன.

வருங்காலத்து நுண்ணிய ஆய்வுக் கட்டுரைகள் மூலம் தான் அவரது இலக்கியப் பிரமாண்டத்தின் உள், வெளித் தோற்றங்களைக் கொண்டுவர இயலும் என மெய்யாகவே இந்தக் கட்டத்தில் ஒப்புக் கொள்ளுகிறேன்.

அந்தக் கால கட்டத்திற்காக என்னைப் போன்றவர்கள் பொறுத்திருக்க முடியாது. காரணம் நானொரு ஆய்வாளனல்ல; இலக்கிய விமர்சகனுமல்ல. மாறாக நானொரு படைப்பாளி; சிற்றிலக்கிய ஏடான மல்லிகையின் ஆசிரியர் என்கின்ற முறையில் பேராசிரியரைப் பற்றிய சில இலக்கியப் பதிவுகளை எதிர்கால ஆய்வாளர்களுக்காக ஆவணப்படுத்த முயல்கின்றேன்.

கைலாசபதி அவர்கள் ‘தினகரன்’ ஆசிரிய பீடத்தை அலங்கரித்த காலத்தை, கைலாசபதி காலகட்டம் என இன்றும் இலக்கியவாதிகள் அழைப்பார்கள். அவர் ஈழத்து முற்போக்கு இலக்கிய வளர்ச்சிக்குப் பங்குப் பணி ஆற்றிய காலகட்டத்தை படைப்பாளிகள் இன்றும் வியந்து பாராட்டி

நினைவு கூர்வார்கள். யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகம் வளாகமாக விளங்கிய காலகட்டத்தில் அதன் முதல் தலைவராகப் பங்கேற்று, அந்த வளாகத்தில் தான் தலைவராக இருந்த காலகட்டம் முழுவதும் பல்கலைக் கழகத்துக்கு வெளியே இருந்த படைப்பாளிகளை, கலைஞர்களை அரவணைத்து, புத்தி சொல்லி, குறை நிறைகளை எடுத்துக் கூறி, வழி நடத்திச் சென்றதை அவர் மறைந்துவிட்ட இந்த இடைப்பட்ட காலத்தில் வியந்து வியந்து கூறும் படைப்பாளிகளை யாழ்ப்பாணப் பொது மேடைகளில் இன்றும் காணலாம். அத்தனை ஆழமான தாக்கத்தை ஏற்படுத்திய பேராசிரியர் அவர்களுக்கு ஞாபகச் சின்னமாக அதே யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகத்தில் இன்று நிமிர்ந்து நிற்கும் கலைக்கூடமாம் கைலாசபதி மண்டபம் நிரந்தர நினைவு மண்டபமாக ஞாபகார்த்தத்தை வெளிப்படுத்தி நிற்கிறது.

அந்தளவிற்கு மல்லிகை பிரம்மாண்டமான ஞாபகார்த்த வடிவச் சின்னம் தயாரிக்க நினைக்கவில்லை. எழுத்தில் பதிய வைக்க இந்த நட்புச் சின்னத்தையே தன்னவில் தேர்ந்தெடுத்துக் கொண்டது. செயல்படுத்தி வைத்தது.

அப்படி வெளிவந்த அந்தச் சிறு நூலைவிரிவுபடுத்த வேண்டிய தேவையைப் பல இலக்கிய நண்பர்கள் ஞாபகமூட்டினார்கள்.

அந்த ஆலோசனை சரியானதுதான் என என் மனசுக்குப் பட்டது, அவருடன் சமகாலத்தில் ரொம்பப் பழகிய இன்னும் சில நண்பர்களின் கட்டுரைகளையும் இந்த நூலில் சேர்த்து இந்த நூலை விரிவுபடுத்தியுள்ளேன்.

பல்கலைக் கழக மாணவனாக கைலாசபதி அவர்கள் விளங்கிய காலத்தில் அவர் தனது இளவயசு நண்பர் ஒருவருடன் கடிதத் தொடர்பைத் தொடர்ந்து வைத்திருந்தார். இலக்கிய சம்பந்தமான பல்வேறு

மூன்றுரைகள் சில பதிப்புரைகள்

கருத்துக்களை அவர் மனந்திறந்து அந்த நண்பருக்கு எழுதியிருந்தார். தனது அபிப்பிராயங்களைத் தெளிவுபடக் கூறியிருந்தார். அந்தக் கடிதங்கள் இந்த நூலில் இடம் பெற்றுள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது.

மற்றும் முன்னர் வந்த ஓராண்டு ஞாபகார்த்த நூலில் இடம் பெறாத கவிதைகள் சிலவும் கட்டுரைகள் பலவும் இந்த நூலில் இடம் பெற்றுள்ளன.

காலம் போகப் போகத்தான் கைலாசபதி அவர்களின் இலக்கியப் பார்வையின் கணங் காத்திரம் விளங்கக் கூடியதாகவுள்ளது. பல்வேறு விமர்சனப் பார்வைகள் அவரது கருத்துக்கள் மீது பாய்ச்சப்பட்ட வேளையில்தான் என்னைப் போன்றவர்கள் உயர்ந்து நிமிர்ந்து பார்க்கின்றோம். பெருமைப்படுகின்றோம்.

-‘அந்தக் கைலாசபதியுடன்தானா நாம் இத்தனை சுலபமாகப் பேசிப் பழகினோம்!’ என ஆச்சரியத்தால் வியந்து போகின்றோம், பழகுவதில் அத்தனை எளிமையானவர் பேராசிரியர் கைலாசபதி. எளிமையானவர்.

இந்த நூல் இத்தனை சீக்கிரமாக வெளிவருவதற்கு உதவிய நண்பன் க.குமரன் அவர்களுக்கும் கைலாசபதி அவர்களுடைய தோழிமை மாணவன் செ.யோகநாதன், ஒவியர் மருது அவர்களைக் கொண்டு ஒவியம் வரைந்து தந்ததற்காக- அவர்களுக்கும் எனது நன்றிகள் உரியவை.

தூண்டில்

காலம் எனது கருத்துக்களுக்குப் புதிய
குணாம்சங்களை வழங்கியுள்ளது.

நான் பல கருத்துக்களைப் பல கட்டங்களில் எழுத்துருவம் மூலம் வெளியிட்டிருக்கின்றேன். உண்மையாகச் சொன்னால் எனது கருத்துக்கள்தான் என்னுடைய வரலாற்றின் உள்ளடக்கமாகும்; ஜீவ மொழியாகும்; எதிர்காலப் பதிவாகும்; ஆவணமாகும்.

இன்றைய உலகில் நடைபெறும் சம்பவங்களை-அவைகள் நெடுந்தொலைவில் நடைபெறும் சம்பவங்களாக இருந்தாலும் சரி, அல்லது மிக அருகாமையில் இடம் பெறும் நிகழ்வுகளாக இருந்தாலும் சரியே, ஒரு கலைஞர், ஒரு படைப்பாளி அவை பற்றி சிந்தனையில் எடுக்காமல் இருந்து விட இயலாது; அலட்சியமாக இருந்துவிடவும் முடியாது. அவைபற்றித் தெளிந்த பார்வையையும் சரியான கண்ணோட்டத்தையும் கொண்டிருக்க வேண்டும். அது முக்கியம்.

நான் சஞ்சிகையாளனாகப் பரினமித்த பின்னர் பலர் இவை பற்றிய சரியான கருத்துக்களை என்னிடம் கேட்டுப் பதில் பெற முனைந்தனர்.

தனி நபர் சந்தேக நிவர்த்தி சம்பந்தப்பட்டவையல்ல, இவை. எனவே இப்படியான கருத்துப் பரிமாறல்களைப் பொதுப் பிரச்சினையாக்கிப் பதில் சொல்ல முற்பட்டேன். பல கருத்துக்களைப் பல கட்டங்களில் எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறேன் சிலருக்குச் சிலது ஒத்துவராமல் போகலாம். இவைகள் பலமான கருத்துக்களே தவிர, பகையான கருத்துக்களல்ல. சராசரி சஞ்சிகைகளில் வெளிவரும் ‘கேள்வி பதில்’ பகுதியல்ல இது. மல்லிகையில் வெளிவரும் ‘தூண்டில்’ பக்கங்கள். பலராலும் விதந்து பாராட்டப்பட்டவைகளாகும்.

நீங்கள் இந்நூலைப் பூரணமாகப் படித்துப் பாருங்கள். ஏதோ எனக்குத் தெரிந்த வரைக்கும் பல்வேறு சுவைமிக்க நிகழ்ச்சிகள், சம்பவங்கள் பற்றி என்னுடைய கோணத்தில் கருத்துக்களைத் தூவியிருக்கின்றேன்.

சிறந்த முக்கியத்துவமுள்ள கருத்துக்களையே நான் இதில் சொல்லியிருக்கின்றேன், தெளிவாகச் சிந்திக்கத் தெரிந்தவர்களின் அறிவைத் தூண்டும் ஆரம்ப முயற்சியையே இதில் செய்திருக்கின்றேன். இன்றைய வாழ்வில் தீவிரமாகப் பங்கு கொள்ளும் கருத்து வலிமை இதைப் படிப்பவர்கள் ஒரு சிலருக்காவது ஏற்பட வேண்டும் என்பதே எனது இலக்கிய அவாவாகும். கருத்து வலிமைதான் மனிதனைப் போராடத் தூண்டச் செய்யும் சக்தி.

பிரச்சனைகள் வாழ்விலிருந்தேதான் எழுகின்றன!

வாழ்க்கையின் அந்தப் பிரச்சினைகளின் கூர்மையை நாம் தெளிவாகப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். தாம் எந்த நோக்கத்திற்காகப் பாடுபடுகின்றோம் என்பது பற்றி மக்களுக்குத் தெளிவான கண்ணேஞ்சிட்டு இருந்தாக வேண்டும். தம் முன்னுள்ள நோக்கங்களும், பணிகளும் சரியானவை; அவசியமானவை; காரிய சாத்தியமானவை என்பதில் அவர்களுக்குத் தளராத உறுதி இருக்க வேண்டும். நம்பிக்கை வேர் விட்டிருக்க வேண்டும்.

கருத்துக்களை ஒருங்கு சேரச் சிந்திப்பதில் உள்ள வேதனை அப்படி ஆழமாகச் சிந்திப்பவனுக்குத்தான் விளங்கும்; புரியும்.

ஒவ்வொரு சம்பவங்கள் பற்றியும் எனக்குத் தெரிந்த தத்துவார்த்த அணுகுமுறை கொண்டு அணுகியுள்ளேன். இதைத் தனிப்பட்ட விரோதம்போல, மலினமான சண்டை போல சித்திரிக்கச் சிலர் முனைந்ததுண்டு. இப்படியான தரக் குறைவான, அசிங்கமான, விவாதச் சகதியில் நான்

சிக்கிக் கொள்வதில்லை. அப்படிச் சிக்கிக் கொள்வது அறிவு பூர்வமானதுமல்ல.

இளந் தலைமுறையினரின் ஆற்றல்களை வளர்த்தெடுப்பது ஒரு சமூக சேவை. உடனடித் தேவை. வருங்கால வளர்ச்சி குறித்துப் பொறுப்புணர்ச்சியுடன், பெருமளவில் தீர்க்கதரிசனத்துடன் சிந்திக்கத் தெரிந்த இளம் சமுதாயம் ஆரோக்கியமான மனப் பக்குவத்துடன் வளர்ந்து வரவேண்டும். வளர்க்கப்பட வேண்டும்.

அநேகமாக, அப்படியான பல இளம் நெஞ்சங்களின் கருத்துக்களுக்குத்தான் நான் பெரும்பான்மையாக எனது கருத்துக்களைப் பதிலாகக் கூறியிருக்கின்றேன்.

நிகழ்ச்சிகளையும் யதார்த்த உண்மைகளையும் பொருத்தித் தொகுத்து அவை பற்றிய எனது மதிப்பீட்டுக் கருத்துகளையும் இணைத்துப் பதில் சொல்வதே எனது பொறுப்பாக இருந்து வந்துள்ளது. பொறுப்புடனும் பதில் சொல்லி வந்திருக்கின்றேன்.

இன்றைய காலகட்டத்தில் நமது மண்ணிலும் சர்வ தேசங்களிலும் ஆழமான சமுதாய, அரசியல், பொருளாதார, கலாசார மாற்றங்கள் நிகழ்ந்தேறி வருகின்றன.

தனது உழைப்பினாலும் சுய சிருஷ்டிகளினாலும் தனக்குப் பின் விட்டுச் செல்லும் அனைத்தினாலுமே மனிதன் மரணத்தை வென்று விடுகின்றான்!

நான் எனது ஆத்மார்த்திகக் கருத்துக்களை இங்கு பதிய வைத்துள்ளேன். இவை வெறும் சப்தத் தொகுப்புகளல்ல; கருத்துக் கோவைகள். இதய வார்த்தைகள்.

சொற் கால வித்தையை, பாண்டித்தியச் செருக்கை, மாத்துப் போன மரபுக் கோட்டையின் அகழிச் சுவர்களைக் கடக்க அல்ல, அதைச் சுக்கு நூறாக உடைத்தெறிந்து

முன்னுரைகள் சில டாக்டருரைகள்

புதிய சகாப்தத்தின் புத்தூக்க மரபைப் பேணுவதற்காகவே நான் கருத்துக்களை கைத்தடியாகப் பயன் படுத்துவதுண்டு. அதையும் ஒரு பக்குவமான ரஸிகப் பார்வையுடனேயே நான் கையாண்டு வந்திருக்கின்றேன். இரைச்சலிட்டு விளம்பரப்படுத்திக் கொண்டு நானிதைச் செய்யவில்லை. ஒரு மூலையில் இருந்து கொண்டு, மல்லிகைக் காரியாலயம் தினசரி இயங்கி வரும் ஒரு சிறிய சந்து ஒழுங்கைக்குள் இருந்தவண்ணம், நான் எனது கருத்துக்களுக்கு எழுத்துருவம் கொடுத்து வருகின்றேன்.

ஆரம்ப காலங்களில் எனது கருத்துக்களை வேண்டுமென்றே பலர் அலட்சியம் செய்ததுண்டு. பலர் கண்டு கொண்டதாகவே காட்டிக் கொண்டதில்லை.

பெரும்பாலான இளைஞர்கள், தரமான ஆர்வமான சுவைஞர்கள் தேர்ந்தெடுத்து விரும்பி ‘தூண்டில்’ பகுதியை வாசிக்க ஆரம்பித்த சமயத்தில்தான் எனது கருத்துக்கள் மக்கள் மத்தியில் பரவி - படர்ந்து வேர் பாய்ச்ச ஆரம்பித்தன.

நானும் நிதானமாகப் பொறுப்புணர்ச்சியுடன் என்னை நானே பக்குவப்படுத்திக் கொண்டேன்.

அது காரணமாகத் தேடல் முயற்சியிலும் ஈடுபடத் தொடங்கினேன். அதன் மூலம் புதிய அறிவையும், படிப்பினைகளையும், சித்தாந்தத் தெளிவையும் பெறக்கூடியதாக அமைந்தது. பல நண்பர்களையும் புதிதாகப் பெற்றுக் கொண்டேன்.

ஒரு சிறுஷ்டிகர்த்தா என்ற கட்டத்தையும் தாண்டி, சஞ்சிகையாளன் என்ற எனது பரினாம வளர்ச்சியில் நான் பெற்றுக் கொண்டுள்ள அநுபவங்களைத் தனி நூலாக எழுதவேண்டும். அதைப் பின்னர் எழுத உத்தேசித்துள்ளேன்.

அரசியல் சமூக, கலாசார விவகாரங்களிலும்

வெகுசனங்கள் ஈர்க்கப்படும் சகல சம்பவங்களிலும் நான் எனது பார்வையைச் செலுத்தி வந்துள்ளதுடன் பங்களிப்பையும் செய்து வந்துள்ளேன். எனது கருத்துக்களுக்குப் பின்னால் கூடுதல் அக்கறையுள்ள விளைவுகள் பொதிந்துள்ளன. ஒரு பக்தனின் வேட்கை உணர்வோடு - ஒரு உண்மைக் காதலனின் நெஞ்சத்துத் தெளிவோடு எனது இதயத்தின் குரலையும், ஆத்மாவின் வேண்டுகோளையும் பதித்து வைக்க இந்தத் தூண்டில் பக்கங்களைப் பயன்படுத்தி வந்துள்ளேன். சமீப ஆண்டுகளாக மக்களிடையே, குறிப்பாக இளஞ்சந்தத்தியினரிடையே வாசிப்புப் பழக்கம் திடீரென அதிகரித்து வந்துள்ளதை நான் அவதானிக்கத் தவறவில்லை. இதற்குத் தினசரி பொது மக்கள் முகங்கொடுத்து வந்துள்ள வாழ்க்கைச் சிக்கல்தான் இந்த வாசிப்பு விழிப்புணர்ச்சிக்கு உந்து சக்தியாக அமைந்திருக்கலாம் என நம்புகின்றேன். போராட்டச் சூழலும் அதற்கொரு காரணமாகலாம்.

இளந்தலைமுறையினர் எந்த விதமான பந்தாக்களுமில்லாமல் இருக்கும் என்னை மனப்பூர்வமாக விசுவாசிக்கின்றனர்; நேசிக்கின்றனர். அதனால் பல சந்தேகங்களை என்னிடம் கேட்க விளைகின்றனர். நெருங்கி உரையாடுகின்றனர்.

அதற்காக நான் சதா எனது அறிவாற்றலை இடையறாது புதுப்பிப்பதுடன் விசாலப்படுத்த வேண்டியிருக்கின்றது.

செயல்களின் வாயிலாக, முன்னுதாரணமாக, அசர உழைப்பின் வெளிப்பாட்டுத் தன்மையுடனேயே நான் பலரிடமும் மனந்திறந்து சம்பாஷிக்க விரும்புகின்றேன்.

இந்த நூலில் இடம் பெற்றுள்ளவை வெறும் ‘கேள்வி - பதில்கள்லல்’ சகோதரங்களுடன் நான் நடத்திய சம்பாஷணை - கலந்துரையாடலாகும். அதன்

முன்னுரைகள் சில பதிப்புரைகள்
வெளிப்பாடுதான் இந்த நூல்.

சிதறிக் கிடந்த கருத்துக்களைத் தொகுத்துத் தந்துதவிய இளந் தோழர்களான வி.ஜெகதீசன், தி.உதயசுரியன் ஆகியோருக்கு எனது இதயங் கலந்த நன்றிகள்.

மறுபதிப்பு முன்னுரை

பல சிறுக்கதைகளை இதுவரை எழுதியுள்ளேன். மல்லிகை ஆசிரியராக இருந்து கொண்டு மாசாமாசம் அதன் தலையங்கங்களையும் தீட்டியிருக்கின்றேன்.

ஆனால் இந்தக் கேள்வி பதில் பகுதி மல்லிகையில் தூண்டில் என்ற தலைப்புடன் மாசாமாசம் வெளிவரும் வேளைகளில் நான் பட்ட சிந்தனைக் கஷ்டம் மிக மிகப் பாரியது. முகம் தெரியாத மல்லிகைச் சுவைஞர்கள், அவர்கள் பல கட்ட பல மட்டங்களைச் சார்ந்தவர்கள். என்னிடம் கேள்வி மேல் கேள்வி போட்டு என்னை தினற்றித்து விட்டனர்; தேடும்படி ஊக்குவித்தனர்.

கற்பனைகளை ஓரளவு ஒப்பேற்றி விடலாம். ஆனால் பலவேறு வகைப்பட்டவர்கள் தூண்டில் பகுதிக்குக் கேட்கும் கேள்விகளுக்குப் பதில் சொல்வது சற்றுச் சிரமமான காரியம்தான். கஷ்டமான காரியமும் கூட.

சில கேள்விகளுக்காக நான் இரவு பகலாக யோசித்திருக்கின்றேன். மன்னடையைப் போட்டுக் கசக்கியிருக்கியிருக்கின்றேன். கேள்விகள் இரவுகளில் கனவுகளில் கூட வந்து என்னை மொய்த்துமிருக்கின்றன. இடையறாத தேடல் முயற்சியில் ஈடுபட்டுச் சிலவற்றைப் புதிதாகக் கற்றுக் கொண்டுமிருக்கின்றேன். கேள்வி கேட்டும் வாசகர்களுக்குப் பதில் சொல்வதை விட, அந்தக் கேள்விகள் மூலம் நான் புதிய ஞானத்தைப் பெற வலுவாக முயன்றிருக்கின்றேன். தெரியாத கேள்விகளுக்குப் பதில் சொல்வதைத் தவிர்த்திருக்கலாம். ஆனால் நான் அப்படித்

தட்டிக் கழிக்கவில்லை. தெரியாதவற்றைத் தெரியாது என நேர்மையாக ஒப்புக் கொண்டு, அது சம்பந்தமாகத் தெரிந்த கல்விமான்களை அனுகி நானே கற்றுத் தெளிந்து மிருக்கின்றேன்.

உண்மையாகச்

சொல்லப்போனால் தூண்டில் பகுதி மல்லிகைச் சஞ்சிகையில் ஆரம்பிக்கப்பட்டதன் பின்னர் என்னை நானே ஒரு மாணவனாகக் கற்பித்துக் கொண்டு அறிவு தேடும் முயற்சியில் அயராது எடுபட்டு உழைத்து வந்துள்ளேன். இன்றும் தேடிக் கொண்டிருக்கிறேன்.

அதனால்தான் பலர், “நாங்கள் முதலில் எடுத்தவுடன் மல்லிகையில் படித்து விடுவது தூண்டில் பகுதிதான்!” என என் காதுபடவே சொல்லிப் பாராட்டியிருக்கின்றனர். இந்த நேர்ப் பாராட்டுரைகள் எனக்கு அந்த அந்தச் சமயத்தில் உற்சாகத்தையும் ஒருவகை மன எழுச்சியையும் தந்தது என்னவோ உண்மைதான். ஆனால் அந்தப் பாராட்டுக்கள்லை எனது குறிக்கோள். தூண்டில் பகுதியில் வரும் கேள்விகளுக்கு நான் சரியான, தெளிவான பதில்களைச் சொல்லியிருக்கின்றேனா? அதற்குரிய ஆழத்தைத் தொட்டிருக்கின்றேனா? இந்தக் கவலையுடனேயே என் பேனாவைத் தொட்டு இயக்கி வருகிறேன்.

சுருக்கமாகச் சொன்னால் இந்தத் தளத்தை எனது அறிவுத் தெளிவுக்கு, அறிவு வளர்ச்சிக்கு வெகு லாவகமாகப் பயன்படுத்தி வளர்ந்தேன்.

அது எனக்குப் புதிய அனுபவம். கற்பனா ரீதியான படைப்பு ஆக்கமற்ற, அறிவு பூர்வமான ஒரு தளத்தில் நான் நின்று பிடிக்க வேண்டியிருந்தது. கொஞ்சம் அசந்தாலும் எனது பொது அறிவு ஆளுமை சந்தேகப்பட வைத்து விடும். இந்தப் பகுதியை மலினப் பட வைத்து விட்டால் பலரும் விரும்பி வாசிக்கும் ஒரு மல்லிகைத் தளம் எனக்கு

முன்னுரைகள் சில பதிப்புரைகள்
இல்லாமல் போய்விடும்.

இதை வெகு துல்லியமாகத் தெரிந்து வைத்துக் கொண்டே தூண்டில் பகுதியை நான் கையாண்டு வந்தேன். இந்தப் புதிய களம் அல்லது தளம் என்னைப் புதுசு புதுசாத் தேட வைத்தது. புதிய புதிய கோணங்களில் எல்லாம் என்னைச் சிந்திக்க வைத்தது.

1988-ல் இதன் முதல் பதிப்பு யாழ்ப்பாணத்தில் வெளிவந்தது. இது வெளிவந்த கால கட்டடத்திலேயே சுறுசுறுப்பாக விற்பனையாகிய நூல்களில் ஒன்று. எழுத்தாளருக்கு சிருஷ்டி ஆக்கம்தான் கைவந்த கலை; அறிவு சார் சிந்தனைகளில் அவன் வெறும் பூஜ்யம்தான் என்ற வெகுசனக் கருத்தை இந்நூல் முறியடித்ததுடன், எனக்குப் புதுப் பெருமையும் சேர்த்துத் தந்தது.

இரண்டாம் பதிப்பாக இந்நூல் இப்பொழுது வெளி வந்திருக்கின்றது.

இரண்டாம் பதிப்புக்குரிய ஆயத்த வேலைகளைச் செய்து கொண்டிருந்த வேளையில் சில இலக்கிய நண்பர்கள் 1988க்குப் பின்னர் தூண்டில் பகுதியில் வெளிவந்த கேள்வி பதில்களில் தரமானவைகளையும் சேர்த்து நூலுருக் கொடுக்கலாமே? என்ற ஆலோசனையையும் முன் வைத்தனர்.

அவர்களது அந்த யோசனை நியாயமாகப் பட்டது. ஆனால் புலம் பெயர்ந்து, வீடு வாசல்களை விட்டு, மல்லிகையைத் துறந்து எங்கோ தூரத் தொலைவில் ஒதுங்கிப் போய் இருந்து கொண்டு, இடையிடையே இலக்கிய நூல்களை வெளியிட்டு தினசரி வாழ்க்கைச் சீவனம் செய்து கொண்டிருக்கக் கூடிய என்னால், எப்படி பழைய மல்லிகைப் பிரதிகளைத் தேடியெடுத்து, தூண்டில் பகுதிகளைப் படியெடுக்க முடியும் என யோசித்துக் கொண்டிருந்தேன்.

‘மல்லிகைதான் என்னை உருவாக்கி இலக்கிய உலகிற்கு அறிமுகப் படுத்தி வைத்தது’ எனப் பெருமையுடன் பிரகடனப் படுத்தும் திக்குவல்லை கமால் பழைய பிரதிகளில் இருந்து படி எடுத்துத் தரத் தானாகவே ஒப்புக் கொண்டார். அவருக்கு எனது மனங் கணிந்த நன்றி. அட்டைப் படத்தை வரைந்து உதவியவர் வளர்ந்துவரும் இளம் ஓவியக் கலைஞர் ஸ்ரீதர் பிச்சையப்பா அவருக்கும் நன்றி. மல்லிகைப் பந்தல் புத்தகங்களை வெளியிடுவதில் எனக்குப் பெரும் உதவிகள் புரிந்துவரும் இளம்நண்பர் க.குமரன். அவருக்கும் எனது நன்றி உரியது.

-1997

மல்லிகை முகங்கள்

இலக்கிய உலகில் காலடி எடுத்து வைத்திருந்த இளம் பருவ வயசுக்காலத்தில், அறிஞர் வ.ரா. எழுதிய ‘தமிழகத்துப் பெரியார்கள்’ என்ற புத்தகத்தைப் படித்துப் பார்க்கும் வாய்ப்பு எனக்கு ஏற்பட்டது. அந்த நூலில் அவர், அன்றைய தமிழகத்துப் பெரியார்கள் பலரைப்பற்றி-அரசியல் அறிஞர்கள், சாதனையாளர்கள், முன்னோடிகள் இதில் அடங்குவர்- பேணாச் சித்திரமாகத் தீட்டிப் பாராட்டியிருந்தார். அவர்களை விதந்து பாராட்டிக் கட்டுரை தீட்டியிருந்தார். அது என் மனதைத் தொட்டது.

அந்தக் கட்டுரையில் அவரால் பாராட்டி எழுதப்பட்டவர்கள் அனைவருமே பிற்காலத்தில் சரித்திரம் படைத்தவர்களாகத் திகழ்ந்தார்கள் என்பது பின்னைய விஷயமாகும்.

அந்தக் கட்டுரைகளைத் திரும்பத் திரும்ப நான் படித்துப் பார்ப்பதுண்டு. அதனால் அக்கட்டுரைகளின் தாக்கம் என் மனதில் அப்படியே பதிந்துபோய் விட்டது. இன்னும் அதன் உள்ளடக்கம் பசுமையாக என் நெஞ்சில் நிலைத்து நிற்கின்றது.

அது ஒன்றும் அப்படி அதிசயமல்ல.

எனக்கு அப்பொழுதே அதிசயமாகப்பட்டது ஒன்றுதான். தமிழ்நாட்டுப் பெரியார்கள் வரிசையிலே நகைச்சுவை நடிகர் கலைவாணர் என்.எஸ். கிருஷ்ணனையும் சேர்த்து வரிசைப் படுத்தி அக்கட்டுரைத் தொகுதியை நிறைவு செய்திருந்தார் எழுத்தாளர் வ.ரா.

எனக்கு அது அன்று வியப்பாக இருந்தது. வெறும் பகிடி போலவும் தென்பட்டது. கலைவாணரின் நகைச்சுவைக் காட்சிகளைப் பல தடவைகள் நானும் பார்த்துச் சிரித்துச் சுவைத்துமிருக்கிறேன். வெறும் நகைச்சுவை நடிகர்- எனது

அன்றைய மனநிலையில் சொல்லப் போனால் ஹாஸ்யக்கோமாளி- என்றேகருதி வந்திருந்தேன்.

ஆனால் நான் மதித்துப் போற்றும் வ.ரா. அவர்களின் நூலைப் படித்தபின்னர் எனக்குப் புதிய அனுபவம் ஒன்று பிறந்தது. அறிவுக்குப் புதிய வெளிச்சம் தெரிந்தது. தமிழ் நாட்டுப் பெரியார்கள் வரிசையிலே வ.ரா. அவர்கள் கலைவாணரையும் ஒருவராகச் சேர்த்து நால் எழுதிய பின்னர், என்.எஸ்.கேயின் நகைச்சுவைக் காட்சிகளைப் புதிய கோணத்தில் அறிவின் நிலை நின்று ரசித்துவர முற்பட்டேன்.

எத்தகைய தீர்க்கதறிசி எழுத்தாளர் வ.ரா.!

காலம் அவரது கணிப்பை நிருபித்துவிட்டது. தமிழகம் அன்னாரது தீர்க்கதறிசனத்தைப் பின்னாளில் ஏற்றுக்கொண்டு விட்டது. வ.ரா. அவர்களிடமிருந்து கற்றுக்கொண்ட பாடம்தான் இது. போற்றப்பட வேண்டியவர்கள், மதிக்கப்படத் தக்கவர்கள், கனம்பண்ணி மரியாதை தரக்கூடியவர்கள் நாம் வாழும் இந்தச் சமூகத்தில் நம்மிடையே பரந்து, செறிந்துவாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றனர். அவர்களினது திறமைகளை, சிறப்புத் தகுதிகளைக் கூர்மையாகக் கவனித்து இனங்காணப் பழகிக் கொள்ள வேண்டும். அத்துடன் அவர்களை மதிக்கவேண்டும்; கெளரவிக்க வேண்டும்; போற்ற வேண்டும். காலத்தின் கட்டாய தேவை இது!

முப்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் மல்லிகை மாசிகையை ஆரம்பித்த சமயத்தில் தெளிவாக எனக்கு ஒன்று தெரிந்தது. சும்மா ஏனோ தானோ எனச் சஞ்சிகையை நடத்துவதல்ல எனது நோக்கம். திட்டவட்டமான சில வரைமுறைகளை முன் நிறுத்தித் தான் சஞ்சிகை உலகில் காலடி வைத்தேன். வ.ரா. போன்றவர்கள் எனது நெஞ்சில் விதைத்த விதை,

முன்னுரைகள் சில பதிப்புரைகள்

முளைவிடத் தொடங்கியது. அந்தக்காலத்தில் சரஸ்வதி என்றொரு சஞ்சிகையை விஜயபாஸ்கரன் சென்னையில் இருந்து வெளியிட்டு வந்தார். அதில் தொடர்ந்து சிறுகதைகளை எழுதி வந்தேன். பல இலக்கிய நண்பர்களின் உருவங்களை வகைப்படுத்தி அட்டையில் பிரசுரித்து வந்தார். 1958-ல் என்னுடைய உருவமும் சரஸ்வதி அட்டையை அலங்கரித்தது. என்னுடையது மாத்திரமல்ல, ஈழத்திலிருந்து கனங்காத்திரமான படைப்பாளிகளான ஏ.ச.எம்.பி. முகைதீன், கே.டானியல், செ. கணேசலிங்கன் போன்றோர்களுடைய உருவங்களும் அட்டையை அலங்கரித்தன. பின்னர் ‘தாமரை’யும் 1968-ல் என்னுடைய புகைப்படத்தை அட்டைப் படமாக வெளியிட்டிருந்தது.

மல்லிகை ஆரம்பித்த காலத்திலேயே எனக்கு இவையெல்லாம் முன் அனுபவங்களாகத் திகழ்ந்தன; உதாரண வழிகாட்டிகளாக அமைந்தன.

சரஸ்வதி, தாமரை போன்ற சஞ்சிகைகள் செய்து வந்த அறிமுகத் தொடரையே நான் மல்லிகையில் அமுல்படுத்தி வந்துள்ளேன். எனது மல்லிகையின் செயல்பாட்டிற்கு முன்னோடிகள் அவைகள்தாம்.

இந்த அனுபவ உண்மைகளை உள்வாங்கிய வண்ணமே நான் செயல்பட ஆரம்பித்தேன். சஞ்சிகை ஆரம்பித்த காலத்திலேயே ஈழத்து இலக்கிய வட்டாரத்தினரிடையே பல்வேறு முரண்பாடுகளும் பொச்சரிப்புக்களும் கருத்து முரண்பாடுகளும் நிலவி வந்தது என்னமோ உண்மைதான். ஒரு நாட்டின் அரசியல், அறிவு, இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு கருத்து முரண்பாடுகள் உரமிட்டு வளர்க்கும் என்பதை நான் அறிந்து வைத்துள்ளவன்தான். ஆனால் கருத்து முரண்பாடுகளுக்கூடாகக் காழ்ப்புணர்ச்சி தலை தாக்கியிருந்தது; பிரதேச வாதம் எட்டிப் பார்த்தது; மொழி

வெறி கூர்மையடைந்து சிலிர்த்துக் கொண்டு நின்றது.

எனக்குக்கூட ஓர் அரசியல் பார்வை உண்டு. இலக்கிய நோக்கு உண்டு. கோட்பாடுண்டு. ஆனால் அதைத் தீவிரமாக மற்றவர்களின் மீது திணிக்கும் வெறி அறவே இருந்ததில்லை. இந்த அணுகுமுறை எனக்குப் பல வெற்றிகளை ஈட்டித் தந்துள்ளது. மல்லிகை ஆசிரியராகக் கடந்த முப்பது ஆண்டுகளாகத் தக்க வைத்து வருகின்றது.

என்னுடனும் மல்லிகையுடனும் ஒத்துப்போக முடியாக பலரை எனக்கு ஏற்கனவே தெரியும். இருந்தும் அவர்களில் அநேகர் மதிக்கப்படத் தக்கவர்கள்; போற்றிப் பாராட்டக் கூடியவர்கள்; சாதனையாளர்கள். கணிசமான முறையில் ஈழத்து மண்ணுக்குப் பெருமை சேர்த்துத் தந்தவர்கள்; செழுமையூட்டியவர்கள். மகத்தானவர்கள்.

அவர்களை அணுகி உடன்படச்செய்து அன்னாரது புகைப்படங்களையும் குறிப்புக்களையும் மல்லிகையில் இடம் பெறச் செய்தேன். இதை முழுமையாக நிறைவு செய்து விட்டேன் எனப் பூரணமாக ஒப்புக் கொள்ள முடியாது. பலரைச் சந்திக்க இயலவில்லை. இன்னும் சிலரது புகைப்படங்களை இலகுவில் பெற்றுக் கொள்ள முடியவில்லை. தொடர்ந்து முயற்சித்து வருவேன் என்பது தின்னனம்.

தொடர்ந்து மூன்றாவது இளந்தலைமுறையினரை கௌரவித்து மற்றுமொரு நூலைப் பதிப்பித்துத் தருவேன் என்பதை இங்கு சூட்டிக்காட்ட விரும்புகின்றேன்.

1986-ஆம் ஆண்டு ‘அட்டைப் பட ஓவியங்கள்’ என்ற பெயரில் 35 மதிப்பார்ந்த மூத்த சாதனையாளர்களை ஒருங்கு சேர்த்து நூலொன்றை வெளியிட்டிருந்தேன். அவர்கள் அனைவருமே மல்லிகையின் அட்டையை அலங்கரித்தவர்கள் தான். யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து ‘மல்லிகைப் பந்தல்’ மூலம் பதிப்பித்திருந்தேன். பல

முன்னுரைகள் சில பதிப்புரைகள்

இலக்கிய முன்னோடிகள், கனம்
பண்ணத்தக்கவர்கள் அந்நாலில் இடம் பெற்றிருந்தனர்.
அதே நூலைப் பின்னர் ‘நியூ செஞ்சரி புக் ஹவுஸ்’
நிறுவனத்தினர் இரண்டாம் பதிப்பாகச் சென்னையில்
வெளியிட்டு வைத்தனர்.

இந்த மண்ணில்-ஈழத்து மண்ணில்- எத்தனையோ
கலையுலகக் கனவான்கள், சாதனை படைத்த
கலைஞர்கள் வெகுசனக் கவனிப்பற்றுப் போகக் கூடாது
என்பதே எனது தனிப்பெரும் கவலையாகும். இதற்காகவே
இதை நூலுருவில் வெளியிட முனைந்து
செயலாற்றுகின்றேன்.

எதிர்காலத் தலைமுறை இலக்கிய ஆய்வாளனுக்கு
இதில் வரும் பெயர்களும் தகவல்களும் ஆவணமாகப்
பயன்பட வேண்டும் என்பதே எனது பேரவாவாகும்.

இதில் மலையகத்தவர், திருமலை, மட்டக்களப்பைச்
சேர்ந்தவர்கள், கொழும்பைப் பிறப்பிடமாகக்
கொண்டவர்கள் மற்றும் இலங்கையின் நானா
திசைகளிலும் வாழ்ந்து வாழ்க்கைக்கும் கலைக்கும் தனி
முத்திரையைப் பதிந்து வாழும் வாழ்க்கைக்குப்
புதுஅர்த்தத்தைப் பொறித்துக் கொண்டுள்ள பல
தகைமையாளர்களை இனைத்துத் தொகுத்துள்ளேன்.
சிங்களக் கலைஞர்கள் சிலரும் இதில் அடங்குவர்.

பல தரப்பட்ட பல்வேறு சாதனையாளர்கள் 65
பேர்களைக் கொண்ட ‘மல்லிகை முகங்கள்’ என்ற இந்த
நூலை ஒரு சரித்திரப் பதிவாகச் செய்துள்ளேன். இன்று
இதன் ஆளுமை தெரியவராமல் இருக்கலாம். அடுத்த
நூற்றாண்டில் இத்தொகுதி ஆவணமாகப் பேசப்படும்.
இதில் எனக்குத் துளியும் சந்தேகமில்லை.

யுத்தக் கொடுமை காரணமாக வீடுவிட்டுப் பெயர்ந்து,
புலம் பெயர்ந்தவனாகக் கொழும்பிலுள்ள ஒரு நண்பரின்

மேல் மாடியில் தங்கியிருந்து கொண்டுதான் இந்த நூலை நாலுருக் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கின்றேன்.

எந்தக் கஷ்ட நிஷ்டரோங்களும் அவைங்களும் மக்களை நேசிக்கத் தெரிந்தவனை விரக்தியடைய வைத்துவிடாது. அவன் செயல்படவே விரும்புவான். நானும் மக்களை நேசிக்கக் கற்றுக் கொண்டவன். அந்தத் தத்துவ நெறியில் வளர்ந்தவன். வாழ்ந்து வருபவன்.

இதற்கு அறிமுகம் எழுதியுள்ள எனது இளம் பருவத்து இலக்கியத் தோழன் செ. கணேசலிங்கன் அவரை நினைத்து என்றுமே நான் பெருமைப்படுவதுண்டு. அடுத்து என் மீதும் மல்லிகை மீதும் என்றுமே தனிப்பாசம் காட்டிவரும் அருமை நண்பர் துரை. விஸ்வநாதன் அவர்களுக்கு என் நெஞ்சார்ந்த நன்றி. பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை அதிபர் பூதாசிங் அவர்களுக்கும் இந்நூலைச் செப்பனிட உதவிய நண்பர்கள் மேமன்கவி, அந்தனிஜீவா ஆகியோர்களுக்கும் எனது நன்றிகள் உரியது.

மற்றும் இந்நூலை அழகாக அச்சிட அட்டைப் படம் வரைந்த சேகருக்கும் என் அன்பு.

-1996

தலைப்புக்கள்

1966-ம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் மாதம் 15-ந் திகதி மல்லிகையின் இதழ் முதன் முதலில் வெளிவந்தது. யாழ்ப்பாணத்தில் பெரியகடைப் பகுதி என அழைக்கப்பட்ட வியாபாரப் பிரதேசத்தில் முக்கிய தெருவான கஸ்தூரியார் வீதியிலுள்ள 60-ம் எண்ணுள்ள ‘ஜோசப் சலூன்’ என வழங்கப்பட்ட ஒரு பிரபல சவரக் கடையின் பின் பகுதியில் இருந்துதான் இச் சஞ்சிகை வெளிவர ஆரம்பித்தது.

உலக வரலாற்றிலேயே குறிப்பிடத்தக்க நிகழ்ச்சி இது. சிகை அலங்கரிக்கும் நிலையம் ஒன்றினுள் இருந்து வெளிவந்த ஒரேயொரு இலக்கியச் சஞ்சிகை மல்லிகை ஒன்றுதான்!

அங்கு தொழில் செய்து வந்தவன்தான் இந்த மல்லிகை ஆசிரியர். அதாவது டொமினிக் ஜீவா, என அட்டையில் ஆசிரியராகப் பெயர் பொறித்த நான்!

1961-ம் ஆண்டு செப்டம்பர் மாதம் படைப்பு இலக்கியத்திற்கு முதன்முதலாகச் சாஹித்திய மண்டலப் பரிசினைப் பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத்தில் பெற்றுக் கொண்டு யாழ்ப்பாணம் திரும்பிய சமயத்தில், யாழ்ப்பாணரயில் நிலையத்தில் இலங்கையின் பிரபல தினசரிகளான வீரகேசரி, தினகரன் நிருபர்கள் என்னைப்பேட்டி கண்டு எனது கல்வித் தகைமையை விசாரித்த போது, எனதுதொழில் நிறுவனத்தை பெருமையுடன் சுட்டிக் காட்டி: ‘அது சவரக் கடையல்ல; எனது சர்வகலா சாலை!’ என அன்றே பேட்டி கொடுத்தவன், நான். என்னை உருவாக்கி, என் வயிற்றுக்குச் சோறிட்டு, பல மேதைகளைச் சந்திக்க வைத்து, எனது ஆத்மாவைச் செழுமைப்படுத்த உதவி வந்ததே அந்த ஜோசப் சலூன் என்ற சிகை அலங்கரிக்கும் நிலையம்தான்.

அந்தக் காலத்திலேயே எனது இந்தப் பேட்டியின் உட்கருத்துக்கள் பலராலும் விமரிசிக்கப்பட்ட ஒன்றுதான்.

அந்த ஜோசப் சலூனின் பின் அறையைச் சுஞ்சிகைக் காரியாலயமாக்கி, அங்கிருந்தபடியே மல்லிகையை வெளியிடத் தொடங்கினேன். தினசரி அங்கிருந்த வண்ணமே இயங்கி வர ஆரம்பித்தேன்.

அன்றைய நிலையில் அது ஒரு பெரிய திருப்பம்; சர்ச்சைக்குரிய நிகழ்ச்சி; பிரமிப்புடன் திரும்பிப் பார்க்க வைத்த சம்பவம்.

அந்த ஸ்தாபனத்தில் இருந்துதான் பல ஆண்டுகளாக மல்லிகை ஒழுங்காக வெளிவந்து கொண்டிருந்தது. பின்னர் வளர்ச்சி அடையத் தொடங்கியதும் மல்லிகைக் காரியாலயத்தை வேறோர் இடத்திற்கு இடம் மாற்றிக் கொண்டேன்.

முதன் முதல் வெளிவந்த இதழின் அட்டையிலேயே ஆசிரியர் ‘டொமினிக் ஜீவா’ என வண்ணத்தில் பொறித்துக் கொண்டேன். ஒவ்வொரு இதழிலும் தொடர்ந்து அந்தப் பெயர் அட்டையில் பொறிக்கப்பட்டே வந்து கொண்டிருக்கின்றது.

இது வெறும் வறட்டுப் பதிவெல்ல; வரலாற்று ஆவணம். எனது அசைக்க முடியாத தன்னம்பிக்கையின் முத்திரைப் பதிவு.

முதலாவது இதழின் அட்டையை வரைந்து உதவியவர் வரன் என்பவராகும். பச்சையும் மஞ்சளும் கலந்த இரு நிறங்களில் மல்லிகைப் பூக்களின் கொத்துக் கொத்தான காட்சியை அவர் ஓவியமாகத் தீட்டித் தந்தார்.

மனைவியின் கைக் காப்பு இரண்டையும் அடைவு வைப்பதாகப் பொய் சொல்லி வாங்கி வந்து விற்றுக் காசாக்கிக் கொண்டேன். கையில் 360 ரூபா உடன்

முன்னுரைகள் சில பதிப்புரைகள்

கிடைத்தது. தோழர் அரியரத்தினம் என்பவர் ரூபா 40 தந்தார். இதைக் கேள்விப்பட்டு, புத்தகக் கடைப் பூபாலசிங்கம் ரூபா 25 தந்துதவினார். கையில் ரொக்கமாக ஒரு தொகைப் பணம் கிடைத்ததும் உற்சாகமாக இலக்கிய வேலைகளை ஆரம்பித்தேன். முதல் இதழுக்கான ஆரம்ப வேலைகளை ஒரு வழியாகச் செய்து முடித்து அச்சுக்குக் கொடுத்து விட்டேன்.

இது தான் மல்லிகையின் ஆரம்ப வரலாறாகும்; ஆரம்ப மூலதனமுமாகும்.

பணத்தைப் பற்றி நான் எந்தக் காலத்திலுமே அச்சப்படுபவன்ஸ்ல. ஆத்ம சுத்தியும், செய்யும் தொழிலில் ஆழ்ந்தகன்ற பக்தியும், விசுவாசமும், தினசரிச் செயல்பாடுகளில் இடையறாத ஈடுபாடும் ஒருவனுக்கு வாய்க்கப் பெற்றால், பணம் அவனுக்கு ஒரு பிரச்சினையே அல்ல. அது எங்கிருந்தோ வந்து சேரும். நினையாப் பிரகாரமாகச் சிலர் வந்து கை கொடுப்பார்.

இது எனது இலக்கிய வாழ்வில் நீண்ட கால அனுபவமாகும். சில சமயங்களில் நான் இதைப் பார்த்துப் பிரமித்துப் போவதுமுண்டு.

கடந்த முப்பது ஆண்டுகளுக்கு மேலாக சிற்றிலக்கிய ஏடோன்றை வெளியிட்டு வருபவன் என்ற ஹோதாவில் இந்தக் கருத்தை இந்த இடத்தில் அறுதியிட்டுக் கூறுகின்றேன். உண்மையான பொது உழைப்பாளிக்குப் பணம் என்றுமே ஒரு பிரச்சினையாக இருந்து விடுவதில்லை. திட்டம்தான் முக்கியம். அதில் அசர ஈடுபாடுதான் அவசியம். பணம்எதிர்பார்க்காத இடங்களில் இருந்தெல்லாம் வந்து சேரும். இதில் அசைக்க முடியாத நம்பிக்கைகொண்டவன், நான். இதை நடைமுறையில் கண்டு கொண்டுமிருக்கின்றேன்.

முதல் இதழின் விலை: முப்பது சதம். பக்கங்கள் 48.

காங்கேசன் துறை வீதியிலுள்ள நாமகள் அச்சகத்தில் அச்சிடப் பெற்றது. 500 பிரதிகளே முதன்முதலில் வெளி வந்தன. மொத்தச் செலவுகளுமே 250 ரூபா தான்.

‘விந்தன்’ நான் மதிக்கும் படைப்பாளி. ‘மனிதன்’ என்றோரு சஞ்சிகையை ஆரம்பித்தார். சில ஆண்டுகளுக்குள்ளேயே ஆட்டங்கண்டு விட்டது. ரகுநாதன் ‘சாந்தி’ இதழை வெளிக் கொணர்ந்தார். அதற்கும் அதே கதி. விஜயபாஸ்கரன் ‘சரஸ்வதி’ என்ற பெயரில் இலக்கியத் தரமான இதழை வெளியிட்டார். அதில் ஈழத்துப் படைப்பாளிகள் எழுதிப் பிரபலம் பெற்றனர். அதுவும் நின்று போனது. ஜெயகாந்தனின் ‘ஞானரதம்’ க.நா.ச.வின் பல சஞ்சிகைகளின் கதிகளும் இப்படியேதான்.

நமது மண்ணிலும் ‘வரதர்’ ‘மறுமலர்ச்சி’ என்றோரு இதழை அந்தக் காலத்தில் ஆரம்பித்தார். அது பிற்காலத்தில் ‘மணிக்கொடி’ மாதிரிப் பெயர் சொல்லப்பட்டதே தவிர, நின்று நிலைக்கவில்லை. ‘சிற்பி’யை ஆசிரியராகக் கொண்டு ‘கலைச் செல்வி’ வெளிவந்தது. ‘இளங்கீரனை’ ஆசிரியராகக் கொண்டு ‘மரகதம்’ பரபரப்புண்டாக்கியது. இவைகள் ஒன்றுமே சில வருஷங்களைத் தவிர, ஈழத்து மண்ணில் வேர் பாய்ச்சி நின்று நிலைக்கவில்லை.

உண்மையான ஆத்ம சமர்ப்பணத்துடன் ஆரம்பிக்கப்பட்ட மேற்கண்ட சஞ்சிகைகள் ஏன் நின்று நிலைக்கவில்லை? என்ற ஆதங்கம் எனக்கு எப்போதுமே உண்டு.

மல்லிகை ஆரம்பித்த காலத்தில் இந்தக் கேள்வி என்னுள் விஸ்வரூபம் எடுத்தது. நெஞ்சைக் குடைந்து கொண்டேயிருந்தது. ஏன்? - ஏன்?...

இங்குதான் ஆனந்த விகடன் ஆசிரியர் வாசனுடைய

முன்னுரைகள் சில பதிப்புரைகள்

நெஞ்சார்ந்த அநுபவம் எனக்குக் கைதந்து உதவியது. அச்சடிக்கப்பட்ட பிரதிகளைத் தோளில் சுமந்து கொண்டு தெருத் தெருவாகத் திரியத் தொடங்கினேன். விலைகூறி விற்க ஆரம்பித்தேன். யாழ்ப்பாண வீதியெல்லாம் சுற்றித் திரிந்து இலக்கிய வியாபாரம் செய்தேன். கள்ளுக்கொட்டில், சாராயத் தவறணை என்று பாராமல் எங்கும் நுழைந்து இலக்கிய நெஞ்சங்களைத் தேடித் திரிந்தேன். விற்பனை செய்தேன் என்று சொல்வதை விட, வலிந்து திணித்தேன் என்ற பதமே இதற்குப் பொருத்தமாகும். சிலர் என்னைக் கண்டு ஒளிந்தோடியதுமுண்டு. பாராமுகம் காட்டியதுமுண்டு.

தனி இதழ்களாக வாங்கிய நெருங்கிய நண்பர்கள் சிலர், ஆண்டுச் சந்தா தரப் பஞ்சிப்பட்டனர். இத்தனைக்கும் அன்று ஆண்டுச்சந்தா ரூபா நான்கு தான்!

‘நந்தி’, சிவா சுப்பிரமணியம், வே.தனபாலசிங்கம் ஆகியோரின் சிறுகதைகளும் ஆன்டன் செகாவ்வின் கதையொன்றும், நீலாவணனின் கவிதையும், அகஸ்தியரின் உணர்ஷுற்றுச் சித்திரமும், மூன்று கட்டுரைகளும் யாழ்ப்பாணக் கவிராயர் என அழைக்கப்பட்ட பசுபதியின் அஞ்சலிக் குறிப்பொன்றும் ‘பலதிலும் பத்து’ என்ற இலக்கியத் திரட்டும் ‘வணக்கம்!’ ஆசிரியத் தலையங்கமும் உள்ளடக்கிய முதல் இதழ் வெளிவந்து இலக்கிய வட்டாரத்தில் பேசப்பட்டு வந்தது.

பின்னர் ஆண்டாண்டாக மல்லிகை இதழ் விரிவுபட்டு வளர்ந்தது. தனக்கெனச் சொந்தமான கட்டடத்தையும் அச்சக சாதனங்களையும் பெற்றுத் தன்னிறைவு கொண்டது. தற்சமயம் யுத்த நெருக்கடி காரணத்தினால் புலம் பெயர்ந்துள்ளேன். மல்லிகைக் காரியாலயம் அப்படி அப்படியே விட்ட குறை தொட்ட குறையாக யாழ்ப்பாணத்தில் ஸ்தம்பித்த நிலையை அடைந்துள்ளது. நான் கொழும்பில் ஒரு நண்பரின் கடை மாடியில்

தற்சமயம் தங்கியிருக்கின்றேன்.

இந்தப் புத்தகத்தை- மல்லிகைத் தலையங்கங்களை ஒன்றாகத் தொகுத்து வெளியிட வேண்டும் என்ற எனது மன அவாவைக் கூட பிரதிகள் கை வசம்இல்லாமல் நண்பர்களின் ஒத்துழைப்புடன் தான் இந்த ‘தலைப் பூக்களை’ உருவாக்கிக் கொண்டிருக்கிறேன். எல்லா ஆவணங்களும், குறிப்பாக மல்லிகைப் பிரதிகள் அனைத்தும் மல்லிகைக் காரியாலயத்தில் முடங்கிப் போயுள்ளன.

சகல தலையங்கங்களையும் இந்த நூலில் சேர்த்து விட்டேன் எனச் சொல்லிவிட முடியாது. கைக்கு கிடைத்ததைக் கொண்டுதான் இந்தப் புத்தகத்தை ஆவணப்படுத்தியுள்ளேன். யாழ்ப்பாபாண நூல் நிலையம் எரிக்கப்பட்ட போது எழுதப்பட்ட தலையங்கம் கூட, கை வசம் கிடைக்கவில்லை. உள்ளதைக் கொண்டே ஓரளவு ஒப்பேற்றியுள்ளேன். அடுத்த பதிப்பில் குறையை நிறைவு செய்வேன் என்பது தின்னனம்.

இந்த இடைக்கால கட்டத்தில் மல்லிகை மலரவில்லை. மல்லிகை அன்பர்களுடன் உள்ள மனமார்ந்த தொடர்பை என்னால் துண்டிக்க முடியவில்லை. அந்த உறவைப் புதுப்பிக்கும் நோக்கத்துடனேயே மல்லிகைப் பந்தல் வெளியீடுகளை வெளிக்கொண்ட ஆவன செய்து வருகின்றேன். இந்தத் தவிப்பு மிக்க இடைக்காலத்தில், சோகம் கவிந்துள்ள இந்த அந்தர வேளையில் நான் முறைப்படி இயங்கிக் கொண்டே இருக்க வேண்டும். அல்லாது போனால் எனது இலக்கிய இதயம் துருப்பிடித்துவிடும். தொடர்ந்து செயல்படாமலே போனேனன்றால் என் ஆத்மாவே சிதறிப் போய் விடும் என மெய்யாகவே அஞ்சகின்றேன். எனவே துணிந்து செயல்பட்டு வருகின்றேன். இயங்குவதே எனது குறிக்கோளாகும்.

முன்னுரைகள் சில பதிப்புரைகள்

சின்னஞ்சிறு வயதிலிருந்தே மெல்லிய ஓர் உணர்வு என் நெஞ்சக் கூட்டுக்குள் ஒளிந்துக் கொண்டே இருக்கின்றது. வெந்ததை விழுங்கி, விதி வந்தால் செத்துப் போகப் போகும் சாதாரணவன் அல்ல நான். இந்த உணர்வே என்னை எப்போதும் வழிநடத்தி வந்துள்ளது. இந்த உள்ளுணர்வே என்னுள் இன்றும் கனன்று கொண்டிருக்கின்றது.

மல்லிகையின் 31-வது ஆண்டிலும் மனசிற்குள் இந்த உணர்வுகளை எண்ணிப் பார்க்கின்றேன். எனக்கே என் செயல்களில் பிரமிப்பு!

எரிந்துபோன சாம்பலில் இருந்து மீண்டும் உயிர்த்தெழும் பீனிக்ஸ் பறவை நான்.

‘மல்லிகையின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும், அதன் பின்னணியும் தாக்கங்களும். அது கடந்துவந்த பாதைத் தடைக் கற்கள்’ என்ற தலைப்புகளில் வருங்காலப் பல்கலைக் கழக மாணவர்கள் ஆய்வு செய்யத் தோன்றுவார்கள். அவர்களுக்கு இது ஆய்வுத் தலைப்பாக அமையக் கூடும்.

அதற்காகவே இந்த முன்னுரைத் தளத்தை நான் விரிவாகப் பயன்படுத்தியுள்ளேன்.

அந்தக் காலகட்டங்களில் எனது உணர்வுகளைப் பாதித்த சம்பவங்களை, எனது நெஞ்சத்தைத் தொட்ட நிகழ்ச்சிகளை, எனது மூளையில் உறைத்த விஷயங்களை 55 தலைப்புக்களில் தொகுத்துத் தந்துள்ளேன். இந்தக் கருத்துக்கள் சுயம்புவாகவே எனது சொந்தக் கருத்துக்களாகும். அதீத கல்விப் பயிற்சியினால்- அல்லது பட்டப் படிப்பினால், இரவல் கருத்துக்களை உள் வாங்கி, உள்வாங்கிப் பழுதுபட்டுப் போய்விட்ட துருப்பிடித்த கருத்துக்கள்லல, இவை. ஆரோக்கியமான சிந்தனைகள்.

இவைகள் அத்தனையும் ஒரு சாதாரணனின்

அபிப்பிராயங்கள்; கருத்துக்கள்; சிந்தனைகளே.

இதற்கு மாற்றான கருத்துக்களும் இருக்கலாம்; இருக்க முடியும். இருப்பதுதான் நல்லது.

பாம்பு அடிக்கடி சட்டையை உரித்துத் தன்னைத்தானே புதுப்பித்துக் கொள்வதைப்போல, என்னைக் கட்டம் கட்டமாகப் புதுப்பித்துக் கொள்ளவே நான் பெரிதும் முயன்று உழைத்து வருகின்றேன். ஆனால் அடிப்படைக் கருத்துக்களில் யாருடனும் என்றுமே சமரசம் செய்து கொள்ளும் தன்மை எனக்கில்லை. நான் நானாக நிலைத்து நின்று நிமிர்ந்து பார்க்கப் பழக்கப்பட்டிருக்கின்றேன். அந்த வளர்ச்சியை, அல்லது முதிர்ச்சியை எனக்குக் கற்றுத் தந்ததே அந்த அடிப்படைப் போதம்தான். அந்தப் போதம் தான் என்னை இதுவரைக்கும் வழிநடத்தி வந்துள்ளது. இனிமேலும் வழிநடத்தும் என மெய்யாகவே நம்புகின்றேன்.

கைவசம் மல்லிகை இதழ்கள் ஒன்றுகூட இல்லாமல் நான் அந்தரா நிலையில் இருந்தபோது எனக்கு இதழ்களைத் தந்துதவிய நண்பர்களுக்கும், இந்த நூலைச் சீக்கிரமாக வெளியிடக் காரணமாக இருந்த இளைஞன் திரு.க.குமரன் அவர்களுக்கும் மல்லிகை வெளிவராத இந்தச் சூழ்நிலையிலும் என்னை என்றுமே மல்லிகை ஆசிரியராக்கிக் கணம் பண்ணிக் கௌரவித்து மதிப்பளிக்கும் இலக்கிய நெஞ்சங்களுக்கும், மல்லிகைப்பந்தல் வெளியீடுகள் தொடர்ந்து வெளிவரக் காரணமாக அமைந்த நண்பர்களுக்கும் எனது இதயழூர்வமான நன்றிகளைத் தெரிவிப்பதில் பெருமை அடைகின்றேன். அட்டையை அழகுற வரைந்த திரு. ஸ்ரீதர் பிச்சசையப்பா அவர்களுக்கும் இந்த நூலைச் செம்மையாக உருவாக்க உதவிய அச்சக நண்பர்களுக்கும் எனது நன்றிகள்.

தொடர்ந்தும் தொடர்ந்தும் உங்களைச் சந்தித்து மகிழ்வேன்.

டொமினிக் ஜீவா - சிறுகதைகள்

என் வாழ்க்கையிலேயே இது ஒரு மகிழ்ச்சியான நிகழ்ச்சி. மனசு நிரம்பிய சந்தோஷத்துடன் இந்தச் செயலைச் செய்வதில் ஆழ்ந்த மன நிறைவும் ஆத்ம திருப்தியும் பெருமிதமும் அடைகின்றேன்.

ஜம்பது ஆண்டுகளுக்கு மேலாக நான் எழுதி வந்துள்ள சிறுகதைகளில் 50 சிறுகதைகளைத் தேர்ந்தெடுத்து நானே இந்தச் சிறுகதைத் தொகுப்பைத் தொகுத்தளிக்க முன்வந்துள்ளேன்.

எனது நீண்ட கால ஆசை இன்று நிறைவேறுகின்றது.

27.6.96 அன்று எனது 70-வது வயசு ஆரம்பித்தது. இந்த எழுபது வயசு ஆரம்பத்தை நினைவு கூரும்முகமாக ஒரு ஞாபகார்த்த செயலைச் செய்து இந்தச் சமூகத்திற்கு அர்ப்பணிக்க வேண்டும் எனத் திட்டமிட்டிருந்தேன். எனது படைப்புக்களில் ஒரு பகுதியை நானே தொகுத்தளிக்க வேண்டும் என விரும்பிச் செயல்பட்டேன். ஏற்கனவே பல நண்பர்களும் இந்த ஆலோசனையைச் சொல்லியிருந்தனர்.

வயசு அந்தக் காலத்தின் சாதகத்தை எனக்கு நினைவூட்டியது. 70 வயசு அப்படியொன்றும் அற்ப சொற்பமானதல்ல. அதன் ஞாபகார்த்தமாகவே இந்தத்தொகுதி உங்களது கரங்களில் இன்று தவழ்கின்றது.

அடுத்து, அடுத்த நூற்றாண்டு பிறந்து விடும். இருபத்தோராம் நூற்றாண்டில் வாழப் போகின்ற இளம் தலைமுறையினருக்கு ஏதாவது உருப்படியான ஒன்றை என் நினைவாக செய்துவிட்டுச் செல்ல வேண்டும்; எனது ஞாபகார்த்தமாகப் பதித்து விட்டுப் போக வேண்டும் என்ற மன நோக்கின் காரணமாகவே எனது சிறுகதைப் படைப்புக்களைத் தேர்ந்தெடுத்து, 50 கதைகளைத்

தொகுத்து ‘தொமினிக் ஜீவா- சிறுகதைகள்’ என்ற தலைப்பில் ஒரே தொகுதியாகத் தர முன் வந்துள்ளேன்.

இது தவிர, எனது நூல்களுக்கு அநேகமாக நானே முன்னுரை எழுதுவது வழக்கம். எனது இரண்டாவது சிறுகதைத் தொகுதியான ‘பாதுகை’ என்ற நூலுக்கு அந்தக் கதையின் பாத்திரங்களில் ஒன்றாக நடமாடிய எனது சிறுவயசு நண்பன் முத்து முகம்மதுவைக் கொண்டு முன்னுரை எழுதி வாங்கினேன். அடுத்து வந்த மூன்றாவது சிறுகதைத் தொகுதியான ‘சாலையின் திருப்பம்’ தொகுதிக்கு எனது சரஸ்வதி கால இலக்கிய நண்பர் ஜெயகாந்தனிடமிருந்து முன்னுரை பெற்றுக் கொண்டேன்.

இந்த இரண்டு முன்னுரைகளைத் தவிர, எனது பல நூல்களுக்கு நானே முன்னுரை எழுதி வந்திருக்கிறேன்.

அது போலவே இந்தத் தொகுதிக்கும் நானே முன்னுரை எழுதுவது என முடிவெடுத்துக் கொண்டு செயல்படுகின்றேன்.

இந்தத் தொகுப்பில், 1960 க்கான படைப்பிலக்கியத்திற்கான இலங்கைச் சாஹித்ய மண்டலப் பரிசைப் பெற்றுக் கொண்ட ‘தண்ணீரும் கண்ணீரும்’ நூலில் இடம் பெற்றுள்ள கதைகளும் பின்னர் வெளிவந்த ‘பாதுகை’ ‘சாலையின் திருப்பங்கள்’, ‘வாழ்வின் தரிசனங்கள்’ ஆகிய தொகுதிகளில் வெளிவந்துள்ள கதைகளும் இடம் பெற்றுள்ளன. அத்துடன் மல்லிகையில் வெளிவந்து, இதுவரையும் நூல் வடிவம் பெறாத கதைகளும் இடம் பிடித்துள்ளன.

என்னுடைய நூல்கள் எல்லாமே தமிழ் நாட்டில் வெளிவந்துள்ள காரணத்தால், எனது சொந்த மண்ணில் என்னை நேசிக்கும் சுவைஞர்களுக்குப் பரவலாகக் கிடைக்கும் வாய்ப்புக் குறைந்து போயிருந்தது என்னமோ

வினாக்கள் சில பதிப்புரைகள்

உண்மைதான். என்னைத் தெரிந்த பலர் எனது நூல்களின் பெயர்களைக் கேள்விப் பட்டிருந்த அளவிற்கு, எனது படைப்புக்களைப் படித்தறிந்திருக்கவில்லை. சிலர் புத்தகங்களைப் பார்த்தே இருக்கவில்லை. இந்தத் தவிப்பைப் பலர் என்னிடம் நேர்ச் சம்பாஷணையில் சொல்லிச் சொல்லி ஆதங்கப்பட்டிருக்கின்றனர்.

இலக்கிய இயக்கக் கருத்தாளன் என்ற முறையிலும் மல்லிகை என்ற இலக்கியச் சஞ்சிகையின் ஆசிரியர் என்ற பின் புலத்திலும் இந்த நாட்டில் வெளிவரும் வீரகேசரி, தினகரன் போன்ற தினசரிகளில் எனது கருத்துக்கள் அடிக்கடி வெளிவரும் காரணத்தினாலும் எனது நாமம் ஓரளவு இங்கு பிரசித்தம். அந்தளவிற்குப் பிரபலமாகக் கேள்விப்பட்டிருக்கின்றனரே தவிர, என்னைத் தெரிந்தவர்கள் அனைவருமே எனது படைப்புக்களைப் படித்து வைத்துள்ளனர் என அறுதியிட்டுச் சொல்லிவிட முடியாது.

இந்த அனுபவ ஞானத்தை அடித்தளமாகக் கொண்டே இந்தத் தொகுதியை என்கைப்படவே தயாரித்துவெளியிட முன் வந்துள்ளேன். அதற்காகவும் பெருமகிழ்ச்சி அடைகிறேன்.

‘மனிதர்களின் முகங்களைப் பார்ப்பதில் அலாதி விருப்பம் கொண்டவன் நான்! என ஒரு நூலின் முன்னுரையில் குறிப்பிட்டிருந்தேன். இன்றும் அதே மாதிரி விருப்புக் கொண்டுள்ளேன். மனித முகங்களே எனக்கு உற்சாகத்தையும் தெம்பையும் ஊட்டி வருகின்றன என மெய்யாகவே கருதுகின்றேன்.

இப்படியாகத் தரிசித்த பல்லாயிரக்கணக்கான மனித முகங்களில் என மனசில் பதிந்து போய்விட்ட பலவேறு முகங்களே எனது கதைகளில் கதாபாத்திரங்களாக உலா வருகின்றன. இந்தக் கதைகளைத் தொகுக்கும் சமயத்தில்

திரும்பவும் அக்கதைகளைக் கருத்துனரிப் படித்துப் பார்த்தேன். நீண்ட கால இடைவெளிக்குப் பின்னர் சற்றுத் தூரநின்று, மனசைத் துடைத்துப் போட்டு விட்டுச் சுவைத்துப் படித்துப் பார்த்தேன். -எனக்கே ஆச்சரியமாக இருந்தது! இத்தனையையும் நானா எழுதினேன்! இது வெறும் புகழ்ச்சிச் சொற்கள்ல; என் மனசில் அந்த நேரத்தில் ஏற்பட்ட மன ஆச்சரியத்தைத்தான் இங்கு குறிப்பிடுகின்றேன். எத்தனை வகைப்பட்ட மனிதர்கள், எத்தகைய குணாம்ச வேறுபாடுகள், எத்தகைய சூழல்கள், எத்தனைக் கெத்தனை முரண்பாட்டு மோதல்கள்! படிக்கப் படிக்க எனக்கே ஆச்சரியம் கலந்த வியப்பு என் நெஞ்சில் கவிந்து, திருப்தி தெரிவித்தது.

-நிச்சயம் அடுத்த நூற்றாண்டில் நான் பேசப்படுவேன். அத்துடன் நான் இன்று தொகுத்தளிக்கும் எனது பெயரால் வெளிவரும் இந்தச் சிறுகதைத் தொகுதியும் வருங்காலத் தலைமுறையினரால் பேசப்படும்.

இந்தத் தொகுதியில் வெளிவந்துள்ள பல கதைகள் பல்வேறு மொழிகளில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டுள்ளன. ரஷ்ய, செக், ஆங்கில, சிங்கள மொழிகளில் பெயர்க்கப்பட்டு ஏற்கனவே வெளிவந்துள்ளன. அந்தந்த மொழிகளில் மொழிபெயர்த்து வெளியிட்ட நண்பர்களுக்கு எனது நன்றிகள்.

இந்தத் தொகுதியை வெளியிடுவது ஒரு பாரிய முயற்சி. என்னாலோ மல்லிகைப் பந்தலாலோ இந்த பாரிய பொருளாதார முயற்சிக்குத் தோன் கொடுத்து விட முடியாது. ஆனால் இந்தக் காரியத்தை என்ன பாடுபட்டாலும் செய்து முடித்துவிட வேண்டும் என்ற நோக்கத்துடன் என்னை ஆத்மார்த்திகமாக நேசிக்கும் 22 இதயங்களுக்குக் கடிதம் எழுதினேன். செயலின் பாரிய பொருளாதாரக் கனத்தை அதில் விளங்கப்படுத்தி இருந்தேன். மனந்திறந்து எழுதியிருந்தேன்.

முன்னுரைகள் சில பதிப்புறைகள்

கணிசமான நண்பர்கள் உற்சாகமூட்டும் வகையில் கை தந்து உதவினர். அவர்களுக்கு என் மனமார்ந்த நன்றிகள். இப்படியான ஒரு தொகுதி வெளிவர வேண்டும் என ஆக்கழுரவமான ஆலோசனைகளைச் சொன்ன நண்பர்களுக்கும், தமிழகச் சுவைஞர்களுக்கும் எனது புத்தகங்கள் மூலம் என்னை அறிமுகப்படுத்திய என்.ஸி.பி.எச் நிறுவனத்தினருக்கும் அச்சுப் படிகளைத் திருத்த உதவிய இளம் நண்பர் ராஜ ஸ்ரீகாந்தன் அவர்களுக்கும் இந்த நூல் இத்தனை அழகாக வெளிவரச் சகல வழிகளிலும் உதவியளித்த இளைய தலைமுறை நண்பர் க.குமரன் அவர்களுக்கும் 1990-ம் ஆண்டு நண்பர் செ.யோகநாதனுடன் நேரில் சென்று அறிமுகமாகியதும் தனது வாக்குறுதிப்படி அட்டையை வரைந்து உதவிய நான் பெரிதும் மதிக்கும் ஓவியர் ஆதிமூலம், மருது ஆகியோர்களுக்கும் என் இதய நன்றிகள் என்றுமே உரியவை.

-1996

இரவின் ராகங்கள்

மலையகத்தை-நாவலப் பிட்டியை- பிறப்பிடமாகக் கொண்ட நன்பர் ஆப்ளீன் சிறுசதைத் தொகுதி இதுவாகும்.

நன்பர் ஆப்ளை இருபது ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் நாவலப்பிட்டியில் ஓர் இலக்கியக் கூட்டத்தில் சந்தித்தேன்.

‘நந்தி’ அவர்கள் அவரை எனக்கு முதன்முதலில் அறிமுகப்படுத்தி வைத்தார்.

அன்று தொடக்கம் நான் அவரை நன்கு அறிவேன்.

மானுட நேசிப்பும் இலக்கிய விசுவாசமும் நிரம்பப் பெற்ற இவர் சுபாவமாகவே இனிய தன்மைகள் நிரம்பக் கொண்டவராவார்.

‘மல்லிகைதான் என்னைப் பண்படுத்தியது; செழுமையுறச் செய்தது’ என அடிக்கடி நன்றியுணர்வுடன் நினைவு கூரும் இவரிடம் பல அரிய பழக்க வழக்கங்களைக் காணலாம்.

இலக்கியத்தையும் எழுத்துத் துறையையும் மீறி இவரிடம் முழு அன்பு செலுத்த இவையே காரணங்களாக அமைந்தன.

எழுத்து இலக்கிய பரப்பினாடாக இவர் புதிய பரிமாணங்களைத் தனது சிறுஷ்டிகளின் மூலம் எமக்குத் தந்திருக்கின்றார். தமிழ் இலக்கிய நிலத்திற்குப் புதிய பச்சையை உரமிடுகின்றார்.

‘மேமன் கவி’யிடம் எனக்கிருக்கும் விசேஷ பிரீதி, அவரது தாய்மொழி தமிழ்ல்ல; மேமன் பானை. இருந்தும் தமிழ் மீது கொண்ட அளவற்ற பேரன்பினால்- அபிமானத்தினால்- அவர் தமிழ் இலக்கியத் துறைக்குள் புகுந்தார். இன்று புதுக் கவிதைத் துறைக்குத் தன்னாலான

முன்னுரைகள் சில பதிப்புக்காகவுள்ள
பங்களிப்பைச் செய்து வருகின்றார்.

அது போலவே நண்பர் ஆப்மனுடைய தாய்ப்
பாஷையும் தமிழ் அல்ல. அவரது மொழி மலாய்.

இந்த விவரங்கள் முன்னர் எனக்குத் தெரியவே
தெரியாது. இவர் மலையகத்தைச் சேர்ந்த ஒரு முஸ்லீம்
சோதரர் என்றே இது வரை கருதி வந்துள்ளேன். அந்த
மனப்பான்மையுடன்தான் நான் நீண்ட காலம் இவருடன்
பழகி வந்துள்ளேன். இந்தச் சிறுகதைத் தொகுதியைத்
தயாரிக்கும் ஆரம்ப வேலைகளைச் செய்து வரும்
வேளையில் தான் தற்செயலாகக் கொழும்பில் இவருடைய
தாய்மொழிப் பரம்பரை பற்றித் தெரிய வந்தது.

பிரமித்துப் போய் விட்டேன்.

தாய் மொழியையும் மீறி இப்படியானவர்களுக்குத் தமிழ்
மொழி மீதுள்ள பாசத்தையும் பற்றையும் எண்ணி எண்ணி
எனக்குள் வியந்துள்ளேன்.

அப்படிப்பட்ட அரிய நண்பர் ஒருவருடைய சிறுகதைத்
தொகுதியை மல்லிகைப் பந்தலின் ஜந்தாவது
வெளியீடாக வெளியிடுவதில் பெரு
மகிழ்ச்சியடைகின்றேன்.

-1987

மல்லிகைக் கவிதைகள்

மல்லிகை இதழ்களில் வெளிவந்த கவிதைகளைத் தொகுத்து நூலுருவில் வெளியிட ஆயத்தங்கள் செய்து கொண்டிருந்த வேளை கவிஞர் முருகையனின் ஞாபகம் முதன் முதலில் வந்தது.

அவர்தான் இதில் வெளிவரும் கவிதைகளைத் தொகுத்துத் தந்ததுடன் அருமையான முன்னுரை ஒன்றையும் எழுதி உதவினார்.

இது ஒரு பரிசோதனை முயற்சிதான். பக்கங்கள் அதிகரித்தால் விலை உயரும். விலை அதிகமென்றால் விற்பனை மந்தப்படும். அதே சமயம் மல்லிகையில் வெளிவந்த கணிசமான கவிதைகள் தொகுக்கப்படவும் வேண்டும். இந்தக் கட்டுக்கோப்புக்குள் நின்று கவிதைகளைத் தொகுத்துத் தந்த நண்பர் முருகையனுக்கு ஆரம்பத்திலேயே நன்றி சொல்ல வேண்டும்.

எந்த விதமான பாகுபாடுமின்றி கவிதைகள் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டுள்ளன என்பதைக் கவிதைகளை படித்துப் பார்ப்பவர்கள் புரிந்து கொள்வார்கள்.

மல்லிகைப் பந்தலின் வெளியீடாகத் தமது ஆக்கங்கள் வெளிவர வேண்டுமென்ற பெருவிருப்பின் காரணமாகப் பல படைப்பாளிகள் என்னை அணுகுகின்றனர்.

தரமான- தாக்கமான- சத்து நிரம்பிய படைப்புக்களை வெளியிட வேண்டுமென்பதுதான் எனது விருப்பமாகும். இதில் ஒரு சங்கடம். பொருளாதார ரீதியாக நன்கு கிளைவிட்டு வேர் பாய்ந்ததல்ல இந்நிறுவனம். இந்நிறுவனத்தைப் பலப்படுத்தி உரமிட்டுத் தழைக்க வைக்க அயராத உழைப்புத் தேவை. கொஞ்சம் கொஞ்சமாக, கட்டம் கட்டமாக வளர்த்தெடுப்பதில்தான் எனக்கு நம்பிக்கை. அதே சமயம், சமயம் வரும்போது

முன்னுறைகள் சில பதிப்புரைகள்

மதிக்கப்படத்தக்க சிருஷ்டியாளர்களின் படைப்புக்களை நூலுருக் கொடுப்பதில் மெய்யாகவே முன் நிற்பேன் என உறுதி கூறுகின்றேன்.

முதலாவது நூல் 35 எழுத்தாளர்களினது கருத்துக்களும் அபிப்பிராயங்களும்; இரண்டாவது புத்தகம் சிறுகதைத் தொகுதி; மூன்றாவது தொகுப்பு மட்டக்களப்பைச் சேர்ந்த பல்கலைக் கழக மாணவனது புதுக்கவிதை; நான்காவது இது; 51 கவிஞர்களது கவிதைகளின் தொகுப்பு. அடுத்து இன்னும் சில நூல்கள் அச்சேற உள்ளன. வருங்காலத்தில் ஒவ்வொன்றாக உங்கள் கவனத்திற்குச் சமர்ப்பிப்பேன்.

சுஞ்சிகை நடத்துவது ஒருவித அனுபவம்; பதிப்பகம் நடத்துவது இன்னோர் அனுபவம்; பிரசராலயம் ஆரம்பித்த இந்தப் பத்து மாத காலத்தில் எனக்கேற்பட்ட புதுவிதமான அனுபவங்களை மனசிற்குள் எண்ணிப் பார்க்கும் இவ்வேளையில் புதுத் தெம்பு பிறக்கின்றது. முன்னர் பயந்தது போன்ற காரியமல்ல இது என்ற எண்ணம் வளர, புத்துக்கமும் புத்தெழுச்சியும் ஏற்படுகின்றன.

நமது மண்ணில் நமது உழைப்பையே உரமாக்கி அதன் வெளிப்பாடாகப் புத்தம் புதிய நூற்களை வெளிக்கொண்டும் போது ஏற்படும் மனச்சுகம் இருக்கின்றதே...அப்பப்பா! அதை அனுபவித்தவர்கள்தான் புரிந்து கொள்ள முடியும்.

வேலைப் பழுவின் தாக்கம், புதுப்புது நெஞ்சங்களின் தொடர்பு, பொருளாதார ரீதியாகத் திட்டமிட்டுச் செயலாற்றுதல் போன்றவைகளால் என்னுடைய இலக்கிய வேலைகள் தாமதப்படுவதையும் என்னால் உணர முடிகின்றது.

‘ஒன்றை இழந்துதான் வேறொன்றைப் பெற முடியும்!’ என நான் அடிக்கடி சொல்வது வழக்கம்.

இந்த மண்ணில் ஆரோக்கியமான இலக்கியம் தழைத்துச் செழித்து வளர நான் இழப்பதைப் பெரிய இழப்பாகக் கருதவில்லை; கருதவும் முடியாது.

-1987

என்னில் விழும் நான்

ஒரு தடவை தமிழகம் சென்றிருந்த பொழுது ஓர் இரவு முழுவதும் பல புதுக் கவிஞர்களுடன் தங்கி அளவளாவ வேண்டிய சந்தர்ப்பம் எனக்கு ஏற்பட்டது.

கவிஞர்கள் அப்துல் ரகுமான், மேத்தா, மீரா, அறிவுமதி ஆகியோருடன் அன்று இரவு மனந்திறந்து புதுக்கவிதை பற்றி உரையாடும் வேளையில், நமது நாட்டுப் புதுக் கவிதைக்காரர்கள் பற்றியும் இடையிடையே கேள்வி பிறந்தது. எனது நாட்டுப் புதுக் கவிதை பற்றி, எனக்குத் தெரிந்தவரை அவர்களுக்குச் சொல்லி விளங்கப் படுத்தினேன்.

யார் விரும்பனாலும் சரி விரும்பாது போனாலும் சரி, புதுக்கவிதை இன்று இலக்கிய அந்தஸ்துப் பெற்று விட்டது. அனுபவம் எமக்கு இதை நிதர்சனப்படுத்துகின்றது. இதை ஏற்றுக் கொள்ளாமல் மறுப்பவர்கள், மரபுவாதிகள், ‘இலக்கணம் மீறிய கவிதைகள்’ பற்றிக் கதைப்பவர்கள் தொடர்ந்தும் இதே கருத்தில் வேறொன்ற முற்பட்டால் பின்தங்கி விடுவார்கள் என்பது தவிர்க்க முடியாத காலச் சூழ்நிலையாகிவிடும்.

பிரபலமான தமிழகப் பதிப்பகங்கள் இன்று புதுக்கவிதை நூற்கணை வெளியிட்டு வருகின்றன. காரணம், புதுக் கவிதைச் சுவைஞர்கள் வலுவேகமாகப் பரவி வருவதேயாகும். இது ஒரு நல்ல திருப்பம்.

-நானும் ஆரம்ப முதலே புதுக் கவிதை ரஸிகன். தரமான புதுக் கவிதை வரிகளைத் திரும்பத் திரும்ப மனசில் மனனம் செய்து கொள்பவன்; அதன் பொருளாழச் சுவையில் என்னை ஈடுபடுத்தி வருபவன்.

அந்த முறையிலேயே இந்த நூலைத் தொகுத்தளிக்க முன் வந்துள்ளேன்.

ஒரு தடவை கொழும்பில் நான் தங்கியிருக்கும் இடத்தில் புதுக் கவிதை பற்றிக் கதை வந்தபோது நண்பர் மேமன்கவி, வாசுதேவன் பற்றிச் சொன்னதாக ஞாபகம் மல்லிகையிலும் அவரது கவிதைகள் இடம் பெற்றுள்ளதையும், அவரது ஆழமான பார்வையையும், மொழி நுட்பத்தையும் நான் முன்னரே அவதானித்து வந்துள்ளவனாகையாலும் மேமன்கவி சொன்னபோது திரும்பத் திரும்ப வாசுதேவன் பற்றியே கதைத்துக் கொண்டோம். சம்பாஷணை அவர் பற்றியே நீண்டது.

அன்று என் மனசில் விழுந்த விதைதான் இன்று உருக்கொண்டு நூலாக உருவாகியுள்ளது.

வெறும் வெத்துக் கோஷங்கள் - சொல்லடுக்குகள் - புதுக் கவிதைகளாகி விடுவதில்லை.

அதற்கென்று ஆழந்த பயிற்சியும், கவிதை மரபைச் சரிவரத் தெரிந்து கொண்டு, அதை மீறும் துணிச்சலும், மொழிப் புலமையும் வேண்டும்.

இன்று எழுத்துத் துறையில் புகழுனைந்து செயல்படும் இளந்தலைமுறையினர் புதுக் கவிதை எழுதுவது ஏதோ சுலபமான சங்கதி எனத் தவறாக எண்ணிக் கொண்டு, அவசர அவசரமாக நின்ற இடத்தில் நின்று கொண்டே எழுத முனைகின்றனர்.

புதுக் கவிதை எழுதுவதென்பது அப்படியொன்றும் லேசான விஷயமல்ல.

இளந்தலைமுறையினர் இன்று அஞ்சலட்டையில் வார்த்தைகள் முறித்து மேலும் கீழும் கிறுக்கித் தள்ளிவிட்டு, உடனே ‘ஆத்துப் பறந்து’ பத்திரிகைகளுக்கு அனுப்பி வைக்கின்றனர்.

அத்துடன் அது கட்டாயம் பிரசரமாக வேண்டுமெனவும் விரும்புகின்றனர்.

முன்னுரைகள் சில பதிப்புரைகள்

ஆழமான நுட்பச் சிந்தனையின், சொல்லாட்சியின் குறுகிய இலக்கிய வடிவமான புதுக் கவிதையை இன்று சிலர் வார்த்தைகளைச் சிந்திக் கொச்சைப் படுத்துகின்றன. வெட்டி முறிக்கின்றனர்.

அதைப் பார்க்கும் மரபு வாதிகள் நெயாண்டி பண்ணிச் சிரிக்கின்றனர். அந்தச் சிரிப்புக்கு அர்த்தமுண்டு.

எனக்கு நண்பர் வாசுதேவனை முன்னர் - பின்னர் தெரியாது. கிழக்கு மாகாணத்தைச் சேர்ந்தவர் இவர்; மட்டக்களப்பு நகரைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகத்தில் இன்று பயிலுபவர்.

முன் ஒருபோதும் முகப் பழக்கம் கிடையாது. எழுத்தில்தான் இவரை நான் முதன் முதலில் அடையாளம் கண்டு கொண்டேன்.

இவரது படைப்புக்களை நூலுருவில் வெளியிட வேண்டுமென எண்ணிக் கருமமாற்றியதன் பின்னர்தான் இவரை நேரில் நான் பார்த்திருக்கிறேன்.

அதன் வெளிப்பாடே இச்சிறு நூலாகும்.

-1986

ஒரு நாளில் மறைந்த

இரு மாலைப் பொழுதுகள்

இச் சிறுகதைத் தொகுதி, நமது வெளியீடுகளின் ஏழாவது நூல்; மூன்றாவது சிறுகதைத் தொகுதி.

இந்தத் தொகுப்பை- ‘ஒரு நாளில் மறைந்த இரு மாலைப் பொழுதுகள்’- வெளியீடுவதில் நான் பெரு மகிழ்ச்சி அடைகின்றேன்.

சுதாராஜ்- சிரித்திரன் பண்ணையில் வளர்ந்தவர். அப்பண்ணையில் நன்கு காலுங்றிச் செழித்துச் சடைத்துக் கிளை பரப்பிப் படர்ந்தவர்.

இன்று மல்லிகைப் பந்தலில் தனது இரண்டாவது சிறுகதைத் தொகுதி மூலம் நமது கொடிக் கால்களில் ஒருவராகின்றார்.

இவரது முதலாவது சிறுகதைத் தொகுதி சிரித்திரன் வெளியீடாகப் பல வருடங்களுக்கு முன்னர் வெளிவந்தது. அது பலரது கவனத்தையும் கவர்ந்த ஒன்றாகும். ‘கொடுத்தல்’ என்ற பெயருடன் வெளிவந்த அந்தத் தொகுதி விமரிசகர்கள் பலரது விமரிசனத்திற்கும் ஈடு கொடுத்த தொகுதியாகும்.

வீரகேசரிப் பிரசரமாக இவரது முதல் நாவல் வெளி வந்ததும் இங்கு குறிப்பிடத் தக்கது. அந்த நாவலின் பெயர்: ‘இளமைக் கோலங்கள்’

சுதாராஜ்- புதிய கோணங்களில் சிந்திக்கத் தெரிந்த ஒருவர். இத் தொகுப்பில் வெளிவரும் சிறு கதைகள் பல தனித்துவமானவை: அழகியல் உள் நோக்கப் பார்வை கொண்டவை; அதே சமயம் மனித நேய பேரபிமானம் படைத்தவை.

முன்னுரைகள் சில பதிப்புரைகள்

இத் தொகுப்பில் பதினொரு சிறுகதைகள் இடம் பெற்றுள்ளன.

ஒவ்வொரு படைப்பிலும் வெவ்வேறு பிரச்சினைகள் சூட்டிக் காட்டப் பட்டுள்ளன. விஸ்தாரமாகத் தனி நடையில் கதைகள் ஒவ்வொன்றும் சொல்லப்பட்டுள்ளன. கதைகளைப் படிக்கும்போது ஆசிரியின் ஆளுமை மிக்க கூர்ந்த பார்வை நமக்கும் புதிய சுகாநுபவங்களைத் தரிசிக்க வைக்கின்றது.

அடிக்கடி எழுதுபவர்ல்ல, இவர். அநுபவங்களை மனசில் ஊறப்போட்டு, மன உந்துதல் ஏற்படும் வேளைகளில் பேணாவைத் தூக்குபவர். அதனால்தான் இவரது சிறுஷ்டிகள் அரும் பொட்டாக வந்த போதிலும்கூட, இலக்கிய உலகில் புரிந்து கொண்டு பேசப்படுபவையாகத் திகழ்கின்றன.

இந்த நூலுக்கு முன்னுரை தந்துதவிய நண்பர் செங்கை ஆழியான் அவர்களுக்கு மனமார்ந்த நன்றியைக் கூறிக் கொள்ளுகின்றேன்: அட்டைப் படத்தை வரைந்து உதவிய தமிழகத்தின் முன்னணி ஓவியர்களில் ஒருவரான ‘மருது’ அவர்களுக்கும் எனது நன்றி உரியது.

மல்லிகைப் பந்தலின் வெளியீடாகத் தொடர்ந்து பல நூல்களை வெளியிட ஆவன செய்துள்ளேன். நமது தொடர்புகள் தொடர்ந்து வளர்ட்டும்.

-1989

குறித்த தகைஞ்சிடி ரீதைஞ்சாகவி யழுப் -ஜோஷுக
பை ராகதைக் குடி வ்னுமிலீஸி ரீபிப்ளாஸி துடி ராகலை
மாண்பு ப்ளக்காருபி கூடி சேய்திலூடி :கைகாவமகூத்திகு
யாவமிழுபுபி யழுபி குலை வியவக துவிலை :மண்டாங்காக

கலைஞர் வி. சுப்பிரமணியன்
உடையதை குறித்தில்லை என்று நான்
ஒரு முறையிலே அவன் யாகுவாக்கான் நூலின்

ஒரு நாற்பது வருடங்கள் இருக்குமோ? - இன்னும் ஓர்
ஐந்தைக் கூட்டிப் பார்க்கலாம். அந்தக் காலத்தில்தான்
நண்பர் தில்லைச் சிவனை நான் தெரிந்து கொண்டேன்.
இளந்தலைமுறையினருக்கு அப்போது இலக்கியத்
துறையில் ஒருவெறி கலந்த ஆவேசம். படைப்பு
ஆர்வத்தை விட, கூடிக் கொக்கரிப்பதில் அப்படியொரு
ஆத்ம திருப்தி.

அப்போது கஸ்தூரியார் வீதியில் நான் தொழில் செய்து
கொண்டிருந்த காலம். அந்த ஸ்தாபனம் குளத்திற்குப்
பக்கமாக இருந்தது. கடைக்குப் பின்னால் விஸ்தீரணமான
இடமுண்டு. அங்கேதான் இன்று பிரபலமானவர்கள் எனக்
கணிக்கப்படும் பல எழுத்தாளர்கள் ஒருங்கு சேருவார்கள்.
இலக்கியம் பற்றிக் காரசாரமாக விவாதம் பண்ணுவார்கள்.

அந்தக் குழுவில் நண்பர் தில்லைச்சிவனும் இருப்பார்.
நாங்கள் பலரும் பல்வேறு விதமான
கருத்தோட்டமுள்ளவர்கள்; அபிப்பிராய முரண்பாடு
கொண்டவர்கள்; எதிரும் புதிருமானவர்கள். இப்படியான
மனப் போக்குக் கொண்டவர்களை இலக்கிய
நேசிப்புத்தான் ஒன்று சேர வைத்தது. தொடர்ந்து உழைத்து
வந்தோம். பேசிக் களித்தோம்.

அன்றைக்கு நாங்கள் எல்லாருமே இளக்கள்.
துணிச்சலான கருத்துக்களை வெளியிடுவதற்குப் பேர்
போனவர்கள். அதே சமயம் இந்த மண்ணில்
ஆரோக்கியமான இலக்கியம் வளர்த்தெடுக்கப்பட்ட
வேண்டும் என்ற அசைக்க முடியாத மனத்திடம் கொண்டு
உழைத்து வந்தவர்கள்.

திரும்பிப் பார்க்கும்போது எத்துணை மகிழ்ச்சியாக
இருக்கிறது!

அந்த நண்பர் குழுவிலிருந்து உருவான தில்லைச் சிவன் தன்கதையை கவிதையுருவில் வெளியிடுவதில் மனசார நான் பெருமிதமடைகின்றேன். கனகாலம் ஒதுங்கி இருந்தவர். எழுத்தைத் தவிர்த்தவர். என் வற்புறுத்தலினால் பழையபடி எழுதத் துவங்கியுள்ளார். காவியம் ஒன்று படைக்கக் கேட்டுக் கொண்டேன். அவர் தனது வாழ்க்கையையே கவிதையாகப் படைத்துத் தந்துள்ளார். சமகால எழுத்தாளர்களின் வாழ்க்கையினை எழுத்தில் வடிப்பது அரிது. இரைது இந்த நீண்ட கவிதை ‘நான்’ அவரது வாழ்க்கையின் நுண்ணிய படப்பிடிப்பு. இதை வெளியிடுவதில் பெரிய மகிழ்ச்சி எனக்கு.

-1995

பித்தன் கதைகள்

முதிய எழுத்தாளர் ‘பித்தன்’ ஷா. இந்த நாட்டு இலக்கியவாதிகளின் கவனிப்புக்குரியவர். கிழக்கிலங்கையில் வசித்து வந்த இவர், இடம் பெயர்ந்து இன்று அகதி நிலைக்கு உட்படுத்தப்பட்டவர்.

இந்தச் சூழ்நிலையிலும் இலக்கிய ஆர்வம் குன்றாமல் சிந்தித்து வருபவர்.

‘மல்லிகைப் பந்தலின்’ பத்தாவது வெளியீடாக அவரது சிறுகதைத் தொகுதியை வெளியிடுவதில் மட்டற் ற மகிழ்ச்சி அடைகின்றேன்.

இலங்கையின் மூத்த சிறுகதைப் படைப்பாளியான இவரது சிருஷ்டித் தொகுதி ஒன்று இதுவரை வராத சூழல் என் மனசை உறுத்திக் கொண்டே இருந்தது. மல்லிகைப் பந்தல் மூலம் அவரது முதலாவது சிறுகதைத் தொகுதியை வெளியிட்டு வைப்பதில் உண்மையாகவே மகிழ்ச்சி அடைகின்றேன்.

பித்தன் எனப் புனைப்பெயரால் அழைக்கப்படும் கே.எம்.எம்.ஷா அவர்கள் ஈழத்தின் ‘மறுமலர்ச்சி’ இலக்கிய கால கட்டத்தில் கிழக்கிலங்கையில் தோன்றிய ஒரு காத்திரமான படைப்பாளியாவார். இவரது சிறு கதைகளில் மனிதனேயம் அடிப்படை உணர்வாக ஒலிக்கின்றது. புதிய தலைமுறைப் படைப்பாளிகளுக்கு, மூத்த தலைமுறை எழுத்தாளர்களை இனங்காட்ட வேண்டிய பாரிய பொறுப்பு இன்று நம்முன் இருக்கும் முக்கிய கடமைகளில் ஒன்றாகும்.

அந்த வகையில் மல்லிகைப்பந்தல், பித்தன் அவர்களினால் ‘பித்தன் கதைகள்’ சிறுகதைத் தொகுதியை வெளியிட்டுவைப்பதன் மூலம் அப்பணியினைச் சிறப்பாகச் செய்ய முற்படுகின்றது.

முன்னுரைகள் சில பதிப்புரைகள்

கடந்த காலங்களில் மல்லிகைப்பந்தல் வெளியீடுகளை ஆதரித்து உற்சாகப்படுத்திய நண்பர்கள், சுவைஞர்கள், இலக்கிய நெஞ்சங்கள் தொடர்ந்து ஆதரவு நல்குவார்கள் என நம்புகின்றேன்.

இத்தொகுதியினை நூல் உருவில் வெளியிட பல வகைகளிலும் உதவிய பூபாலசிங்கம் ஸ்ரீதரசிங் அவர்களுக்கு எனது இதயம் கலந்த நன்றி.

கையெழுத்துக் பிரதியை ஒழுங்குபடுத்துவதில் உற்சாகம் காட்டி இந்தத் தொகுப்பைப் புத்தக உருவில் ஆக்க முனைந்து உழைத்த நண்பர்கள் மேமன்கவி, அந்தனிஜீவா, தினமணி உதவி ஆசிரியர் கரு. மீனாட்சிசுந்தரம் (சென்னை) ஆகியோருக்கும் எனது நன்றிகள் உரியவை.

இந்த நூலை வடிவாக அச்சிட்டு உதவிய சென்னை ஸ்ரீகுரிய சந்திரா அச்சக நண்பர்களுக்கும், முகப்போவியத்தை வரைந்து தந்த நண்பர் ஓவியர் பரணி அவர்களுக்கும் எனது தனிப்பட்ட நன்றியைத் தெரிவிப்பதில் மகிழ்ச்சி அடைகின்றேன்.

-1995

அந்தியம்

இந்தக் கால் நூற்றாண்டுக் காலத்திற்கு அதிகமான காலத்தில் பல இலக்கிய புஷ்பங்கள் மல்லிகைக் கொடியில் பூத்துக் குலுங்கி, மலர்ந்துள்ளன. எழுத்து இலக்கிய உலகில் நறுமணம் பரப்பி வந்துள்ளன.

இப்படியாக மல்லிகையில் பூத்துத் தனது நறுமணத்தால் இலக்கிய உலகில் சுகந்த வாசனையைப் பரப்பி வந்துள்ள இளந் தலைமுறைப் படைப்பாளிகளில் ஒருவர்தான் சமீபத்தில் நம்மை விட்டு மறைந்த திரு. நாகேசு தர்மலிங்கம் அவர்கள்- இவர் புங்குடுதீவைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர்.

இளமைக் காலந் தொட்டே- மாணவ பருவத்திலிருந்தே இவர் இலக்கிய ஆர்வமும் அக்கறையும் கொண்டு உழைத்து வந்துள்ளார், இலக்கியமும் கலையும் மனுக்குல வாழ்க்கையைச் செப்பம் செய்ய உந்து சக்தியாகத் திகழவேண்டும் எனும் மானுட நேசத்தை உயர் நோக்கமாகக் கொண்டு உழைத்து வந்துள்ளார். இந்த நோக்கமே அவரது இலக்கிய ஆதர்ஸமாகத் திகழ்ந்து வந்திருக்கின்றது. அந்த நோக்கை அடி ஆதாரமாகக் கொண்டே தனது படைப்புக்களுக்குச் சிருஷ்டி உருவம் கொடுத்து வந்துள்ளார்.

இவர் வெறுமனே சிறுகதை எழுத்தாளன் மாத்திரமல்ல; சிறந்த ரேடியோ நாடக நடிகள்; நாடகப் படைப்பாளனும் கூட. மானுட நேசம் மிக்கவரான இவர் எழுத்து இலக்கிய உலகிற்குத் தன்னாலியன்ற அனைத்தையும் செய்துவிட வேண்டும் என்ற பேரவாக் கொண்டிருந்தார். அதிகமாக எழுதாது போனாலும், ஏராளமாகச் சிந்தித்தவர் இவர்.

எழுத்து இலக்கியம் சரியான திசைவழியில் சென்று கொண்டிருப்பதைக் கண்டு, பெருமைப்பட்டு நேர்ச் சம்பாஷணைகளில் நண்பர்களிடம் வியந்து பாராட்டி

முன்னுரைகள் சில பதிப்புரைகள்

நின்றவர் நண்பர் நாகேசு தர்மலிங்கம்.

எல்லாவற்றையும் விட, கலைஞர்களை, எழுத்தாளர்களை - மொத்தமாகச் சொன்னால் சகல மனிதர்களையுமே - நேசிக்கத் தெரிந்தவர்: பலரால் அதே போல, நேசிப்புக்கு உரியவராகத் திகழ்ந்து வந்தவர்.

கொழும்பில் தபாலதிபராகக் கடமையாற்றிக் கொண்டே, கலை, இலக்கிய விழாக்களுக்குக் கணிசமான பங்களிப்பைச் செய்து வந்துள்ளவரான இவர், கலைஞர்களை நேரில்சென்று பாராட்டுவதிலும் ஆத்ம திருப்தி அடைந்து வந்துள்ளார்.

இவரது சிறுக்கதைகளில் அநேகமானவை மல்லிகை இதழ்களில்தான் பிரசுரமாகியுள்ளன. அத்துடன் இலங்கையின் பிரபல தமிழ்த் தினசரிகளான வீரகேசரி, தினகரன் போன்ற பத்திரிகைகளின் வாராந்தர வெளியீடுகளிலும் வெளிவந்துள்ளன. இவரது படைப்புக்கள் பலராலும் பேசப்பட்டு வந்ததும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

பழகுவதற்கு இனியவரான இவர், கருத்து வடிவத்தில் ஆழமான இறுக்கத்தைக் கடைப்பிடித்து வந்தவர். சமரசத்திற்கே இடமற்ற இலக்கிய கோட்பாடுகளைக் கொண்டிருந்த போதிலும் கூட, மாற்றுக் கருத்துக்களை மதிக்கத் தெரிந்த நாகரிகமான மனப் பக்குவத்தை உடையவர்.

மல்லிகைப் பந்தலின் வெளியீடாகத் தனது நூல் வெளிவர வேண்டும் என்ற உள் மன ஆசை கொண்ட இவர் கொழும்பில் என்னைச் சந்திக்கும் வேளைகளில் மனந்திறந்து தனது விருப்பத்தை வெளிப்படுத்துவார்.

இவரது மறைவுக்கு மூன்று நாட்களுக்கு முன்னர் இவரை இவர் உத்தியோகம் பார்க்கும் புறக்கோட்டை தபால் கந்தோளில் சந்தித்து உரையாடினேன். “படைப்பது

ஒரு பக்கம் இருக்கட்டும். இளந் தலைமுறைப் படைப்பாளிகளின் சிருஷ்டிகள் நூலுருவில் வெளிவர வேண்டும். அப்போதுதான் அப் படைப்பாளிகளின் ஆக்கங்கள் பற்றி ஒரு மதிப்பீட்டுக்கு வர இயலும்!'' என்ற ஆசையை வற்புறுத்தினேன். மல்லிகைக் களத்தில் விளைந்த இளம் படைப்பாளிகளின் முன்னேற்றத்தில் நான் வைத்திருக்கும் அசைக்க முடியாத நம்பிக்கையைச் சரிவரப் புரிந்துகொண்ட நாகேசு தர்மலிங்கம்: “ஒரு கிழமை பொறுத்துக் கொள்ளுங்கோ. எல்லாத்தையும் ஒழுங்குபடுத்தித் தயார் நிலையில்தான் வைச்சிருக்கிறன், அடுத்த கிழமை அப்பிடியே உங்கட கையில ஒப்படைச்சு விடுகிறன். நீங்களே எல்லாத்தையும் கவனிச்சுக் கொள்ளுங்கோ!”

இதைச் சொல்லிச் சென்ற மூன்றாவது நாள் மரணச் செய்திதான் எனது காதுகளுக்கு எட்டியது. அப்படியே அதிர்ந்து போய்விட்டேன்!

இந்தச்செய்தி கேட்டதும் முதன் முதலில் அவரது வீட்டுக்குப் போன எழுத்தாளன் நான்தான்!

அந்தப் பாரிய இழப்பினோடேயும், சோகத்தின் உச்சியிலும் என்னைக் கண்டதும் தர்மலிங்கத்தின் பாரியார் இராசஸெல்ட்சுமி சொன்ன வார்த்தைகள் என் நெஞ்சைத் தொட்டன.

உடுத்திக்கொண்டு கந்தோருக்கு வெளிக்கிட்டவர் சொன்ன கடைசி வார்த்தைகள் இவைதாம்: “கதைகளை எல்லாம் டைப் பண்ணி ஒழுங்குபடுத்தி வைச்சிருக்கிறேன். ரெண்டொரு நாளைக்குள்ள ஜீவாவிடம் கொண்டு போய்க் குடுத்துப் போட வேணும். சொல்லி விட்டுப் படியிறங்கிப் போனவர் நெஞ்சுக்குள்ளை என்னமோ செய்யிது எண்டு சொல்லி விட்டுக் கதிரையில் சாய்ந்தவர்தான். அத்தோடை...”

முன்னுரைகள் சில பதிப்புரைகள்

இறுதிச் சடங்கில் கொழும்புக் கனத்தை மயானத்தில் இரங்கலுரை நிகழ்ந்தது. அந்த நிகழ்ச்சியில் நானும் கலந்து கொண்டு உரை நிகழ்த்தினேன்.

“பிரிந்து விட்ட நண்பரின் ஆத்ம ஆசையை கூடிய சீக்கிரம் நிறைவேற்றி வைப்பேன். அவரது சிறுகதைத் தொகுதியை விரைவில் இலக்கிய நெஞ்சங்களுக்கு அர்ப்பணிப்புச் செய்வேன்!” என்று சபதக் குரலில் வாக்களிப்புச் செய்தேன்.

வைராக்கியங்களில் இரண்டு குறிப்பிடத் தக்கவை. ஒன்று பிரசவ வைராக்கியம்; அடுத்தது மயான வைராக்கியம். இவை இரண்டுமே அந்த அந்த நேரத்துக்குரியவைதான். பின்னர் காற்றிலே கரைந்து விடும். சுடலையில் பலரறிய நான் கூறிய வைராக்கிய வாசகங்களுக்கு இன்று செயல் வடிவம் கொடுத்து விட்டதில் எனக்கு மட்டற் ற மகிழ்ச்சி.

நண்பர் நாகேசு தர்மலிங்கம் தொகுத்து வைத்துள்ளபடியே இந்த நூல் புத்தக வடிவம் பெற்றுள்ளது. இந்த நூலை வெளிக் கொணர, ஒத்துழைத்த அவரது மைத்துனர் என்.ஞானசேகரம் அவர்களுக்கும் அவரது குடும்பத்தினருக்கும் எனது நன்றிகள். அந்தனி ஜீவா, தம்பி ஜயா தேவதாஸ் ஆகியோருக்கும் எனது நன்றிகள் உரியவை. இந்தப் படைப்பாளனைப் பற்றிய தூர நோக்குடன் ஈழத்து இலக்கியப் பரப்பின் தாக்கத்தைப் பற்றி ஆழமாக எழுதிய என்னுடைய பல கால நண்பர் செ. யோகநாதன் அவர்களுக்கும் இந்த நூலை விரைவாக அச்சிட்டு முடிக்க உதவிய க.குமரன் அவர்களுக்கும் படைப்புக்குரிய அட்டையைச் சிருஷ்டித்துத் தந்துதவிய ஸ்ரீதர் பிச்சையப்பா அவர்களுக்கும் மற்றும் அச்சகத் தோழர்களுக்கும் என்னுடைய மனமார்ந்த நன்றிகள் உரியன.

விடை பிழைத்த கணக்கு

தென்னிலங்கணியில் சிங்கள மக்கள் நிரம்பி வாழும் பிரதேசம் திக்வல்லை. அந்தப் பிரதேசத்தில் ஒரு குறிப்பிடக்கூடிய பகுதியில் செறிந்து வாழ்ந்து வருபவர்கள்தான் தமிழ் மொழியைத் தாய்ப் பாஷையாகக் கொண்டு வாழும் முஸ்லீம் மக்கள். யோனகபுர என அழைக்கப்படும் அந்தச் சிற்றூரில் பிறந்து, வளர்ந்து, கல்வி கற்று, ஓர் ஆசிரியராக முகிழ்ந்து பின்னர் எழுத்தாளனாகப் பரிணமித்தவர்தான் இந்தச் சிறுகதைத் தொகுதியின் ஆசிரியர், திக்குவல்லைக் கமால் அவர்கள்.

திக்குவல்லை என்ற நாமம் இன்று ஈழத்து இலக்கிய உலகில் அடிக்கடி பேசப்பட்டு வருகின்றது. அதற்குக் காரணம், கமால் போன்ற பல இளைஞர்கள் தம்மை இலக்கிய உலகிற்கு அர்ப்பணித்துச் செயலாற்றி வருவதேயாகும். சிங்கள மக்கள் செறிந்து, சூழ்ந்து வாழும் அப்பிரதேசத்தில் தமிழ் மொழியையும் முஸ்லீம் கலாசாரத்தையும் முனைந்து வளர்த்து வரும் இவரைப் போன்ற இளைஞர்கள் தேசிய இலக்கிய நீரோட்டத்துடனும் தம்மை இணைத்துப் பிணைத்துச் செயலாற்றுவதில் என்றுமே பின் நிற்பவர்களுமல்ல.

பரந்து பட்ட உலகத்துப் பார்வையைத் தமது இலக்கியக் குறிக்கோளாகக் கொண்டு இயங்கி வரும் இவர்களில் கமால் முன்னணியில் திகழ்பவர்.

இளம் வயசிலிருந்தே- மாணவப் பருவம் தொட்டே- கமால் அவர்கள் படைப்புத் துறையில் ஆழ்ந்த அக்கறை காட்டி வந்துள்ளார்.

தன்னைச் சூழ்ந்துள்ள சகல மக்களினதும் பழக்க வழக்கங்களையும் கூர்ந்து அவதானித்து தனது படைப்புத் தொழிலுக்கு மூல வித்தாக அவற்றைக் கையாண்டு வந்துள்ளார். மலையாள எழுத்தாளர்களைப் போலவே

முன்னுரைகள் சில பதிப்புரைகள்

வெளியே தனது கதைக் கருக்களைத் தேடி அலையாமல், தான் வாழ்ந்து வரும் சூழ்நிலையையும் மக்கள் பிரச்சினைகளையும் உள்வாங்கிச் சீரணித்துப் பின்னர் அந்தச் சம்பவங்களை, சூழ்நிலைக்குத் தகுந்த வண்ணம் இணைத்துப் பிணைத்துப் படைப்பாக்கம் செய்துள்ளார்.

மல்லிகையின் ஆரம்ப காலங்களில் இருந்தே அதன் விருப்பு வாசகராகவும், தொடர்ந்து அதன் தொடர் படைப்பாளியாகவும் பரிணாமம் பெற்றுத் தன்னைத் தானே எழுத்து இலக்கியக் களத்தில் நிலை நிறுத்திக் கொண்டார். திக்குவல்லை இவரால் இன்று பெருமையாகின்றது.

ஆழமான சமூக விமரிசகராக இவர் திகழ்ந்த போதிலும் கூட, மிக அடக்கமாகவே காணப்படுவார். கூட்டங்களிலோ, நேர்ச் சம்பாஷணைகளிலோ அதிகம் அலட்டிக் கொள்ள மாட்டார். அதே சமயம் தனது கருத்துக்களை விட்டுக் கொடுக்கவும் மாட்டார்.

பலர் இவரது கதைகள் புரிவதில்லை எனச் சொல்வதுமுண்டு. தொடர்ந்து இவரைப் படித்து வந்தால் இவரைப் புரிந்து கொள்வது இல்லை. இந்தத் தொகுதியில் இருபது கதைகள் அடங்கியுள்ளன. படித்துப் பாருங்கள்.

இந்த இருபது கதைகளுமே மல்லிகையில் மலர்ந்தவைதாம். இப்படி ஒரே சஞ்சிகையில் மலர்ந்த ஒரே எழுத்தாளனின் இருபது சிறுகதைகளும் ஒருங்கு சேர்ந்து ஒரே நூலாக வெளிவந்திருப்பது என்னைப் பொறுத்தவரையில் இதுவாகத் தான் இருக்கும் என நான் நம்புகின்றேன்.

இப்படியான தனிப் புகழுக்குரிய தொகுதியாக இது விளங்குவதாக இருந்தால் மல்லிகையின் ஆசிரியர் என்கின்ற முறையில் மெய்யாகவே நான் பெருமைப்படுகின்றேன்.

அந்தக் காலத்தில் இருந்தே நண்பர் கமாலை நான் அவதானித்து வந்துள்ளேன். ஒரு படைப்பாளிக்கு இருக்க வேண்டிய தேடல் முயற்சியில் அடிக்கடி தன்னைத் தானே எடுபடுத்தி வருவதைக் கண்டிருக்கின்றேன். இலக்கிய விவாதங்களில் அதிகம் பேசாமல் கூர்ந்து அவதானித்து மனசில் பதிய வைத்துக் கொள்ளும் பழக்கமும் இவரிடம் நிறைய உண்டு.

எந்தச் சிறிய இலக்கியக் கூட்டமானாலும் அங்கு சமூகமளிக்க இவர் தவறுவதில்லை. இவரிடம் எனக்குப்பிடித்த- மிகவும் பிடித்த- அம்சமே இதுதான். சகோதர எழுத்தாளர்களின் நன்மை தீமைகளில் அதிக அக்கறை காட்டிவிசாரிப்பார். பழகுவார்; சம்பாஷிப்பார்.

ஒரு சுற்று வட்டப் பிடிக்குள் தன்னைச் சிக்கவைத்துக் கொள்ளாமல், தனது பிரதேசத்தையும் கடந்து, முழுநாட்டிலும் நடைபெறும் சமூக மாற்றங்களை, இலக்கியப் போக்குகளை உள்வாங்கி உள்வாங்கித் தன்னை நெறிப்படுத்தி வளர்ந்தவர்.

மல்லிகையில் வெளிவந்த தனது கதைகள் மல்லிகைப் பந்தல் மூலம் வெளிவர வேண்டும் என்று பிடிவாதமாக இருந்தவர். தனது ஆசையை அடிக்கடி என்னிடம் வெளியிட்டவர்.

இந்த ஆசையின் நிறைவேற்றம் அவருக்கு மாத்திரம் திருப்தியல்ல; எனக்கும் பெருமைதான். மல்லிகையின் ஆசிரியர் என்கின்ற முறையில் மெய்யாகவே நான் மகிழ்ச்சியடைகின்றேன்.

மல்லிகையில் எழுதி எழுத்து இலக்கிய உலகில் வேர் பதித்த நண்பர் கமால் முதற் தடவையாக மல்லிகைப் பந்தல் மூலம் தனது படைப்புக்கள் நாலுருப் பெறுவதைப் பார்க்கின்றார். அவருக்கு இது மகிழ்ச்சியைத் தரும் என்பது எனது நம்பிக்கை.

முன்னுரைகள் சில பதிப்புரைகள்

அட்டையை புதிய முறையில் வரைந்து தந்துள்ள ஓவியர் ஸ்ரீதர் பிச்சயைப்பா அவர்களுக்கும் இந்த நூலை இவ்வளவு சீக்கிரம் வெளிவர ஒத்தாசை புரிந்த இளம் நண்பர் க.குமரன் அவர்களுக்கும் எனது மனங்கணிற்க நன்றிகள்.

-1996

மீறல்கள்

1995-ம் ஆண்டு மத்தியில் கிழக்கிலங்கையைச் சேர்ந்த முதுபெரும் எழுத்தாளர் கே.எம்.எம்.ஷா என்ற பித்தனுடைய சிறுகதைத் தொகுதியொன்றை வெளியிட்டு வைத்து, கிழக்கிலங்கைக்கு ஓர் இலக்கியக் கௌரவத்தை எட்டித் தந்தது மல்லிகைப் பந்தல் வெளியீட்டகம். நான் பெருமைப்பட்ட வெளியீடுகளில் இதுவுமொன்று.

பின்னர் இந்த ஆண்டு நடுப் பகுதியில் தென்னிலங்கையைச் சேர்ந்த - பூராவுமே சிங்கள மக்களால் சூழப்பட்ட- முற்று முழுசான முஸ்லிம் கிராமத்து இளம் படைப்பாளியும், ஆசிரியருமான திக்குவல்லை கமாலின் சிறுகதைகளைத் தொகுத்து, ‘விடை பிழைத்த கணக்கு’ என்ற நாமத்துடன் சிறுகதைத் தொகுதியொன்றை மல்லிகைப்பந்தல் நிறுவனம் வெளியிட்டு வைத்தது.

இப்பொழுது நீர்கொழும்புப் பிரதேசத்தைச் சேர்ந்தவரும், மினுவாங்கொடையைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவருமான நண்பர் மு.பஷீர் அவர்களது 14 சிறுகதைளைத் தொகுத்து மீறல்கள் என்ற தலைப்பில் இவ்வாண்டின் கடைசிக் கட்டத்தில் இன்னொரு சிறுகதைத் தொகுதியை வெளியிட்டு வைக்கின்றது, மல்லிகைப் பந்தல் அமைப்பு.

இதில் ஓர் உண்மையைச் சுட்டிக்காட்ட வேண்டும். வெளிவந்துள்ள இந்த மூன்று சிறுகதைத் தொகுதிகளின் ஆசிரியர்களும் இலங்கையைச் சேர்ந்த முஸ்லிம் நண்பர்கள்தான். ஆனால் இவர்கள் வேறு வேறு பிரதேசங்களைச் சேர்ந்தவர்கள். இவர்களது படைப்புத் தளங்களும் களங்களும் அனைத்துமே வேறுபட்டவை. படைப்பின் சூழ்நிலைகளும் சம்பவப் பின்னணிகளும் பாத்திரப் படைப்புக்களுமே தனித்தனியானவை.

முன்னுரைகள் சில பதிப்புரைகள்

மாறுபட்டவை. தனித் தன்மை வாய்ந்தவை.

நண்பர் பஷீர் வாழும் மினுவாங்கொடைப் பிரதேசத்தைச் சார்ந்து கொரஸ் என்றோரு சிங்களக் கிராமம் உண்டு. அங்கு பிரபலமான புத்த கோயில் ஒன்றுமுண்டு. அக்கோயிலில் தங்கியிருந்து ஆய்வு செய்து வந்தவர் சுவாமி ரத்னவன்ஸ் தேரர் என்ற அறிஞர். தமிழ் மீது அபார பக்தி அவருக்கு. மல்லிகை மீதும் தனிப் பாசம் கொண்டவர். தமிழ் இலக்கியங்களைக் கருத்துான்றிப் படித்தவர். இவருடைய உருவம் மல்லிகையின் அட்டையை அலங்கரித்தது, எண்பதுகளில்.

அந்தக் கௌரவத்துக்குரிய பூஷிதரை எனக்கு அறிமுகப்படுத்தியவர் நீர்கொழும்பைச் சேர்ந்த படைப்பாளி லெ.முருகபூபதி அவர்கள். அதே முருக பூபதிதான் எனக்கு நண்பர் பஷீரை முதன் முதலில் அறிமுகப்படுத்தி வைத்தவர். அந்த நட்பும் பரிவும் இன்று வரை தொடர்கிறது. வளர்ந்து வருகின்றது.

கணிசமான தமிழ், முஸ்லிம் எழுத்தாளர்களை எண்பதுகளின் ஆரம்பக் கட்டத்தில் ஒரு தடவை சுவாமி ரத்னவன்ஸ் தேரர் கொரஸ் என்ற தனது கிராமத்துக்கு அழைத்திருந்தார். ஒரு முழுநாளும் நடந்த இலக்கியச் சந்திப்பு அது. மொத்தமாகச் சொல்லப் போனால் ஒரு சிறிய சிங்களக் கிராமத்தில் நடந்த சிங்கள, தமிழ், முஸ்லிம்கள் கூட்டாக நட்பு முறையில் கலந்துகொண்ட ஒருதேசிய, இலக்கியச் சங்கமச் சந்திப்பு அன்று நிகழ்ந்தது.

அந்த இலக்கியக் கூட்டத்திலும் நண்பர் பஷீர் கலந்து கொண்டு கருத்துரைகள் சொன்னார். நமது இலக்கிய நட்பு நெருக்கம் கொண்டது. புதிய பார்வை பெற்றது.

நண்பரது இலக்கியப் பார்வையும், பாதையும் என் மனசுக்கு ரொம்பப் பிடித்துப்போய் விட்டது. எந்தவிதமான எதிர்பார்ப்புகளுமின்றி இலக்கியத்தை நேசிக்கக் கற்றுக்

கொண்டவர் இவர். பின் நாட்களில் இவரது நெருக்கம் இறுக்கம் கொண்டது.

நல்ல இலக்கியம் எங்கிருந்தாலும் அதைத் தேடித்தேடிப் போய் ரஸித்தார்; சுவைத்தார். அதைப்போலவே தனது மனசுக்குப் பிடித்தமான எழுத்தாளர்கள் எங்கிருந்தாலும் தேடிச் சென்று கதைத்தார்; அன்பு செலுத்தினார்; நட்புப் பூண்டார். பாராட்டினார்.

மலையாள இலக்கியத்தில் இவருக்கு அபரிமிதமான ஈடுபாடுண்டு. தகழி, வைக்கம் பஷீர், வர்க்கி, பொற்றே காட், கோவிந்தன் நாயர் போன்றவர்களின் எழுத்துக்களில் தனி ஈடுபாடு காட்டி, அவர்களது படைப்புகளைச் சுவைத்து மகிழ்வதில் தனிப் பிரியம் கொண்டவர்.

இவரது படைப்புக்கள் பிரதேச மட்டத்திற்குள் அடங்கினாலும் இவரது பார்வை சர்வ வியாபகமானது. படைப்பாளிகளின் படைப்புக்களை ஊன்றிப் படிப்பதுடன் தனது கருத்துக்களையும் இடையிடையே சொல்லி வைப்பார். விமர்சிப்பார்.

நான்றிந்த வரையில் மினுவாங்கொடையைச் சேர்ந்த ஒரு முஸ்லிம் படைப்பாளியினுடைய சிறுகதைகள் இப்படித் தொகுப்பாக வருவது இதுதான் முதல் தடவை என எண்ணுகின்றேன். இந்தத் தொகுதியின் வரவு பின்னர் ஆவணமாகப் பதியப்படவும்கூடும். அந்தப்பெருமைக்குச் சான்று பகரத்தக்க தொகுப்புத்தான் இத்தொகுதி.

கிழக்கிலங்கை திக்குவல்லை, மினுவாங்கொடை என இலங்கையின் முக்கோணங்களில் அமைந்துள்ள மூன்று பிரதேசங்களைச் சேர்ந்த மூன்று முஸ்லிம் படைப்பாளிகளின் சிறுகதைத் தொகுதிகளை இரண்டு ஆண்டு இடைவெளிக்குள் வெளியிட்டு வைத்தது மல்லிகைப் பந்தலுக்குப் பெருமை சேர்க்கும் சங்கதிதான். ஒரு யாழ்ப்பாணத்தான் என்கின்ற முறையில்

முன்னுரைகள் சில பதிப்புரைகள்

இலங்கையில் வதியும் நானா பிரதேசத்து முஸ்லிம் படைப்பாளிகளின் சிருஷ்டிகளை நூலுருவில் கொண்டு வந்ததில் மெய்யாகவே சந்தோஷப்படுகிறேன்.

நாடளாவிய கோணங்களில் புதிய சிந்தனைகளைச் சிந்திக்க வைத்து, அந்தச் சிந்தனைகளுக்குச் செயலுருவம் கொடுத்து, நெறிப்படுத்தி, ஆக்கடூர்வமான ஆலோசனைகளையும் ஒத்துழைப்புக்களையும் நல்கிய அனைத்து நெஞ்சங்களையும் இந்தக் கட்டத்தில் நினைத்துப் பார்க்கிறேன். அத்தகைய இனிய நண்பர்களுக்கு எனது நன்றிகள் உரியவை. இத் தொகுதியை நூலுருவில் வெளிக் கொணர மனசாரப்பாடுபட்ட இளந்தலைமுறை நண்பர் க.குமரனுக்கும் எனது தனி நன்றி உரியது.

-1996

80-களில் மல்லிகை விமர்சனங்கள்

‘என்பதுகளில் மல்லிகையின் விமர்சனப் பணி’ என்ற இந்த ஆய்வு நூலை வெளியிடுவதில் பெருமகிழ்ச்சி அடைகின்றேன். 30 ஆண்டுகளுக்கு மேலாக ஈழத்தில் தொடர்ந்து வெளிவரும் ஒரு சஞ்சிகையின் ஆசிரியர் என்ற ஹோதாவில் அந்தச் சிற்றிதழ் 80-களில் ஈழத்து விமர்சனத் துறைக்குச் செய்துள்ள பங்குப் பணி பற்றிய இந்த ஆய்வு நூல் சொல்லும் கருத்துக்களை மக்கள்முன் நூலாக வைக்கின்றேன்.

அப்படி

வைப்பதில்

பெருமிதமடைகின்றேன்.

ஒரு சிற்றிலக்கிய ஏட்டில் வெளிவந்த விமர்சனங்களைப்பற்றி ஓர் ஆய்வு ரீதியான கட்டுரைத் தொகுதியை அதே அமைப்பின் பிரசரத் தளமான ‘மல்லிகைப் பந்தல்’ வெளியீட்டின் மூலம் வெளியிட்டு வைப்பதே ஒரு புதுமையான அனுபவம் என மெய்யாகவே கருதுகின்றேன். சஞ்சிகையை வெளியிடுவதுடன் மாத்திரம் எனது இலக்கியச் செயலாக்கத்தை மட்டுப்படுத்தி விடவில்லை, நான். இளைய தலைமுறை எழுத்தாளர்களின் படைப்புக்களையும் நூலுருவில் வெளிக் கொண்ர அயராது பாடுபட்டு வருவதே எனது தலையாய நோக்கமாகும். பங்களிப்புமாகும்.

ஆரம்பத்தில் மல்லிகையில் வெளிவந்த கவிதைகளை கவிஞர் முருகையனைக் கொண்டு தொகுத்தெடுத்து ‘மல்லிகைக் கவிதைகள்’ என ஒரு தொகுப்பை வெளியிட்டேன். மல்லிகையின் அட்டையை அலங்கரித்த 35 தகைமை வாய்ந்தவர்களைத் தொகுத்து ‘அட்டைப்பட ஒவியங்கள்’ என்ற நூலைக் கொணர்ந்தேன். பிரபல ஆய்வாளர் கைலாசபதி அவர்களைக் கனம் பண்ணும் நோக்கம் கருதி ‘எங்கள் நினைவுகளில் கைலாசபதி’ என மல்லிகைச் சிறப்பு மலரில் வெளிவந்த கட்டுரைகளைத்

முன்னுரைகள் சில பதிப்புரைகள்

தொகுத்து, பின்னர் பிரித்து இரண்டாம் பதிப்பாக அந்த நூலைப் பதிப்பித்து வைத்தேன். பின்னர் என்னால் எழுதப் பெற்ற கேள்வி-பதில் பகுதிகளைத் தொகுத்து ‘தூண்டில்’ என்ற புத்தகத்தை வெளியிட்டேன். அதைத் தொடர்ந்து மல்லிகை அட்டையில் கெளரவிக்கப்பட்ட சாதனையாளர்களின் பட்டியலைத் தொகுத்து ‘மல்லிகை முகங்கள்’ என்ற தொகுப்பு நூலைத் தொகுத்தளித்தேன். அத்துடன் தொடர்ந்து மல்லிகையில் ஆசிரியத் தலையங்கங்களாக இடம் பெற்ற 55 கருத்துக்களைத் தேர்ந்தெடுத்து ‘தலைப் பூக்கள்’ என்ற தலைப்பில் நூலாக வெளியிட்டிருந்தேன். கடைசியாக மல்லிகையில் மாத்திரம் வெளிவந்த திக்குவல்லை கமால் அவர்கள் எழுதிய சிறுகதைகளை ஒருங்கிணைத்து ‘விடை பிழைத்த கணக்கு’ என்ற தலைப்பில் சிறுகதைத் தொகுப்பொன்றை வெளியிட்டு வைத்துள்ளேன். இப்பொழுது 80-களில் மல்லிகையில் வெளிவந்த விமர்சனங்களை ஆய்வு செய்து சோதி தேவகெளரி தனது பட்டப் படிப்புக்காக யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தில் சமர்ப்பித்திருந்த ஆய்வுக் கட்டுரைக் கருத்துக்களை நூலாக வெளியிடுகின்றேன்.

இவைகளைத் தவிர, மல்லிகைப் பந்தல் மூலம் பல்வேறு நூல்களைக் காலத்திற்குக் காலம் வெளியிட்டு வருகின்றேன்.

இந்த ஆய்வு நூலை வெளியிடுவதில் எனக்கொரு மன நிறைவு. புதிய தலைமுறை விமர்சகர் ஒருவரைச் சுவைனூர்களுக்கு அறிமுகப்படுத்தி வைக்க முடிகின்றதே என்ற மகிழ்ச்சி. அதற்கு-அவரது பட்டப் படிப்பு ஆய்வுக்கு-எனது அசர உழைப்பால் மலர்ந்து வெளிவந்து கொண்டிருந்த மல்லிகை தளமாகவும்-களமாகவும்- பயன்பட்டுள்ளது என்பதை நினைக்கையில் மனசில் ஒரு பெருமித உணர்வு. நிறைவு நிரம்பிய மனச்

சந்தோசம், புது வகையான உற்சாகம் பிறக்கின்றது.

தேடத் தேட, முயல முயல, புதிய தலைமுறை இலக்கியச் சிந்தனையாளர்கள், விமர்சகர்கள் இந்த மண்ணில் கண்டுபிடிக்கப்படுவார்கள். நாளை 21-ம் நூற்றாண்டு தனது முழுப் பராக்கிரமத்துடன் எம்மை எதிர்கொள்ள வந்து கொண்டிருக்கின்றது. அதற்கு நம்மை நாமே தயாரித்துக் கொள்ள வேண்டும். மல்லிகைப் பந்தலும் தனது வெளியீட்டுக் குறியீடுகளின் மூலம் தன்னைத்தானே தயார்படுத்திக் கொள்கின்றது.

- 1996

தெரியாத பக்கங்கள்

பார்க்கப் போனால் இந்த 1996 ஆண்டுத் துவக்க காலத்திலேயே - ஐனவரி, பிப்ரவரி மாதத்திலேயே - இந்தச் சிறுகதைத் தொகுதியான ‘தெரியாத பக்கங்கள்’ நூல் வெளி வந்திருக்க வேண்டும். ‘பித்தன்’ அவர்களுடைய சிறுகதைத் தொகுதி வேலை முடிந்த பின்னர் இந்தத் தொகுதிக்கான ஆரம்ப வேலைகளை எல்லாம் சரிவர முடித்து விட்டேன். அட்டை எல்லாம் தயாராகி விட்டது. முன்னுரையும் எழுதி முடித்தாகி விட்டது.

உங்களுக்கெல்லாம் தெளிவாகத் தெரிந்திருந்த அவல நிலை திடீரென யாழ்ப்பாணத்தைக் கவ்விப் பிடித்துக் கொண்டது. இரவுக்கிரவாகவே மக்கள் பெருங்கூட்டம் தமது வாழ்விடப் பிரதேசங்களை விட்டுப் புலம் பெயர்ந்து வெளியேற வேண்டிய துர்ப்பாக்கிய நிலை ஏற்பட்டு விட்டது. மக்கள் கூட்டம் கூட்டமாக காடு கரந்தையென அலைந்து ஏமலாந்தித் திரிந்தனர். படுக்க, இருக்க இடமின்றித் தவித்தனர்.

மல்லிகைச் சாதனங்கள், உபகரணங்கள், வீடு வாசல்கள் அத்தனையையும் விட்டு வெளியேற வேண்டிய அவலநிலை ஏற்பட்டது. இரவுக்கிரவே விட்டு வந்த பொருட்களில் இந்தச் சிறுகதைக் கையெழுத்துப் பிரதிகளும் அதற்கான உபசாதனங்களும் மல்லிகைக்குள் சிக்குப்பட்டுப் போய் விட்டன. மனசில் என்னமோ இதே ஏக்கம்தான்.

எனக்கு இவைகள் திரும்பக் கிடைக்கும் என்று துளிகூட நம்பிக்கையில்லை. மழை, தண்ணீரால் முற்றாகச் சேதப்பட்டு உருக்குலைந்து போய்த்தான் காட்சி தரும் என நம்பி, இதைப் பற்றிச் சிந்திக்காமலே கொழும்பில் இருந்து எனக்குட்பட்ட இலக்கிய வேலைகளைச் செய்து கொண்டிருந்தேன்.

திடீரென ஒருநாள் அச்சுக் கோப்பாளர் சகோதரர் சந்திரசேகரத்திடமிருந்து கடிதம் வந்தது. இரும்பு அலமாரிகள் இரண்டும் அலுவலக ஒழுங்கைக்கு முன்னால் உடைத்துத் திறந்து போடப்பட்டிருந்தன எனவும், அதற்குள் இருந்த பல ஆவணங்கள் மழையில் நனைந்து, கடதாசிகள் இத்துப் போயிருந்தன எனவும் பைலுக்குள் முடங்கிப் போய்க் கிடந்த சிறுக்கைத்த தொகுதி எழுத்துப் பிரதிகளும் அட்டைப் படமும் சீரழிந்த போகாமல் அகப்பட்டன எனவும் அவர் அக் கடிதத்தில் குறிப்பிட்டிருந்தார். கடிதம் எனக்குப் பிந்தித்தான் கிடைத்தது.

உண்மையைச் சொல்லுகின்றேன். அன்று எனக்கிருந்த மகிழ்ச்சி வார்த்தைகளுக்குள் அடங்காதது.

எழுத்துப் பிரதிகள், அட்டைப் படம் கைவசம் கிடைக்க என்ன வழி? இருக்கின்ற சூழ்நிலையில் மனைவி, மக்களின் கடிதங்களே ஒழுங்காகக் கிடைக்க வழி இல்லை. இத்தனைக்கும் மத்தியில் எழுத்துப் பிரதிகளைக் கொழும்பிற்கு எப்படித் தருவிப்பது? அதற்கு என்ன வழி?

இந்தச் சிக்கலுக்கு ஒரு வழி சமைத்துத் தந்தார், நண்பர் செங்கை ஆழியான். கொழும்பு வரும் யாரோ ஒரு நண்பரிடம் பத்திரமாகச் சேர்ப்பித்து, கசங்காமல் கொள்ளாமல் அவற்றை என்னிடம் சேர்ப்பிக்க வைத்தார் அவர். அவைகள் கையில் கிடைத்ததும் என்னையே மறந்து விட்டேன்.

சகோதரர் சந்திரசேகரத்திற்கும் இலக்கிய நண்பர் செங்கை ஆழியானுக்கும் இந்தக் கட்டத்தில் எனது மனமார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகின்றேன்.

மல்லிகை அபிமானிகளுக்கு நண்பர் சுதாராஜ் ஒன்றும் புதியவரல்ல. மல்லிகைச் சஞ்சிகையில் இவர் தொடர்ந்து சிறுக்கைகள் எழுதி வந்துள்ளார். அத்துடன் மல்லிகைப்

முன்னுரைகள் சில பதிப்புரைகள்

பந்தல் நிறுவனத்தினாடாக இவரது ‘ஒரு நாளில் மறைந்த இரு மாலைப் பொழுதுகள்’ சிறுகதைத் தொகுதி பல ஆண்டுகளுக்கு முன்னாக 1989ல் மலர்ந்து, மக்கள் மத்தியில் சென்றடைந்துள்ளது.

இவரது சிறுகதைகள் மல்லிகையில் வெளிவந்த காலத்திலேயே இவரைப் பற்றிப் பலரும் வியந்து நயந்து என்னை விசாரித்துள்ளனர். ‘மல்லிகைப் பண்ணை கண்டெடுத்த நல்லதொரு ஆரோக்கியமான படைப்பாளி இவர்’ என பாராட்டி எனக்குக் கடிதம் எழுதியவர்களும் உண்டு. இந்த இடத்தில் ஓர் உண்மையைக் கட்டாயம் சொல்லித்தானாக வேண்டும். நண்பர் சுதாராஜ் மல்லிகைப் பண்ணையில் விழைந்த எழுத்தாளர்ல்ல. இவரைக் கண்டெடுத்து, உருவாக்கி உயிரூட்டியவர் ‘சிரித்திரன்’ சிவஞானசுந்தரம் அவர்கள். அவர்தான் இவரது முதற் சிறுகதைத் தொகுதியான ‘கொடுத்தல்’, நூலை வெளியிட்டவர். இந்தத் தொகுதி பின்னர் சாகித்திய மண்டலப் பரிசைப் பெற்றுக் கொண்டது. அந்தக் கண்டு பிடிப்புக் கெளரவும் நியாயமாகவே சிரித்திரன் ஆசிரியரைச் சென்றடைய வேண்டும். இதுவே சரி. இதுவே நியாயம்.

வேண்டுமானால் இப்படிச் சொல்லலாம். இவரை இவருக்குரிய எழுத்து அந்தஸ்துடன் வெளி உலகிற்கு அறிமுகப்படுத்தியது மல்லிகை எனச் சொல்லலாம். அந்தக் கணிப்பு ஓரளவுக்குச் சரியாகப் பொருந்தக் கூடும். அதன் தொடர்பாகவே இந்தத் தொகுதி வெளி வருகின்றது. மல்லிகையிலும் சரியாகவே இவரது திறமையைத் தெளிவாக இனங்கண்டு பயன்படுத்தி வந்திருக்கின்றேன்.

நண்பர் சுதாராஜ் அவரது எழுத்தையும் மீறின இனிமையானவர். ஆழமாகச் சிந்திக்கத் தெரிந்தவர். தேடல் முயற்சி கொண்டவா. இவரது சிறுகதைகள் ஒவ்வொன்றிலும் நாம் இதைக் கூர்மையாக

அவதானிக்கலாம். கண்டு கொள்ளலாம்.

பதினெடு கதைகள் இத்தொகுப்பில் இடம் பெற்றுள்ளன. மல்லிகையில் வெளிவந்த கதைகளும் உண்டு. வேறு பத்திரிகைகளில் வெளிவந்த கதைகளும் இதில் அடங்கியுள்ளன. ‘ஆனந்த ஷிகடன்’ போட்டியில் வென்று பரிசு பெற்ற கதையொன்றும் இதில் இடம் பெற்றுள்ளது.

இவரது கதை சொல்லும் நடை பற்றி நான் சொல்ல வேண்டும். சரளமான இந்த நடை இவருக்கென்றே கை வந்த கொடை. இந்த நடையை இவர் கதைக்குக் கதை மெருகேற்றி வந்திருக்கின்றார். கதை சொல்லும் முறை கவர்ச்சியான்து. சிந்திக்க வைக்கத் தூண்டுவது.

இலங்கையிலே எனக்கு ஓர் அனுபவம் உண்டு. ‘மல்லிகைப் பந்தல்’ வெளியீடுகள் வெளிவந்த கணத்தில் இருந்தே சுடச்சுட விற்பனையாகி விடுகின்றன. இது பலருக்கு ஆச்சரியம் கலந்த திகைப்பு. எனக்குக் கூட ஆரம்பத்தில் இது புரியாத புதிராகவே இருந்தது. தனியே இருந்து சிந்தித்துப் பார்த்த பின்னர் இப்புதிர் எனக்கு விளங்கத் தொடங்கியது. 30 ஆண்டுகளுக்கு மேலாக இந்த நாட்டின் சகல பிராந்தியங்களுடனும் தொடர்பு கொண்டு நான் உழைத்து வந்திருக்கின்றேன். என்னுள் சுவறியுள்ள இந்த இலக்கிய நேரமையை, விசுவாசத்தை-பலர் இதயழூர்வமாகவே புரிந்து வைத்துள்ளனர். என்னுடைய நோக்கத்தை மதிக்கும் உணர்வாகவே எனது உழைப்பில் மலரும் நூல்களை வாங்கி என்னைச் சிறப்பிக்கின்றனர் என்ற முடிவுக்கே கடைசியில் நான் வர முடிந்தது. இது உண்மையும்கூட. இது சரியான கணிப்புமாகும்.

எனக்குப் பல வழிகளில் உதவி வரும் இளம் நண்பர் க.குமரன் அவர்களுக்கும் எனது நன்றி!

முன்னுரைகள் சில பதிப்புரைகள்

அட்டைப் படத்தை வெகு அழகாக உருவாக்கித் தந்த ஓவியர் ‘ரமணி’ அவர்களுக்கும் படிகளை ஒப்பு நோக்கித் திருத்தித்தந்த திருமதி உமா ஜெயராஜ் சிங்கம் அவர்களுக்கும் எனது நன்றிகள் உரியவை.

-1997

இரவு நேரப் பயணிகள்

நூல்களுக்கு முன்னுரை எழுதுவதையோ அல்லது படைப்புகளுக்கு முன்னால் என்னுடைய நிஜ முகத்தை நீட்டுவதையோ நான் பொதுவாகவே தவிர்த்து விடுவதுண்டு. கூடியவரை தட்டிக் கழிப்பேன். காரணம், சகலவற்றையும் உன்னிப்பாகப் பார்த்து அவை பற்றி எனக்குள் நானே மதிப்பீடுகளைச் செய்து ஓர் அபிப்பிராயத்தை உருவாக்கிக் கொள்வதோடு நின்று விடுவது எனது இயல்பான வழக்கமாகும். அதிலும் சஞ்சிகையாளனாக மாறிய இந்த இடைக்காலத்தில் மிகக் கவனமாக இந்த நத்தை ஓட்டுக்குள் என்னை நானே சுருட்டிக் கொள்ளும், ஒதுங்கும் முறையை அனுசரித்து வந்திருக்கின்றேன். பல்வேறு வகைப்பட்ட படைப்பாளிகளுடன் நெருங்கிப் பழக வேண்டியது எனது தொழில்முறை நட்பு. கூடியவரை சொந்த அபிப்பிராயங்களை மனதிற்குள் புதைத்துவிட்டுத்தான் காரியமாற்றி வருகின்றேன். அதற்காக எனக்கென்றொரு கருத்து இல்லை என்பது இதற்கு அர்த்தமல்ல. எனக்கேயான சொந்தக் கருத்துக்களுக்காக நான் யாருடனும் மோதிக் கொள்வது இல்லை. அது இந்தக் காலகட்டத்திற்குத் தேவையுமில்லை. அவசியமுமில்லை.

நண்பர் செங்கை ஆழியான் என்னைப் பாதித்துவிட்டார். அதற்குக் காரணம் அவரது பழகும் எளிமை, பந்தா இல்லாத பழக்கவழக்கங்கள், இலக்கிய நேசிப்பு. இவை தவிர, இவரது இடையறாத உழைப்பு. ‘இந்த மனிசனால் எப்படி இப்படிச் செயல்பட முடிகிறது?’ என விழிகள் அகல நான் வியப்பதுண்டு. அதன்மூலம் என்னை நெறிப்படுத்துவதுமுண்டு. ஒரு வேளை அந்தப் பிரமிப்பின் விளைவுதான் இந்த முன்னுரையோ என எனக்குச் சொல்லத் தோன்றுகிறது.

முன்னுரைகள் சில பதிப்புக்கள்

ஒருவர் உழைக்கும் விதம்தான் அவருடைய உண்மையான தகுதிகளைக் காலக்கிரமத்தில் நிர்ணயிக்கும் அளவுகோலாகும், இந்த ‘இரவுநேரப் பயணிகள்’ நூலில் பதினொரு கதைகள் அடங்கி உள்ளன. இந்தப் பதினொன்றில் ஏழு கதைகள் மல்லிகையில் பிரசுரமாகியவை. பிரசுரிப்பதற்கு முன்னர் இவரது கதைகளை ஆறு, அமரப் படித்துப் பார்ப்பது எனது வழக்கம். அத்துடன் அச்சுக்குப் போகின்ற படிகளை ஒப்புநோக்கிப் பார்க்கின்ற வேலையும் எனதே. எனவே கருத்துான்றிப் படித்து விடுவேன்.

எனவே இதிலுள்ள கதைகளைப் பற்றி மாத்திரமல்ல, இவரது பல்வேறு கதைகளை-அநேகமாக அவை யாவும் மல்லிகையில் வெளிவந்தவையே - எல்லாவற்றுடனுமே எனக்கு நன்கு பரிச்சயம் உண்டு. இலக்கியக் களத்தில் பன்முகக் கருத்தோட்டங்கள் மலிந்துள்ள சூழலில் இவரது படைப்புகள் மனித நேயத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு மலர்ந்தவையாகும். நமது நிகழ்காலத்தில் கருமையான-கடுமையான- வாழ்க்கையின் உக்கிரமான இரவுகளை இவரது இக்கதைகளில் தரிசிக்கின்றோம். இந்த வழி தெரியா மையிருட்டில் பாமர மக்கள் எனப் படித்தவர்களால் நம்பப்படும் மனிதர்கள், தம் இதய வெளிச்சத்தில் நம்பிக்கையுடன் நடைபோடுகின்றனர். வரழ்க்கையை அத்தியந்த வாத்சல்யத்துடன் நேசிப்பதன் காரணத்தினால் தமது வாழ்க்கைக்கு எதிராகத் தம் முன்னால் முகம் காட்டும் பாரிய இடர்களுக்கு எதிராக இவர்கள் மன வலிமையுடனும், ஆன்ம பலத்துடனும் போராடுகின்றனர்; முகம் கொடுக்கின்றனர். இங்கே தனிமனித வெற்றியல்ல, முக்கியம். மானுடம் இந்தச் சிரமங்களுக்கு மத்தியிலான சூழ்நிலையில் நிமிர்ந்து நிற்க முனைகின்றதே அதுதான் பேரதிசயம். இன்றைக்கு இந்த மானுடப் பெரும் முயற்சி நமக்கெல்லாம் வெகு இயல்பானதாகத் தெரியலாம். நாளை என்றொரு நாள்

வரும். அன்று இந்த மானுடத்தைப் பேணிய சாமானிய மனிதர்கள் நிச்சயம் காவிய புருஷர்களாகப் பேசப்படுவார்கள். போற்றப்படுவார்கள்.

அந்திய ஆக்கிரமிப்புக்குட்பட்ட வியட்நாமில் நெல்வயல்களுடே வலம் வந்த விவசாயி எப்படி அந்த மண்ணிற்கு நடந்த கொடுமைகளைக்கூட வாழ்வின் சுவையாகக் கருதி தனது தினசரி வாழ்வைச் செப்பனிட்டு வாழ்ந்தானோ அப்படி வாழ்ந்து காட்டுகின்றான் ‘நம்மவன்’- புரட்சிக்கு உள்ளாகிய ரஷ்ய நாட்டில் ஒரு மில் தொழிலாளி தற்காலிக சிரமங்களைப் பொருட்படுத்தாமல் நிமிர்ந்து நின்று வாழப் பழகினானோ அப்படி வாழ்ந்து காட்டி வருகின்றான் நமது மன்னைச் சேர்ந்த இந்தச் சாதாரணன். இது எவ்வளவு பெரிய அதிசயிக்கத்தக்க விஷயம்; பெருமைப்படத்தக்க சங்கதி!

இந்தச் சாமானியன் எழுத்து இலக்கியத்திற்கே- ஏன் தமிழிலக்கியத்திற்கே- புதியவன். மிகமிகச் சாதாரண மனிதனை- முன் எப்பொழுதுமே காணமுடியாத கதாநாயகனை இவரது கதைகளில் பாரக்கின்றோம். பாமரர்களாகக் கருதப்பட்ட இவர்கள் பிரச்சினை என்று நேர்கொள்ளும் போது காட்டும் பொறுமை, நிதானம், அதேசமயம் வீரியம் என் நெஞ்சைக் கவர்ந்ததுண்டு. அதுதான் இத்தொகுப்பின் வெற்றியாகக் கணிந்திருக்கின்றது என நினைக்கின்றேன்.

இந்த இலக்கியப் புதியவனை நமக்கு இனங்காட்டித் தந்திருக்கிறார் சொங்கை ஆழியான். அவரது பாத்திரப் படைப்புக்களில் என்னைக் கவர்ந்த அம்சமே இதுதான். இந்தச் சோகச் சூழ்நிலையிலும் வாழ்வின் நேசிப்புத்தான் இச்சிறுகதைகள் அனைத்தினதும் மையக் கருவாகும். இவரது பேனாவுக்குள் ஒரு துயரம் கலந்த வீரம் வெளிப்படுகின்றது. அது பேச வைக்கின்றது.

முன்னுரைகள் சில பதிப்புரைகள்

‘அடிக்கடி நிறைய எழுதுகின்றார்’ என்றொரு குற்றச்சாட்டு இவர் மீது சொல்லப்படுவதுண்டு. இதற்கு இரண்டு முகங்கள் உள்ளன. ஒன்று, எதுவுமே சமீப காலங்களில் எழுதாதவர்கள் சொல்வது. இது கையாலாகாத் தனத்தின் வாய் வெளிப்பாடு. அடுத்தது உணர்ந்து சொல்வது. இதில் ஓரளவு நியாயம் உண்டு. அதே சமயம் ஒன்றை நாம் புரிந்துகொள்ள வேண்டும்: படைப்புக்கும் ஒரு காலம் உண்டு. படைப்பாளிக்கும் ஒரு நேரம் உண்டு. ‘படைக்கலாம், படைக்கலாம்’ எனக் காலம் கடத்திக்கொண்டே போனால், முடிவில் அந்தப் படைப்பாளி மந்தித்துப்போய் மரத்துவிடுவான். இறைக்க இறைக்கத் தான் நீர் ஊறும். பல பிரெஞ்சு, ஆங்கில, இத்தாலிய எழுத்தாளர்கள் சம நேரத்திலேயே பல நாவல்களை சிருஷ்டித்தனர் என்பது இலக்கிய உண்மை. அடிக்கடி எழுதுகிறார் என்று குற்றம் சாட்டுவதை விட, கனக்க எழுதுகிறார் என்று குற்றம் சாட்டுவதைவிட, என்ன எழுதுகிறார், அது இலக்கியத்தரமாக மினிர்கின்றதா என்பதையே நாம் பார்க்க வேண்டும்.

நான் நினைக்கின்றேன், செங்கை ஆழியானின் இயல்பான முயற்சிகளின் வெளிப்பாடுகளின் ஓர் அம்சம்தான் இந்தப் படைப்புத் தொழிலும் என்று. அவர் சொல்வதைப்போல, அவரால் எழுதாமலே இருக்க முடியவில்லை; ஆகவே எழுதுகின்றார். பெர்னாட்ஷா கூடத் தினசரி பத்துப் பக்கங்களுக்கு மேல் எழுதி வந்தவர் என்பதை நாம் மறந்து விட முடியாது.

ஒரு படைப்பாளி எழுதுவதெல்லாம் உயர்ந்த சிருஷ்டியாக வந்து விடுவதில்லை, சிலவகைதான் தேறும். எனவே அதிகமாக எழுதுகின்றார் என்ற குற்றச்சாட்டை நான் ஒங்கி நிராகரிக்கின்றேன். கற்பனை வளம் இருக்கும்போது தொடர்ந்து எழுதுவதுதான் சரி. இதில் ஒரு சுயநலமும் உண்டு. மல்லிகை இவரது படைப்புக்களை

விரும்பி வரவேற்கக் காத்திருக்கின்றது. “ஒரு ஷெல்லும் ஏழு இஞ்சிச் சன்னங்களும்” என்ற ஒரு சிறுகதை சில ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் மல்லிகையில் வெளிவந்தது. அதே கதை பின்னர் ‘சுபமங்களா’ விலும் வெளியிடப்பட்டது. இக்கதை பற்றி பலரும் தமிழகத்தில் விதந்தோதிப் பாராட்டினார்கள். இக்கதை மல்லிகையில் வெளிவந்த காலத்தில் நான் எனது நெருக்கமான இலக்கிய நண்பர்களுக்கு மனம் திறந்துசொன்னதுண்டு: ‘இக்கதை சர்வதேச தரம் வாய்ந்த சிறுகதை, இதை ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்த்து வெளியிட்டால் அது சர்வதேசப் பெருமை பெறும்’ என அப்போதே சொல்லி வைத்தேன். அது பின்னர் நிதர்சனமாகியது. பலரும் பேசினர்.

எழுத்து எழுத்தாளர்களுக்கு ஒரு பெரும் குறை உண்டு. ‘நமது படைப்புக்கள், கருத்துக்கள், சிந்தனைகள் இன்னமும் வெளி உலகத்திற்கு எட்டாமல் இந்த மண்ணிற்குள்ளேயே புதைந்து போய் விடுகின்றன’ என நான் கவலைப்படுவதுண்டு. மலையாள எழுத்தாளர்கள், வங்கத்துப் படைப்பாளிகள் சர்வதேசப் புகழ் பெறுவதற்கு அந்த அந்த நாட்டு ஆங்கில மொழி அறிஞர்கள் பாரிய தொண்டு செய்துள்ளனர் இன்றளவும் செய்து வருகின்றனர். ஆனால் ஆசியாவிலேயே கல்வித்தரம் உயர்ந்த நாடு எனப் போற்றப்படும் நமது நாட்டில், அதிகம் படித்தவர்களில் தமிழர்களில் அநேகர் உளர் எனக் கல்வித்தகைமை பேசும் நமது மண்ணில் நமது படைப்புக்களை மொழி ஆக்கம் செய்ய ஆங்கிலப் புலமை உள்ளவர்கள் அருகிப்போடுள்ளனர் என்பது மெத்த விசனிக்கத் தக்கதொன்றாகும்.

பல ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் ஆங்கிலப் புலமை மிக்க நண்பர் ஏ.ஜே. கனகரட்னா இந்தப் பாரிய பணியைச் செய்து வந்தவர். அவர் செய்து வந்த பணியால் தமிழர் அல்லாதவர்கள் ஓரளவு நமது படைப்புத் திறனைத்

முன்னுரைகள் சில பதிப்புறைகள்

தெரிந்து வைத்திருக்க வழி ஏற்பட்டது. ஆனால் இன்று அப்படியான வாய்ப்பு நமது படைப்பாளிகளுக்குக் கிடையாது. நண்பர் கனகரட்னாவும் ஓய்ந்து போய்விட்டார். மௌனம் காக்கின்றார்.

மற்றவர்கள் மூலம் நமது படைப்புக்களின் குறை நிறைகளை அறிவதன் மூலம் தான் எம்மைச் செப்பணிட முடியும். தமிழகத்தில் இருந்து கூட ஓர் இலக்கியக் குரல் கேட்கின்றது. இலங்கையில் நாடகம், கவிதை, வளர்ந்துள்ள அளவுக்கு நாவல், சிறுகதை வளரவில்லை என்ற குரல் மேலும் தொடர்ந்து சொல்கின்றது. “இதைச் சொல்லும் போது ஈழத்துப் படைப்பாளிகள் ரோசப்படுகின்றனர்; கோபமடை கின்றனர்” என நம்மீது குற்றம் சாட்டுகின்றனர். இக்கருத்து உண்மையாக இருக்கலாம். இக் கருத்து உண்மையென்றால் நாம் நம்மை நெறிப்படுத்தி வளர்த்துக் கொள்ள பின்னிற்க மாட்டோம். தயங்கவும் மாட்டோம். இக்கருத்தை நாம் எதிர்ப்பது இக்கருத்தைச் சொன்னதற்காக அல்ல. ‘இக்கருத்தை மொத்தமாகச் சொல்ல நமது நாட்டில் இருந்து எத்தனை படைப்பு நூல்களைப் படித்துள்ளீர்கள்? எத்தனை எழுத்தாளர்களின்

மனவோட்டங்களை

உணர்ந்துள்ளீர்கள்?’ என்பதுதான் நம்முடைய கேள்வி. கிட்டத்தட்ட வ.வே.ச. ஐயர் காலத்தில் தொடங்கி புதுமைப்பித்தன் ஊடாக ஜெயகாந்தன் வரை வந்துள்ள எமது ஈழத்துப் படைப்புக் காலத்தில் தோன்றிய நூல்களில் எதனைப் படித்துப் பார்த்துவிட்டு இக்கருத்தைச் சொல்கின்றீர்கள் என்றே நாம் கேட்க வேண்டியவர்களாகவுள்ளோம். அதற்கு அனுசரணையாகச் செங்கை ஆழியான எழுதிய மேலே சொன்ன கதையையும் அவரது காட்டாறு நாவலையும் படித்துப் பார்க்குமாறு சிபாரிசு பண்ணுகின்றேன்.

மிகவும் ஆச்சரியப்படத்தக்க விதமாகச் செங்கை

ஆழியான் மிகக் குறுகிய காலத்திலேயே இந்நாலிலுள்ள கதைகளை எழுதியுள்ளார். ஓர் எழுத்தாளனை அவனுடைய தத்துவப் பார்வையில் இருந்து பிரித்துவிட முடியாது. அவனுடைய சொற்களுக்கு உணர்ச்சியும், எழுத்திற்கு எழுச்சியும், வாழ்க்கைக்கு அர்த்தமும் தருவது அவனுடைய தத்துவப்பார்வையே. செங்கை ஆழியானுக்கு அவருக்கேயுரித்தான் ஒரு தத்துவப் பார்வை உண்டு. எனக்கும் அப்படியே. இரண்டும் ஒன்றாகவே இருக்க வேண்டும் என்பது இங்கு தேவையேயில்லை. ஆனால் பரஸ்பரம் ஒருவரையாருவர் நன்கு விளங்கிக் கொண்டிருக்கின்றோம். அவர் என்னை வென்றுவிட்டாரா, அல்லது நான் அவரை வெற்றி கொண்டு விட்டேனா என்பது இங்கு ஆய்வுக்குரியதன்று. இருந்தும் நாங்கள் பரஸ்பரம் நெருங்கி வந்துள்ளோம் என்பதே யதார்த்தமாகும். வயது ஒரு காரணம், அனுபவம் வேறொரு காரணம். இந்தப் போர்க்கால அவலங்களைப் பார்த்துப் பார்த்து இருவருமே பரிதவித்து தவிப்பதும் இன்னோர் காரணமாக இருக்கலாம். ஆனால் ஆரோக்கியமான திசை வழியில் நாம் இணைந்து விட்டதுதான் உண்மை. இந்த முன்னுரையே அதற்குச் சாட்சி சொல்லும். மலரும் மல்லிகையில் செங்கை ஆழியானின் படைப்புக்கள் தொடர்ந்து வருவதே எனது ஒப்புதல் வாக்குமூலத்தை உண்மைப்படுத்தும்.

பல காலங்களுக்கு முன்னர் செங்கை ஆழியானுக்கும் அவரது இலக்கிய பாதையைப் பின்பற்றுபவர்களுக்கும், எனக்கும்- எனக்கும் என்று சொல்வது இந்த இடத்தில் பொருந்தாது- எனது இலக்கியக் கொள்கையைத் தமது கொள்கையாகக் கொண்டிருந்தவர்களுக்குமிடையே இலக்கிய உறவுகளில் கருமை படர்ந்திருந்ததுண்டு. ஒருவரையாருவர் அந்நியர்களைப் போலப் பார்த்து விலத்திப் போனதுண்டு. ஆனால் அதிசயம்

முன்னுரைகள் சில பதிப்புரைகள்

என்னவென்றால் இன்று நாம் அனைவரும் நமது நமது சொந்தக் கோட்டபாடுகளை, கொள்கைகளைச் சிறிதும் விட்டுக் கொடுக்காமல் இணைந்து செயலாற்றி வருகின்றோம். இந்த இணைவுக்கு செங்கை ஆழியான் பெரிதும் பங்காற்றியதுண்டு. எழுத்தாளர்களுக்கென்றே ஓர் இடத்தைக் கட்டிடத்துடன் பெற்றுத் தருவதில் அவர் ஆற்றிய பங்கு வரலாற்றில் குறிப்பிடத்தக்கதொன்றாகும்.

சமீப ஆண்டுகளாக மக்களிடையே நமது படைப்புக்களை வாசிக்கும் வழக்கம் அதிகரித்து வந்துள்ளது. இதற்கு நமது மக்களின் பாரிய அனுபவங்களும், அரசியல் விழிப்புணர்வுகளுமே அடிப்படை காரணங்களாகும். இப்படி அதிகமாக வாசிப்புப் பழக்கம் உள்ளவர்களுக்கு ஈடு கொடுக்கும் வகையில் படைப்புக்களைத் தந்துள்ள நம்மவர்களில் முதன்மையானவர் செங்கை ஆழியான் ஆவார். நமது படைப்பாளிகளில் அதிக நூல்களை வெளியிட்டவரும் அவரேதான். இதன் மூலம் அன்மைய ஆண்டுகளில் ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியத்தின் மீது கணிசமானளவு தாக்கத்தை ஏற்படுத்தும் செல்வாக்கை அவர் பெற்றுள்ளார். இவரது படைப்புக்களில் சில காலத்தையும் மீறிப் பேசப்படும் என மெய்யாகவே நம்புகின்றேன். சில கதைகள், நாவல்கள் மொழி மாற்றம் செய்யப்படுவதன் மூலம் இவரது பரிமாணம் வேறு பல கட்டங்களை அடையலாம் எனவும் நினைக்கின்றேன்.

புதிய வரலாற்றுக் காலகட்டத்தில் நாம் வசிக்கின்றோம். இந்தக் காலகட்டத்திற்குரிய அடி ஆதாரமான மனிதனை-அவனது மானுட உள்ளுணர்வுகளை- எழுத்தாளர்கள் என்கின்ற முறையில் நெடு நோக்காகச் சிந்தித்துப் புதிய புதிய கோணங்களில் தரிசித்து எழுத்தில் வடித்து வைக்க வேண்டும். அவை வெறும் பிரசாரக் கோஷங்களாக அமைந்து விடாது ஆழமான கலை இலக்கியப்

- டொமினிக் ஜீவா

படைப்புக்களாக வருங்காலச் சந்ததியினருக்கு நமது பரம்பரையின் முதுசமாக விட்டுச் செல்ல வேண்டும்.

செங்கை ஆழியான் என்கின்ற படைப்பாளியிடம் எனக்கு நிறைய நம்பிக்கை உண்டு. சாதிக்கப் பிறந்தவர் என்கின்ற எதிர்பார்ப்புகளும் உண்டு. வருங்காலத்தில் இந்த எழுத்துக்கள் அதற்குச் சாட்சி சொல்லும்.

-1995

மாத்து வேட்டி

மல்லிகை இலக்கிய இதழ் ஆரம்பித்த காலத்தில் இருந்தே மல்லிகையில் எழுதி வருபவர் தெணியான். இந்தத் தொகுதியில் இடம் பெறும் கதைகளில் அநேகமானவை மல்லிகையில் இடம் பெற்ற கதைகளேயாகும்.

தெணியான் அவர்கள் தெளிவான இலக்கியப் பார்வை கொண்டவர். ஆரம்ப காலத்திலிருந்தே முற்போக்கு இலக்கிய முகாயில் தன்னை இணைத்துக் கொண்டு இயங்கி வருபவர். எழுத்தில் மாத்திரமல்ல, சமுதாயத்தின் பல்வேறு போராட்டங்களில் முன் நின்று பணியாற்றி வருபவர். இயங்கிக் கொண்டு இருப்பவர்.

இவரது பேனா ஒடுக்கப்பட்ட, தாழ்த்தப்பட்ட, உரிமை மறுக்கப்பட்ட மக்களுக்காகச் சதா இயங்கி வருகின்றது. நாவல், சிறுகதை, கட்டுரைத் துறைகளில் இவரது பங்களிப்பு வளர்ந்து வரும் ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய மன்னுக்குத் தகுந்த பசளையிட்டு வந்துள்ளது.

கடந்த கால் நூற்றாண்டுகளுக்கு மேலாகப் படைப்பு இலக்கியத் துறையில் தடம் பதித்து முகிழ்ந்து வரும் குறிப்பிடத்தக்க எழுத்தாளரான தெணியான் அவர்களது சிறுகதைத் தொகுதியான இந்த ‘மாத்து வேட்டி’ என்ற சிறுகதைத் தொகுதியை மல்லிகைப் பந்தலின் 9-வது வெளியீடாக வெளியிடுவதில் பெரு மகிழ்ச்சி அடைகின்றேன். இந்நூல் வெளிவருவதற்கு ஆக்கழுவமாக என்னுடன் ஒத்துழைத்த பூபாலசிங்கம் ஸ்ரீதரசிங் அவர்களுக்கு எனது மனப்பூர்வமான நன்றி.

ஒரு தேவதைக் கனவு

இந்தச் சிறுகதைத் தொகுதியின் ஆசிரியையான ஸஹானாவை இவருடைய திருமணத்தன்றுதான் நேரில் பார்த்தேன். என்னுடன் எனது மகன் திலீபனும் அன்று கெக்கராவ வந்திருந்தார். அனுராதபுரம்- கண்டிமாநகர் நெடுஞ்சாலையின் மத்திய பகுதியில் இருக்கும் கெக்கிராவ என்ற ஊர்தான் ஸஹானாவின் சொந்த இடம். அங்குதான் அவரது திருமணம் நடைபெற்றது. எனக்கும் அழைப்பு அனுப்பியிருந்தார். போயிருந்தேன்.

அந்தத் திருமணத்தின் ஞாபகமாகவே மல்லிகையில் இவரது சிறுகதையொன்றும் பிரசரமாகியிருந்தது. ‘ஸஹானாவின் திருமண ஞாபகார்த்தமாக இக்கதை மல்லிகையில் பிரசரமாகின்றது’ என்ற ஆசிரியர் குறிப்பும் அதில் காணப்பட்டது.

ஸஹானா செல்வியாக இருக்கும்போதே என்னுடன் அவர் இலக்கியக் கடிதத் தொடர்பு கொண்டிருந்தார். அவரது கடிதக் கருத்துகளைப் படித்துப் பார்க்கும்போது எனக்குப் பெரும் வியப்பு ஏற்படுவதுண்டு. பின்தங்கிய ஒரு சிற்றாரில் இருந்துகொண்டு ஒரு முஸ்லிம் யுவதி இப்படியெல்லாம் சிந்திக்கின்றாரே என்ற மலைப்பு வேறு. அத்தனை ஆழமானதும் நுட்பமானதுமாக அவரது கடிதக் கருத்துக்கள் இருந்தன. படித்து விட்டு ஆச்சரியப்படுவதுண்டு.

யாழ்ப்பாணத்துக் கமக்காரன்- அதாவது விவசாயி இன்னும், விளக்கமாகச் சொல்லப்போனால் தோட்டக்காரன் தனது பயிர் பச்சைகளைக் கண்ணும் கருத்துமாகப் பேணிப் பாதுகாத்து வருவதில் மகாவிண்ணன். உயிரைப் பெய்து உரமிட்டு அவைகளைப் பயிர் செய்வான். இளம் வாழைகள் உரத்தையும், உழைப்பையும் உறுஞ்சி சும்மா ‘ஜிகு ஜிகு’

முன்னுரைகள் சில பதிப்புரைகள்

என வளர்ந்து செழித்து உயர்ந்து வளரும். திடீரென ஒரு நாள் ‘குருக்குத்தி’ அடித்துவிடும். அதாவது அதன் குருத்துச் சிறுத்துச் சோம்பி மடங்கிவிடும். அவ்வாழைகளை வெட்டி அப்புறப்படுத்திவிட வேண்டும். இல்லாது போனால் ஏனைய வாழைகளுக்கும் அந்நோய் பற்றிப் படர்ந்துவிடும். அதுபோலவே யாழ்ப்பாணத்தின் பெருமைப் பெயரைத் தாங்கி நிற்கும் புகையிலை கூட, இப்படியான ஒரு நோயினால்- அழுக்கணவன் என்று அதைச் சொல்வார்கள்- இலை பழுத்து உதிர்ந்து போய்விடும். ஒரு காலத்தில் மலையாளத்துக்கே புகையிலையைச் சிப்பம் சிப்பமாக ஏற்றுமதி செய்து பணம் சம்பாதித்த தோட்டக்காரன், இந்த அழுக்கணவன் நோயைக் கேள்விப்பட்டதுமே திகைத்துத் திக்கு முக்காடிப் போய்விடுவான். சோம்பிப் போய் நிற்பான்.

இந்த உதாரணத்தை என் இங்கே குறிப்பிடுகிறேன் என்றால், எனது 40 ஆண்டுக்கால அனுபவத்தில் எத்தனையோ முஸ்லிம் இளைஞர்களினதும், யுவதிகளினதும் இலக்கியத் திறமைகளைப் பார்த்து வியந்திருக்கின்றேன். மல்லிகையில் அவர்களது படைப்புக்களைப் பிரசுரித்து ஊக்கமளித்திருக்கின்றேன். ஆனால் அதிசயம் என்னவென்றால் இவர்களில் அநேகர் நோய் கண்டு மறையும் பயிர்களைப் போல, திடீரென இலக்கிய உலகில் இருந்தே மறைந்து போய்விடுகின்றனர். காணாமல் போய்விடுவர்.

அதிலும் முக்கியமாக இந்த இளைஞர்கள், யுவதிகள் தத்தமது திருமணத்திற்குப் பின்னர்தான் காணாமல் போய்விடுகின்றனர்.

இந்தத் தூர்ப்பாக்கிய நிலை என் ஏற்படுகின்றது?

வியாபாரச் சமூகம் என்ற காரணத்தால் பொருளாதார மேம்பாட்டுக்காக இந்தத் துறையைத் துறந்து

விடுகின்றனரா? - அல்லது இந்தச் சமூக அமைப்புக்குள் தொடர்ந்து இலக்கியவாதிகளாக நின்று பிடிக்க முடியாது என்ற இயலாமையின் காரணமாகத் தங்களது இலக்கியத் திறமையையே வீணாடித்துக் கொள்ளுகின்றனரா? - என்பதைப் பல தடவைகளில் நான் ஆழமாக யோசித்துப் பார்த்ததுண்டு. மேடைகளில் பல தடவைகளில் இந்தக் கருத்துக்களைப் பகிரங்கமாகச் சொல்லியுமிருக்கின்றேன்.

தமிழகத்தை விட, இலங்கையில்தான் கணிசமான முஸ்லிம் எழுத்தாளர்கள் படைப்புத் துறையில் பேர் பதித்து வருகின்றனர் எனப் பட்டியலிட்டே பல ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் மல்லிகையில் எழுதியுமிருக்கின்றேன்.

இதில் ஆச்சரியமென்னவென்றால் திருமணத்திற்குப் பின்னர் தான் ஸஹானா அவர்கள் இலக்கியப் படைப்புக்களைப் படைத்துத் தனது நாமத்தைப் பதித்து இலக்கியப் பரப்பில் வேர்பாய்ச்சி வருகின்றார்கள் என்பதுதான். இது ஓர் அதிசயமல்லவா?

சில ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் ஜெயகாந்தன் அவர்களுக்கு இவர் எழுதிய கடிதமும், அதற்கு அவர் எழுதிய பதிலும் மல்லிகையில் பதியப்பட்டுள்ளன. சமீபத்தில் இவர் சென்னைக்குச் சென்றிருந்த சமயம் அவரை நேரில் சந்தித்து உரையாடி வந்ததையும் இங்கு குறிப்பிட வேண்டியது முக்கியமானதாகும். அப்பேட்டியும் 'தினகர'னில் வெளிவந்துள்ளது.

முஸ்லிம் இளம் தலைமுறை எழுத்தாளர்களில் நன்கு கவனித்து வைக்கத் தகுந்த புதிய படைப்பாளி இவர். பல கட்டங்களில், பல ஊர்களில் இவரது ஆற்றலை பகிரங்கமாக வியந்து பாராட்டிப் பேசியிருக்கின்றேன்.

எதிர்காலத்தில் நன்கு பிரகாசிக்கத் தக்க அத்தனை சிறப்பு ஆற்றல்களையும் திறமைகளையும் தன்னகத்தே கொண்டவர்தான் இவர். இவரால் இன்னும்

முன்னுரைகள் சில பதிப்புரைகள்

அதியற்புதமான படைப்புக்களை எதிர்காலத்தில் சிருஷ்டிக்க முடியும் என மெய்யாகவே இந்தக் கட்டத்தில் நம்புகின்றேன். இதை இந்த நூல் உறுதி செய்கின்றது.

இவரது முதல் சிறுகதைத் தொகுதியான இந்த ‘ஒரு தேவதைக் கனவு’ தொகுதியை மல்லிகைப் பந்தல் வெளியீடாக வெளியிடுவதில் மகிழ்ச்சியடைகின்றேன்.

எழுத்தின் முஸ்லிம்-தமிழர் பாரம்பரிய நல்லுறவு அரசியல்வாதிகளால் கசப்புற்றுள்ள இந்தச் சூழ்நிலையில், முஸ்லிம் யுவதி ஒருவரின் சிறுகதைத் தொகுதி ஒன்றை வெளியிடுவதன் மூலம் கலைஞர்களின் நெஞ்சத்து நல்லுணர்வைக் கோடி காட்டியுள்ளேன்.

கசப்புகள் என்றுமே நிரந்தரமானவைகளால்ல! இந்தத் தொகுதி நூலுருப் பெற என்னுடன் ஒத்துழைத்த மேமன்கவி, இளந்தலைமுறை ஆர்வலர் க.குமரன் ஆகியோருக்கும், அச்சுப்படிகளை ஒப்பு நோக்கித் திருத்த உதவிய திருமதி தேவகெளரி அவர்களுக்கும் எனது நன்றிகள் என்றுமே உரியன.

-1996

உணர்வின்நிழல்கள்

சகோதரி யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசம் அவர்களை அவர்களது பல்கலைக் கழக புகுமுகக் காலத்திலிருந்தே நானறிந்து வைத்திருக்கின்றேன். அந்தக் காலத்தில் எனது இலக்கிய நண்பர்கள் பலர் நேர்ப் பேச்சுவாக்கில் இவரைப் பற்றி அடிக்கடி கதைத்துக் கொள்வதை நான் இடைக்கிடையே அவதானித்து வந்திருக்கின்றேன்.

ஆனை நேரில் தெரியாது. சந்தித்தது கூடக் கிடையாது. இருந்தாலும் ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சியில் பெரிதும் ஆர்வமுள்ளவர் என இவரைப் பற்றி மனசுக்குள் எடைபோட்டு வைத்திருந்தேன்.

பின்னர்- பல காலங்களுக்குப் பின்னர்- இவர் மல்லிகைக்குத் தனது படைப்பொன்றை அனுப்பியிருந்தார். அந்தக் கதை மல்லிகையில் பிரசுரமாகியிருந்தது. அதைத் தொடர்ந்து அடிக்கடி இவர் மல்லிகைக்கு எழுதிக் கொண்டிருந்தார்.

அதிர்ஷ்டவசமாக இவர் உத்தியோகம் பார்த்து வந்த மக்கள் வங்கி, மல்லிகைக் கந்தோருக்கு வெகு அண்மையில் அமைந்திருந்ததது. அதன் காரணமாக இருவரும் அடிக்கடி சந்தித்துக் கொள்ளும் வாய்ப்பு இயல்பாகவே ஏற்படத் தொடங்கிவிட்டது.

அந்தக் காலத்தில் இருந்த நண்பர் ராசையா மாஸ்டருடன் நான் வெகு நெருக்கமாகப் பழகி வந்திருக்கிறேன். மிக அடக்கமாக இருந்து கொண்டே காரியமாற்றி வருவதில் இவர் தனிப்பெருமை பெற்றவர். இவருடன் ஈழத்து இலக்கியம் சம்பந்தமாகக் கலந்துரையாடுவதுண்டு. அந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் ஒருநாள் இவர்தான் இந்தக் கருத்தை என் மனசில் முதன் முதலில் விதைத்து வைத்தவர். “யோகேஸ்வரி சிறப்பாக எழுதி வரக்கூடிய ஒரு பிள்ளை. அவரின் கதைகளைத் தொகுத்து ஒரு

முன்னுரைகள் சில பதிப்புரைகள்

புத்தகமாக மல்லிகைப் பந்தல் வெளியிட்டால் என்ன?''
என ஆர்வத்துடன் அவர் என்னைக் கேட்டார்.

உடனடியாக என்னால் அதற்குப் பதில் சொல்ல இயலவில்லை. அதே சமயம் அவரது ஆலோசனையையும் உடனடியாக நிராகரித்துவிடவும் மனசு இடம் தரவில்லை. ''யோசிக்க வேண்டிய விஷயம்தான் மாஸ்டர். கொஞ்சம் அவகாசம் எனக்குத் தாருங்கள். யோசித்து ஒரு நல்ல முடிவுக்கு வரலாம்''. என அவருக்கு அந்தச் சமயத்தில் பதில் சொன்னதாக இன்று ஞாபகம்.

காரணம் ஒன்றுமல்ல. வடமாகாணச் சூழ்நிலையில் அன்று மிக நெருக்கடியான காலகட்டம். தினசரி வாழ்வதே ஒரு போராட்டமாக அமைந்திருந்த வேளை. எங்கும் மரண ஒலம். சாவின் சாயல்கள் ஒவ்வொரு குடும்பத்தையும் ஆட்டிப் படைத்த சமயம். விரக்தியடைந்த மக்கள் கூட்டம் விமானங்கள் தங்களது வீட்டுக்கூரைகள் மீது குண்டுகளை வீசலாம் எனப் பயந்து மக்கள் பதுங்கு குழிகளில் இரவு வேளைகளில் தஞ்சமடைந்திருந்த யுத்தச் சூழ்நிலையில் புத்தகத்தை எப்படிப் போடுவது? - யாரிடம் கொண்டு சென்று விற்பது?

இருந்தாலும் மனத் தைரியத்தை நான் முற்றாக இழந்துவிடவில்லை. மல்லிகையைத் தொடர்ந்து நடத்தி வந்தேன்.

ஒருநாள் சகோதரியை வீதியில் சந்தித்த சமயம், ''கதைகளைத் தேடியெடுத்துச் சேர்த்து வைத்திருக்கிறேன். அக்கதைகள் கை தவறிப் போய்விடுமோ என்று பயமாக இருக்கிறது. அதற்காகவாவது அவைகளைத் தொகுக்க வேணும்!'' எனச் சொன்னார் அவர்.

எனக்கும் அது சரியெனப் பட்டது. ''சரி, சரி. வேலையை இனிமேல் கடத்தக் கூடாது. ஆரம்பிக்க வேண்டியதுதான். ஆரைக்கொண்டு முன்னுரை

வாங்குவம்?" என அவரது அபிப்பிராயத்தைக் கேட்டேன்.

"என்னை இனங்கண்டு ஊக்குவித்தவரே ராசையா மாஸ்டர்தான். எழுதுவதென்றால் அவரிடம் தான் முன்னுரை வாங்க வேண்டும். அப்பதான் எனக்குத் திருப்தி ஏற்படும்" என்றார் யோகேஸ்வரி.

நானும் சம்மதித்தேன்.

அடுத்த வாரம் கையெழுத்துப் பிரதிகளை என் வசம் கையளித்தார் அவர். அதைப் பெற்றுக்கொண்ட நான் அதற்கேற்ற அட்டைப்படத்தை எனது அன்பிற்குரிய 'ரமணி' அவர்களிடம் வரையச் சொல்லி விட்டுக் கொழும்பிற்கு ஓர் அவசர சோலியாக வந்துவிட்டேன்.

இடையில் தொடர்புகளே அறுந்து விட்டன.

கூட்டம் கூட்டமாக யாழ்ப்பாணத்து மக்கள் புலம் பெயர்ந்து, இடம் நகர்ந்தனர். மல்லிகைக் காரியாலயத்திற்கு என்ன நடந்ததென்றே தெரியவில்லை. அச்சுச் கோப்பாளர் சந்திரசேகரத்திடமிருந்து எந்தவிதமான தகவலும் இல்லை. எனவே என்ன நடந்தது என்ற விபரமே கிடைக்கவில்லை. அதற்கான வழியும் புரியவில்லை.

சில மாதங்களுக்குப் பின்னர் சகோதரர் சந்திரசேகரும் தகவல் அனுப்பினார். இரும்பு அலமாரி உடைத்து வெளியே வீசப்பட்டிருந்ததென்றும் மழையில் நனைந்தபடி கண்டுபிடிக்கப்பட்ட பையில் சுதாராஜ், யோகேஸ்வரி கதைப் பிரதிகள், அட்டைகள் கிடைக்கப் பெற்றிருப்பதாகவும் அந்தத் தகவலில் தெரிவிக்கப் பட்டிருந்தது.

நான் காலம் காலமாகச் சேமித்து வைத்திருந்த முக்கிய இலக்கிய ஆவணங்கள், புத்தகங்கள், மற்றும் தஸ்தாவேஜாகள் தொலைந்து போயிருந்த சூழ்நிலையில் எனது சகோதர எழுத்தாளர்களது படைப்புக்கள் திரும்பவும்

முன்னுரைகள் சில பதிப்புரைகள்

கிடைத்தத்தை எண்ணி எண்ணி உண்மையாகவே
சந்தோசப்பட்டேன்.

இவைகள் உருப்படியாகக் கிடைக்கும் எனக்
கொஞ்சமும் நான் எதிர்பார்த்திருக்கவில்லை.
கையெழுத்துப் பிரதிகள் கிடைத்ததும் மகிழ்ச்சிதான். சரி.
இவைகளை இந்த யுத்தச் சூழ்நிலையில் எவ்வாறு
கொழும்பிற்கு எடுத்து வருவது?

இது ஒரு சங்கடமான பிரச்சினை.

இதற்கும் ஒரு வழி வகுத்துத் தந்தார், எனது இலக்கிய
நண்பர் செங்கை ஆழியான். கொழும்பு வந்த தனது சக
உத்தியோக நண்பரிடம் அவைகளைக் கொடுத்து வெகு
பத்திரமாக அவைகளை என்னிடம் சேர்ப்பிக்க வேண்டும்
எனச் சொல்லி என்னிடம் சேர்ப்பிக்க உதவியவர்
அவர்தான். இலக்கிய நேசிப்புடன் இயங்கியவர் அவர்.

இந்த இருவரினது ஒத்துழைப்பும் தேடல் முயற்சியும்
இல்லாது போயிருந்தால், சுதாராஜ், யோகேஸ்வரி
சிறுக்கைத்த தொகுதிகள் நூலுக்குப் பெற்றிருக்கவே
முடியாது என்பது தின்னனம். அந்த இருவருக்கும் எனது
மனப்பூர்வமான நன்றிகள் உரியவை.

மல்லிகைப் பந்தல் வெளியீடுகள் நூலுருப்
பெறுவதற்காக என்னுடன் ஒத்துழைத்து வரும்
இளந்தோழர் க.குமரன் அவர்களுக்கும் எனது நன்றி.
அத்துடன் அச்சுப் பிரதிகளை ஒப்பு நோக்கித் திருத்தியவர்
களுக்கும் மிக அழகாக அச்சமைத்து தந்துதவிய
அச்சக்கத்தினருக்கும் எனது நன்றிகள்.

நினைவின் அலைகள்

இவர் மலேசியாவில்- சிரம்பானில்- இருந்த காலத்தில் ஐம்பதுகளில் என்னுடன் தொடர்பு கொள்ள முயன்றிருக்கின்றார். இடையிடையே கடிதங்களும் எழுதியிருக்கின்றார். நான் அப்பொழுது இலக்கிய உலகில் கால்பதித்து வளர்ந்து கொண்டிருக்கும் காலம். யாரோ ஒருவர், என்னை யாழ்ப்பாணத்தில் தெரிந்து வைத்துக் கொண்டுள்ள ஒருவர் என அப்பொழுது நினைத்துக் கொண்டிருந்தேன். அந்த நட்பைத் தொடர்ந்து பேணுவதில் அப்படியொன்றும் அக்கறை காட்டவில்லை, நான். அதற்கான அசட்டை என்றும் கூறி விட முடியாது.

பின்னர் சில ஆண்டுகள் கழிந்து விட்டன. உரும்பராயில் எங்கள் சொந்தக்காரக் கிழவியின் மரண வீட்டிற்குப் போயிருந்த சமயம், இவரும் அங்கு வந்திருந்தார். இவருக்கும் அந்தக் கிழவி சொந்தம்.

நேரடியாக இருவரும் அந்தச் சமயத்தில்தான் கதைத்துக் கொண்டோம். பரஸ்பரம் பேசிக் கொண்டோம்.

மெல்ல மெல்ல ஒருவரை ஒருவர்; புரிந்து கொள்ளக் கூடிய சூழ்நிலை அமைந்திருந்தது.

நான் யாழ்ப்பாணத்தில் இலக்கியம் செய்து கொண்டிருந்தேன்.

அறுபதுகளுக்கு முன்னர் நான் பல தடவைகள் கொழும்புக்கு வந்து போவதுண்டு. அப்பொழுது கொழும்பில் மலிபன் வீதியில் ஓட்டப்பிடாரம் குருசவாமி என்பவர் உணவு இறக்குமதி மண்டி வைத்திருந்தார். பென்னம் பெரிய கடை. விசாலமான இடம். அண்ணாச்சி குருசவாமி இலக்கிய நெஞ்சம் கொண்டவர். அந்தக் காலத்திலேயே புதுமைப் பித்தனுக்குப் பணம் சேர்த்து அனுப்பியவர். இளம் இலக்கிய நண்பர்களை வார

முன்னுரைகள் சில பதிப்புரைகள்

இறுதியில் தமது ஸ்தாபனத்திற்கு அழைத்து, இலக்கியக் கலந்துரையாடல்கள் நடத்த ஒழுங்கு செய்தவர். இலக்கிய அபிமானி. அதன் காரணமாக என் மீது தனிப்பாசமும் பற்றும் கொண்டவர். நட்புக்கு மகா இனியவர்.

அவருடைய கடை மாடியில்தான் நான் தங்குவது வழக்கம். கோட்டை புகையிரத நிலையத்திற்குச் சமீபமாகத் தான் இருந்தது அவரது வியாபார நிறுவனம். அங்கு தங்கிக் காரியங்கள் ஆற்றுவது எனக்குப் பெரும் வசதியாக அமைந்திருந்தது.

இப்படித் தங்கி வந்த காலத்தில்தான் 1961-ல் நான் சாஹித்திய மண்டலப் பரிசைப் பெற்றுக் கொண்டேன். ‘தண்ணீரும் கண்ணீரும்’ சிறுக்கைத்த தொகுதிக்காகப் படைப்பு இலக்கியத்திற்குக் கிடைத்த முதலாவது பரிசு இதுவாகும். இந்த மகிழ்ச்சியைப் பகிர்ந்து கொள்ள நான் பல இலக்கிய நிறுவனங்களால் கொழும்பிற்கு அழைக்கப்பட்டேன். அடிக்கடி கூப்பிட்டனர்.

இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் ஒரு நாள் நண்பர் தம்பையா என்னைச் சந்தித்தார். இவருடன் நடராஜா அண்ணர் என்பவரும் உடனிருந்தார். சந்தித்த உடனேயே நண்பர் கேட்டார்: “எனண்ணை அங்கை இங்கை நீங்கள் தங்க வேணும்? என்றை கடை மேலை வசதியிருக்கு. நீங்க அங்கை தங்கிக் கொள்ளலாம். அங்கை ராராவாப் பேசிக் கொள்ளலாம். இனிமேல் கொழும்புக்கு வந்தால் என்னோடை தங்க வேணும்!” என அன்புக் கட்டளையிட்டார். நடராஜா அண்ணரும் வற்புறுத்தினார்.

குருசுவாமி அண்ணாச்சி கடையில் சகல வசதிகளும் உண்டு. ஆனால் சாயங்காலம் ஆனதும் அவர் வீட்டிற்குப் புறப்பட்டு விடுவார். நான் இரவு முழுவதும் தன்னந்தனியாகக் குந்தியிருக்க வேண்டும். இது எனக்குச் சில சமயங்களில் சங்கடமாகக் கூட இருக்கும்.

கஷ்டமாகவும் இருக்கும்.

நண்பர் தம்பையா சொன்னதைக் கூட வந்த நடராஜா அண்ணரும் வற்புறுத்திக் கூறினார். எனக்கும் அது சரியென்றே பட்டது. ஏற்றுக் கொண்டேன்.

அன்று தொடக்கம் கொழும்பில் எனது தங்குமிடம் தம்பையா அவர்களின் கடை மேல்மாடியாக மாறியது.

ஆரவாரமில்லாத ஆர்ப்பரிப்புக் காட்டாத குணம் கொண்ட நண்பரிடம் அபரிமிதமான சிந்தனைத் திறன் உள்ளிருப்பதைப் பழகிய சொற்ப காலங்களிலேயே தெளிவாகப் புரிந்து கொண்டேன். ‘கடலில் கலந்தது கண்ணீர்’ என்ற சிறுகதைத் தொகுதியொன்றையும் பல ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் இவர் எழுதி வெளியிட்டிருந்தார். யாழ்ப்பாணத்தில் நடந்த வெளியீட்டு விழாவில் நான் பேச்சாளனாகக் கலந்து கொண்டேன். டானியல் அவர்களும் கலந்து கொண்டு உரை நிகழ்த்தினார். அந்தச் சிறுகதைத் தொகுதிக்குத் தெணியான் அவர்கள் முன்னுரை எழுதியுள்ளது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

இந்தத் ‘தன்வரலாற்று’ நூலைக் கையெழுத்துப் பிரதியில் எனக்குப் படிக்கத் தந்தார் தம்பையா. படித்துப் பார்த்தேன். இப்படியான ஒரு சரிதவியல் நூல் பல ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் யாழ்ப்பாணத்தில் வெளிவந்திருந்தது எனது ஞாபகத்திற்குத் தட்டுப்பட்டது. யாழ்ப்பாண நகர பஸ் நிலையத்திற்கு அணித்தாகச் ‘சன்லைற் லோண்டரி’ வைத்திருந்தவர் ஆர். செல்லையா என்பவர். இவர் 1970-ம் ஆண்டு “வாழ்க்கையின் சோதனைகள்” என்ற பெயரில் 216 பக்க நூலொன்றை வெளியிட்டிருந்தார். ஒரு சாதாரணனின் சரிதவியல் நூல், யாழ்ப்பாண மண்ணில் வெளிவந்தது இதுவே முதல் முறையாகும். இந்தப் புத்தகத்தைப் படித்து விட்டு அந்தக் காலத்திலேயே அவரைத் தேடிப் போய்

முன்னுரைகள் சில டாய்ப்புரைகள்
பாராட்டியிருக்கின்றேன்.

அடுத்து இரண்டாவது வெளிவரும் ஒரு சாதாரணனின் தன்வரலாற்று நூல் இதுவேயாகும்.

‘மல்லிகைப் பந்தல் மூலம் இந்த நூலை வெளியிடலாமா? இல்லை வெளியிடக் கூடாதா?’ என நான் மனசுக்குள் விவாதித்துக் கொண்டிருந்த சமயம், தெணியான் மாஸ்டரிடம் அபிப்பிராயம் கேட்டுப் பார்த்தேன். நன்பர் ராஜ் ஸ்ரீகாந்தனிடமும் கேட்டு வைத்தேன். ‘சிறுகதை, நாவல், கவிதை வெளியிடுவது மாத்திரம் மல்லிகையின் குறிக்கோளாக இருக்கக் கூடாது. இலக்கியத்தின் பல்வேறு துறைகளையும் தொட்டுக் கொண்டு செல்ல வேண்டும் மல்லிகைப் பந்தல் வெளியீடுகள்’ என அவர்கள் அபிப்பிராயப்பட்டார்கள். கருத்துச் சொன்னார்கள்.

அவர்கள் தந்த இந்த உற்சாக உந்துதல் காரணமாக இந்தச் சரிதவியல் நூலைப் பரீட்சார்த்தமாக மல்லிகைப் பந்தல் மூலம் வெளியிட்டு வைக்கின்றேன்.

மல்லிகைப் பந்தல் வெளியீடுகளில் இது ஒரு புதிய வடிவம்தான். இந்த முயற்சியில் இந்த நூல் எந்தளவிற்கு வெற்றி பெறப் போகின்றது என முன் கூட்டியே என்னால் சொல்லிவிட இயலாது.

அதற்காக இப்படியான பரிசோதனை முயற்சிகளுக்கு ஊக்கம் தராமலும் நாம் இருந்து விடக் கூடாது.

ஒவ்வொரு மனிதனின் வாழ்க்கையிலும் ஒவ்வொரு புத்தகம் எழுதக் கூடிய அரிய தகவல்களும் சம்பவங்களும் பொதிந்து போய்க் கிடக்கின்றன, என நான் அடிக்கடி சொல்வதுண்டு.

அதற்கு உதாரணமாக இந்த நினைவின் அலைகள் சரிதவியல் காரரிடமும் சுவையான பல தகவல்கள்

- டொமினிக் ஜீவா

இருப்பதை இந்த நூலைப் படிப்பவர்கள் தெரிந்து கொள்வார்கள்.

மல்லிகைப் பந்தல் வெளியீடுகள் இத்தனை வடிவாகவும் வெகு சீக்கிரமாகவும் மிகப் பொறுப்பாகவும் வெளிவர ஆவன செய்து வரும் இளைய தலைமுறை இலக்கிய ஆர்வலர் தம்பி க.குமரனுக்கு என்னுடைய நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகின்றேன்.

-1997

அந்தக் காலக் கதைகள்

1950-களின் ஆரம்ப வருஷங்கள்

நான் தொழில் புரிந்து வந்த கைத்தொழில் ஸ்தாபனம் யாழ்ப்பாண நகரின் முக்கிய கேந்திர ஸ்தானத்தில் அமைந்திருந்தது. பஸ் நிலையம் சமீபத்தில், போக்குவரத்துக்கு ரொம்பவும் வசதியான நகரத்தின் முக்கிய வீதியொன்றில் அமைந்திருந்த எனது தொழில் நிலையத்தைத் தேடி வரும் கலைஞர்கள் பலர் வந்து வந்து போவார்கள். அதனால் செம்மா தெரு என முன்னாலும் கஸ்தூரியார் வீதி எனப் பின்னாலும் அழைக்கப்பட்ட அத்தெருவிலுள்ள அந்த நிறுவனத்தின் பெயர் இளங்கலைஞர்கள் மத்தியில் அந்தக் காலத்திலேயே வெகு பிரசித்தம். நானும் வளரும் எழுத்தாளனல்லவா? பலருக்கு இது சாதகமான சூழ்நிலையாக அமைந்திருந்தது. தினசரி பலர் வந்து போவார்கள். வந்து போகின்றவர்களுக்கு நானொரு தொடர்பு சாதனமாக இயங்கி வந்தேன். இத்தொடர்பால் நட்புக் கொண்டவர்களும் அநேகர்.

அந்தக் காலத்தில் கொழும்பிலிருந்து விடுமுறைக்கு ஊர் வந்து போகின்றவர்கள் இளம் இலக்கிய நண்பர்கள்-தமது சக தோழர்களுக்குக் கடிதம் எழுதும்போது: ‘வருகிற சுனிக்கிழமை 4 மணிக்கு ஜீவா கடையில் சந்திப்போம்!’ என முன் கூட்டியே தமது சந்திப்பை உறுதிப்படுத்தும் நிலையமாகவும் எனது தொழில் நிறுவனம் ஆச்சரியப்படத்தக்க விதத்தில் இயங்கி வந்தது.

அச்சுவேலியில் இருந்து வீரகேசரி நிருபர் செல்வத்துரை வருவார்- இவர் தனது எழுத்து வேலைகளை ஆரம்ப காலத்தில் இங்கிருந்தே செய்து வந்தார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. அடுத்து ரசிகமணி வந்து போவார். இவர் அப்பொழுது கனகசெந்திநாதன் மாத்திரம் தான். அடுத்த அடுத்த சந்தியில்தான்

எஸ்.பொ.வின் வீடு. இடையிடையே வருவார். உரும்பராயிலிருந்து கணேசலிங்கன் சைக்கிளில் வருவார். சில்லையூர் பஸ்ஸில் வந்து போவார். என்னை எழுத்தில் நெறிப்படுத்திய ராஜகோபாலன் மாஸ்டர் வந்து கதைத்துக் கொண்டிருப்பார். மதுரகவி இ.நாகராஜன் ரசிகமணியைத் தேடி வருவார். லீவில் வந்துள்ள அ.ந.கந்தசாமி வந்திருந்து என்னுடன் இலக்கிய சம்வாதம் புரிவார். டானியல் வந்து செய்தி சொல்லிவிட்டுப் போவார். ரகுநாதனும் இடையிடையே வருவார். பிரேமஜியும் இடையிடையே வருவார். அப்படியே நாவேந்தனும். இப்படிப் பலர் பலர் எனது தொழிலகத்தைத் தொடர்பு நிலையமாகப் பாவித்தனர்.

தொழில் செய்து நாலு காச சம்பாதிப்பதை மறந்துவிட்டு இவர்களில் ஒருவனாகவே நான் மாறி என்னைக் கூட்டம் கூட்டமாக வளர்த்தெடுத்துக் கொண்டு வந்தேன். என்னைப் பதப்படுத்தி வந்தேன்.

பிற்காலத்தில் மல்லிகை மாசிகை தோன்றுவதற்கான அடித்தளத்தை என்னை அறியாமலே அந்த நிறுவனத்தில் நிறுவிக் கொண்டு வந்தேன் என்பது இப்போது புரிகின்றது. அது ஓர் அற்புதமான காலம்!

இந்தக் கூட்டத்தில் ஒருவராக - இளங்கவிஞராக - எனக்கு முதன் முதலில் அறிமுகமானவர்தான் நண்பர் தில்லைச் சிவன் அவர்கள். அப்பொழுது அவர் ஆசிரிய கலாசாலை மாணவன். எங்களது இறுகிய உறவிலும் நட்பிலும் ஓர் உறுதியான அடித்தளம் இருந்தது. அவர் சரவணைக் கிராமத்தைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். எனது மூதாதையர்கள் சரவணைக் கிராமத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். அந்தக் கிராமப் பற்றுக் காரணமாக ‘எங்கட ஊரவன்’ என உரிமை கொண்டாடி அன்பு செலுத்துவார். மற்றவர்கள் அனைவரையும் விட, இவருடன் சென்றுதான் நான் அதிகமாகத் தேநீர் அருந்தியிருக்கின்றேன் என

முன்னுரைகள் சில பதிப்புரைகள்

இப்போது நினைக்கும்போது சொல்லத் தோன்றுகிறது. அத்தனை அன்பானவர். என்னை மனமார நேசித்தவர். இருவரிடையேயும் அத்தனை நெருக்கம்.

புலம் பெயராமல் யாழ்ப்பாணத்தில் நான் இருந்த சமயம் கடைசியாக இவரது ‘நான்’ என்ற கவிதைச் சுயசரிதை நூலைத்தான் மல்லிகைப் பந்தல் மூலம் வெளியிட்டு வைத்திருந்தேன். கவிதைத்துறையில் புதிய முயற்சி அது. புதிய அங்குவம் அது.

மல்லிகையின் 1993ம் ஆண்டு இதழ்களில் இவரது ‘அந்தக் காலக் கதைகள்’ பகுதிபகுதியாக வெளி வந்தது. அந்தக் கதைகள் படைப்பு இலக்கியங்கள்ல. ஆனால் அதே சமயம் இலக்கியப் பகுதியின் ஒரு கிளைப் பகுதியாகவும் எனக்கு அக்கதைகள் தென்பட்டன. தமிழில் ஒரு புது முயற்சி. அப்பொழுது தொடராக ‘வரதரின் தீவாத்தியார்’ என்றொரு தொடர் வெளிவந்து கொண்டிருந்தது. அக்கட்டுரைத் தொடரைப் பலரும் வியந்து பாராட்டிக் கடிதம் எழுதியிருந்தனர். அதே போன்று தில்லைச் சிவனின் இந்தத் தொடர் பலராலும் பாராட்டப் பெற்றது. தொடர்ந்து எழுதும்யடி அவரை, உற்சாகப்படுத்தினேன். அவர் எழுதியதை வெளியிட்டு வந்தேன். ஊக்கமளித்தேன்.

இன்று யாழ்ப்பாணத்தைத் துறந்து புலம் பெயர்ந்து கொழும்பில் ஒரு மூலையில் ஓண்டிக் குடித்தனம் நடத்திக் கொண்டு, மல்லிகைப் பந்தல் வெளியீடுகளை வெளியிட்டு வருகின்றேன்.

என்னைப் போலவே நண்பர் தில்லைச் சிவனும் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து புலம் பெயர்ந்து கொழும்பில் இன்று வசித்து வருகின்றார்.

ஓர் இலக்கியக் கூட்டத்து முடிவில் இருவரும் சந்தித்த சமயத்தில்தான் இந்த யோசனை என்னில் முகிழ்ந்தது.

திருமதி: தேவகெளரியின் 80-களில் மல்லிகை விமர்சனங்கள், என்ற நூல் வெளியீடு மல்லிகைப் பந்தலின் புதிய முயற்சி. அதுபோல, ஈழத்து இலக்கியப் பரப்பில் இதுவும் ஒரு புதிய பார்வை என்ற கணக்கில் ‘அந்தக் காலக் கதைகள்’ என்ற இந்த நூலை வெளியிட முடிவு செய்தேன்.

இப்படியாகப் புதிய புதிய துறைகளில் எல்லாம் புத்தகங்களை வெளியிட வேண்டும் என்பதே எனது எதிர்காலத் திட்டமாகும். சுவைஞர்கள் இந்த முயற்சியை எந்தளவிற்கு ஆதரிக்க முன் வருகின்றனரோ அந்தளவிற்குப் புதிய புதிய நூல்கள் மல்லிகைப் பந்தலில் பூத்து மணக்கும் என்பதை இந்தக் கட்டத்தில் சொல்லி வைக்க விரும்புகின்றேன்.

-1997

பாட்டு சொன்ன கதைகள்

மல்லிகையால் வளர்ந்தவர்கள் பலர்; மல்லிகையால் வளர்க்கப்படவர்கள் சிலர். அப்படிக் கண்டு பிடித்து வளர்க்கப் பட்டவர்களில் முதலிடம் வகிப்பவர்தான் நண்பர் முருக பூபதி அவர்கள்..., மற்றவர்கள், மேமன்கவி, திக்குவல்லைக் கமால், ராஜ பூர் காந்தன், கெக்கிராவ ஸஹானா போன்றவர்கள்.

இன்று போல இருக்கின்றது. கால் நூற்றாண்டுக்கு முன்பு- நான் நினைக்கின்றேன் அது 1972ம் ஆண்டென- அந்தக் காலத்தில் முருகபூபதி ஒரு சிறுகதையைப் பிரசுரிப்பதற்காக மல்லிகைக்கு அனுப்பி இருந்தார். படித்துப் பார்த்தேன். பிடித்திருந்தது. அக்கதை பல தகவல்களை எனக்குத் தந்து நம்பிக்கையூட்டியது. நீர்கொழும்புப் பிரதேசத்துக் கரையோர மீனவ மக்களைப் பற்றிய உள்ளடக்கம் கொண்ட கதையது. அவர்களது வாழ்வின் அடி ஆதாரமான மன உணர்வுகள், அபிலாணங்கள், பேச்சு வழக்குகள் அக்கதையில் விரவிக் கிடந்ததை நான் முதல் வாசிப்புப் பார்வையிலேயே கோடிட்டுக் கொண்டேன். அந்த மாசத்து மல்லிகையிலேயே சிறு சிறு திருத்தங்களுடன் அக்கதையைப் பிரசுரித்து விட்டேன்.

அபிப்பிராயங்கள், கருத்துக்கள், விமரிசனங்கள் அக்கதை பற்றிப் பின்னர் காரசாரமாக வெளிவரத் தொடங்கின. நானறிந்தவரையில் ஓர் எழுத்தாளனுடைய கண்ணிப் படைப்புக்கு இத்தனை தூரம் முக்கியத்துவம் கொடுத்துச் சுவைஞர்கள் தத்தமது அபிப்பிராயங்களைச் சொன்னது மல்லிகை வரலாற்றில் இதுதான் முதல் தடவை என நம்புகின்றேன்.

இன்றும்கூட, தனியாக நானிருந்து சிந்திக்கும் வேளைகளில், முருகபூபதியைப் பற்றி நினைக்கும்

சமயங்களில் நான் வியப்பினால் மலைத்துப் போவதுமுண்டு. அத்தனை மென்மையானவர். ஆழமான நட்புக்கு நெருக்கமானவர். சக தோழர்களுக்கு உதவுவதில் தனிப் பெருமை கொள்பவர். அதே சமயம் இறுக்கமான மனத் திண்மையை இயல்பாகவே பெற்றுக் கொண்ட மனவலிமை கொண்டவர். உறுதியானவர்

இந்தப் பண்புகள்தான் என்னை அவரிடம் நெருங்கி உறவாட வைத்தன என்று இன்று உறுதியாக நம்புகின்றேன்.

‘தரமான எலிப்பொறி செய்பவன் ஓர் அடர்ந்த காட்டுப் பிரதேசத்தில் தனியே வாழ்ந்திருந்தாலும் கூட, அவனது குடிசையை நோக்கி ஓர் ஒற்றையடிப் பாதை தானே வளரும்-’ என்பது ஓர் ஆங்கிலப் பழமொழி.

மல்லிகைக் காலத்திலும் அதற்கு முன்பும் கூட கொழும்பு- யாழ்ப்பானம் என்றிருந்த எனது இலக்கியப் பாதையை- வழிப் பயணத்தைத் தனது பிரதேசமான நீர் கொழும்பை நோக்கித் திசை திருப்பி விட்டவர் இவர். அந்தப் பிரதேசத்தில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கக் கூடிய பல இலக்கிய நெஞ்சங்களை எனக்கு நெருக்கமாக்கியவர் இந்தப் பூபதிதான். அத்துடன் ‘நீர் கொழும்புச் சிறப்பு மலர்’ என்ற பெயரில் ஒரு விசேஷ மல்லிகை மலரையும் வெளிக் கொணர்வதற்கு ஆக்கபூர்வமாக ஒத்துழைப்பை நல்கி, வெற்றியடையச் செய்தவரும் இதே பூபதிதான்.

அன்னாரது ‘பாட்டி சொன்ன கதைகள்’ என்ற இந்த நூலை மல்லிகைப் பந்தல் வெளியீடாக வெளியிடுவதில் மெய்யாகவே மகிழ்ச்சியடைகின்றேன்.

பூபதியின் பாட்டிக்குப் பெயர் கதையலம்மா. இதைப் போலவே, எனக்கும் ஒரு-பாட்டி இருந்தவர். பூபதியின் பாட்டி தாய்வழிப் பாட்டி; எனது பாட்டி தகப்பன் வழிப் பாட்டி; பெயர்: அன்னப்பிள்ளை. இந்தத் தாய் வழிப்

முன்னுரைகள் சில பதிப்புறைகள்

பாட்டி-தந்தை வழிப் பாட்டி என்ற வம்சத் தொடரில் தாய் வழிப் பாட்டிகள்தான் முதலிடம் வகிப்பவர்கள். தந்தை வழிப்பாட்டிகள் எப்படித்தான் இருந்தாலும் ஓரவஞ்சனை காட்டித்தான் தீருவார்கள். இதற்குக் காரணம் உண்டு. மகள் பெற்றெடுத்த பிள்ளைகளும் மகனுக்காக ஆரோ ஒருத்தி பெற்றெடுத்த பிள்ளைகளும் ஒன்றா- என்ன? மனோதியான முரண்பாடு இது. பூபதி கொடுத்து வைத்தவர். அவருக்குத் தாய் வழிப் பாட்டியின் அன்பும் பாசமும் தாராளமாகக் கிடைக்கப் பெற்றதில் உள்மனசுக்குள் பொறாமைப் பட்டிருக்கின்றேன். ஏனெனில் அந்த பாக்கியம் எனக்குக் கிட்டவில்லை.

இது நான் கண்ட அனுபவ உண்மைகள்.

ஆதியில் வாய் மொழி மூலம் கதை என்று சொல்லப்பட்ட கலை தோன்றியதே இந்தப் பாட்டிமாரின் வாயிலிருந்துதானோ என நான் நினைத்துப் பார்ப்பதுண்டு. அந்தளவிற்குத் தாங்கள் கண்டது, கேட்டது, அனுபவத்தில் அறிந்தது எல்லாவற்றையும் சேர்த்துச் செதுக்கிக் கதை பண்ணுவதில் இந்தப் பாட்டிமார்கள் தனித் தகுதி பெற்றுத் திகழ்ந்துள்ளதுடன், அக்கலையைக் காலங்காலமாக வாய்மொழி மூலம் தங்கள் பேரர்களிடம் சொல்லிச் சொல்லியே தக்க வைத்துக் கொண்டு வந்துள்ளனர் என்பதும் கவனிக்கத் தக்கதொன்றாகும்.

பூபதி கடல் கடந்து அவஸ்திரேவியா போனது அடியோடு விருப்பமில்லை, எனக்கு. அவர் அங்கு போவதெனத் தீர்மானித்துவிட்ட பின்னர், தனக்கு அந்தரங்கமான, ஆத்மார்த்திகமான நன்பர்கள் எனத் தான் நம்பிய சிலரை அழைத்து, தனது வீட்டிலேயே மதிய போஜன விருந்தொன்றைத் தந்து களித்தார்.

இது ஒரு பிரிவுபசார விருந்து என்ற தகவலே கடைசி வரை எனக்குத் தெரியாது. விருந்து முடிய, மகிழ்ச்சியுடன்

நாங்கள் கொழும்பு திரும்ப ஆயத்தமானோம். அந்தச் சமயம் பூபதி என்னைத் தனியே அழைத்துச் சென்று தான் அவுஸ்திரேலியா போகப் போகும் சங்கதியை மெதுவாகச் சொன்னார். அவரது குரலில் ஆழ்ந்த துயரம் தொனித்தது.

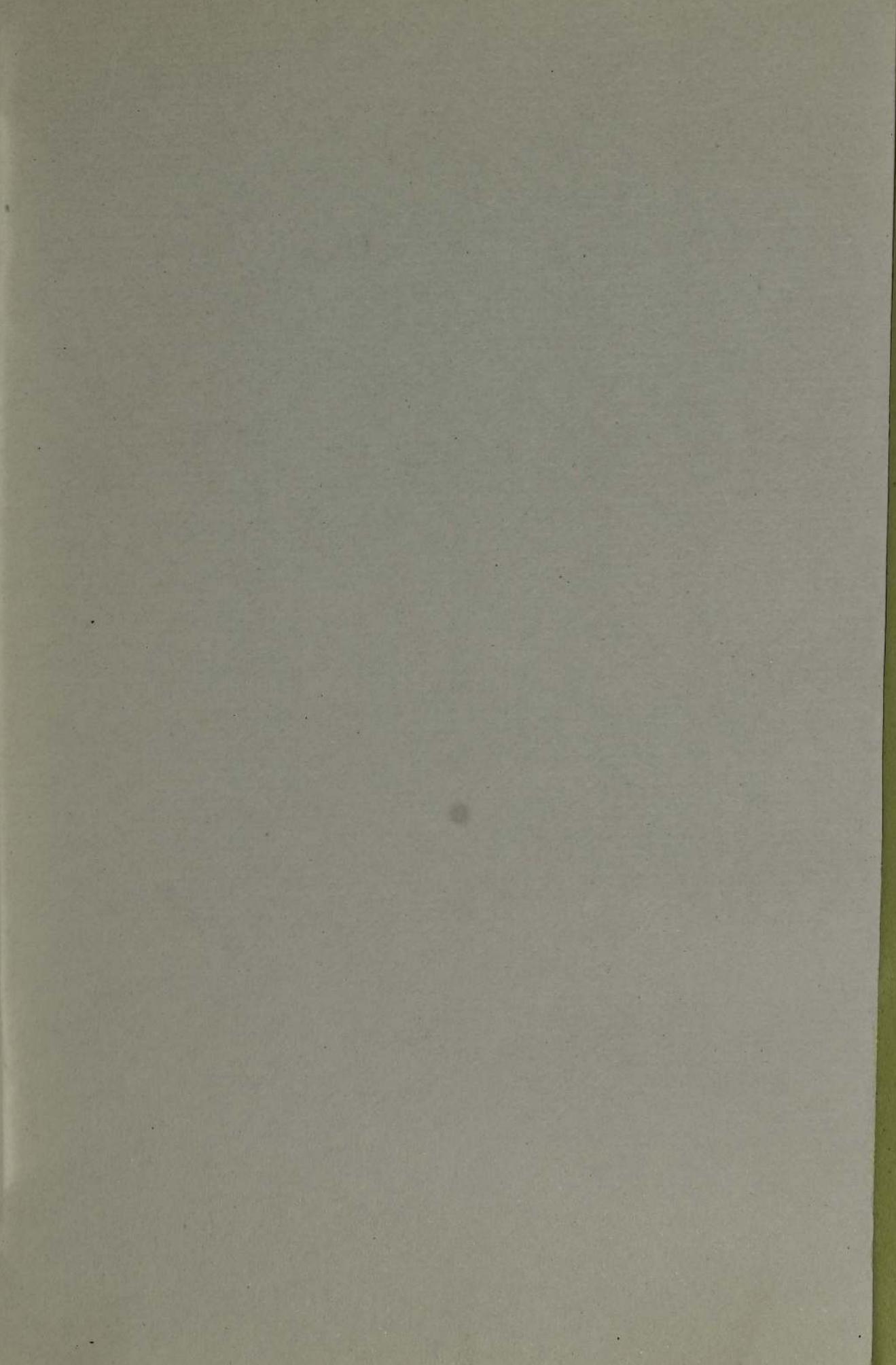
எனக்கு இது நம்பமுடியாத அதிர்ச்சியாக இருந்தது. அவர் செய்ய வேண்டிய வேலைகள் இங்கு நிறையக் காத்திருந்தன. அவரது எதிர்காலம் ரொம்பவும் பிரகாசமாகப் பிரகாசிக்கக் கூடிய சூழ்நிலை இங்கு நிலவியது. என்னால் அவரது இந்த முடிவைச் சீரணிக்கவே இயலவில்லை. அழுதுவிடுவேன் போல இருந்தது.

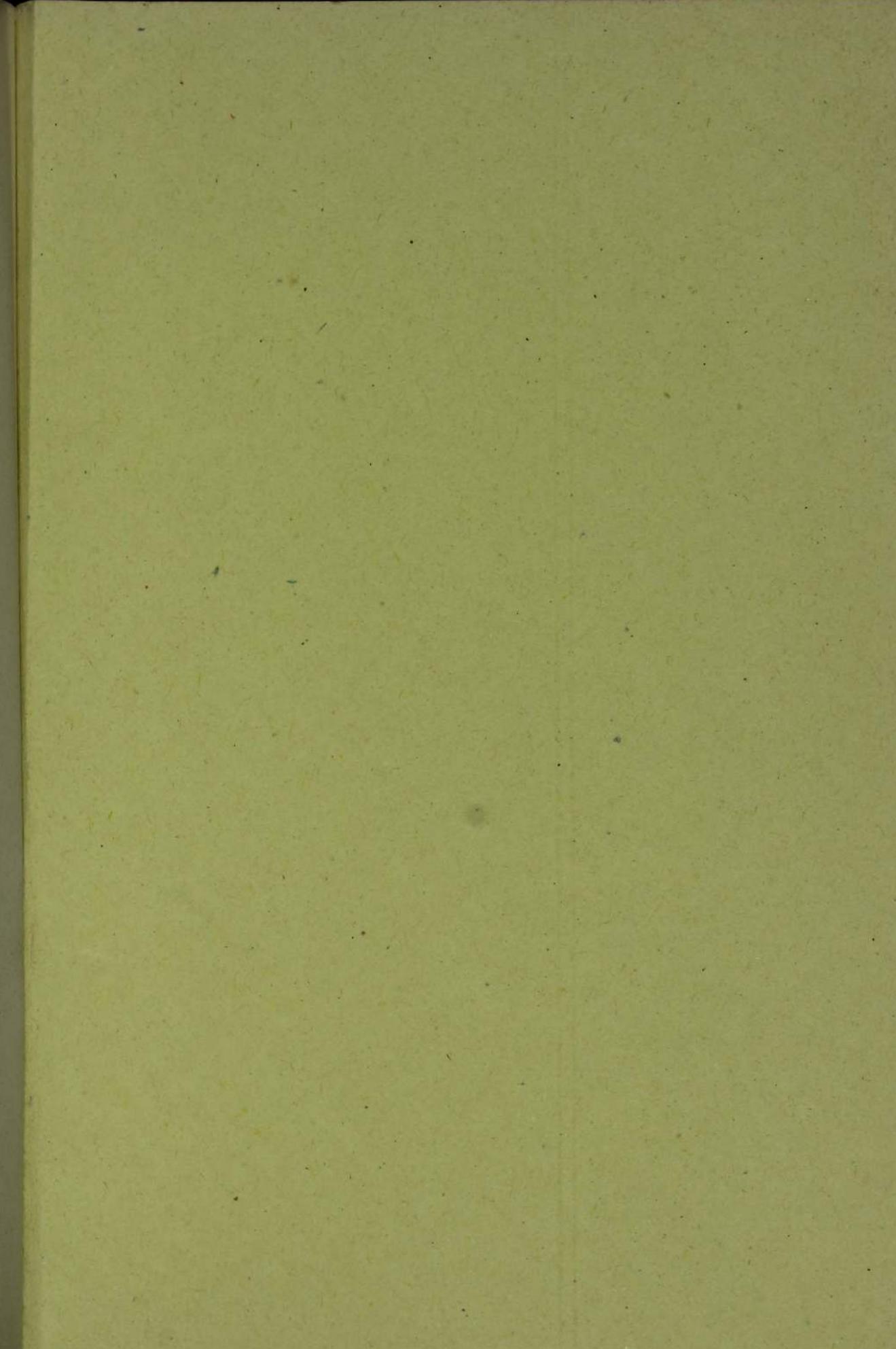
அன்று இரவு கூடச் சரியான தூக்கமில்லை. ஒரே மனப்பாரம். அத்தனை நெஞ்சு நோவு. மனத் துயரம்.

போனவர் இந்த மண்ணை மறக்கவில்லை; மக்களை மறக்கவில்லை; ஈழத்து இலக்கியத்தை மறக்கவில்லை.

அப்படி மறக்கவில்லை என்பதன் அறிகுறிதான் இந்தப் பாட்டி சொன்ன கதைகள். இந்த நூலை வெளியிட்டு வைப்பதில் பெருமகிழ்ச்சியடைகின்றேன்.

இந்த நூல் இத்தனை அழகாகவும் சீக்கிரமாகவும் வெளிவர உதவிய இளம் நண்பர் க.குமரனுக்கும் ஓவியர் புஹாரி அவர்களுக்கும் எனது மனப்பூர்வமான நன்றிகள்.

முன்னுரைகள் சில பதிப்புரைகள்

இன்று ஈழத்தில் இலக்கிய ஆய்வு நோக்கு மேலோங்கி வருகின்றது. இலங்கைப் பல்கலைக் கழகங்களில் ஈழத்து எழுத்தாளர்களது படைப்புக்கள், அவர்களது வாழ்வு நெறிகள், குறிக்கோள்கள், காலகட்டங்கள், மொழிக் கூறுகள் பட்டப் படிப்புக்கு ஆய்வுப் பொருளாக எடுத்தாளப்படுகின்றன.

உழைப்பால் உயர்ந்து, படைப்பால் கம்பீரம் பெற்று, சிருஷ்டித் தகைமையால் மக்கள் மத்தியில் வேர் பாய்ச்சி வளர்ந்து வந்த படைப்பாளிகள் பற்றி நாளைய உயர்கல்வி ஆராய்ச்சி மாணவன் ஆய்வு செய்யப் போகின்றான்.

படைப்பாளி ஒவ்வொருவனிடமும் படைப்புக் கருத்தும் நோக்கமும் நாளை ஒருநாள் ஆய்வுப் பொருளாக மாறத்தான் செய்யும். இந்த எதார்த்த உண்மையை மனசாரத் தொரிந்து, அதன் நிமிர்த்தமாகவே இத்தொகுதி தொகுத்து வெளியிடப்படுகின்றது.

-டொமினிக் ஜீவா
- முன்னுரையிலிருந்து